



MUL

ATEMPORAL ȘI
DIVINITATEA

ILIE CIOARĂ

VOL. 2





OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA

Cartea, în întregul ei cuprins, de practică spirituală oferă cititorului infinite posibilități de autocunoaștere și totodată de depășire a tuturor problemelor de natură psihologică.

În ipostazele de unitate (corp și spirit „un Tot” perfect funcțional), practicantul dispune de capacitatea de a-și descoperi singur realitatea divină, nemuritoare a propriei ființe, urmată de determinarea benefic transformatoare, atât asupra lui cât și a întregii omeniri.

Autorul mai susține că această inestimabilă descoperire justifică și adevăratul sens al existenței omului ca ființă întrupată pe această planetă.

ILIE CIOARĂ



OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA – VOL.

II

ILIE CIOARĂ

1998 BIC ALL s.r.l.

ISBN 973 - 571 - 074 - 9.973 - 571 - 076 - 5

Editura B.I.C. ALL București

Coperta: Daniel Munteanu

ILIE CIOARĂ

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA



ALL

Prefața

1. Abordarea vieții
2. Adevărul absolut
3. Adevărul este poarta Infinitului
4. Achizițiile
5. Acțiunea și reacțiunea
6. Acumularea în conflict cu Adevărul
7. Afirmarea fără Adevăr e moartă...
8. Afirmări prin știut și prin trăire
9. A fi de acord
10. A gândi gândirea
11. Atenția și conștiința
12. Atenția și viața
13. Așteptarea
14. Autodepășirea
15. Aventura
16. Bogăția și sărăcia
17. Bucurii nemotivate
18. Calitatea vieții

19. Căutarea Adevărului
20. Ce este relația directă?
21. Certitudini, nicăieri în mărginire!
22. Ce se întâmplă în golul minții?
23. Cine este autorul?
24. Cine este când nu sunt?
25. Cinstit înăuntru - cum vrei să fii în afară!
26. Când doar „eu” și „al meu” contează
27. Clipele și sensul vieții
28. Comoara vieții
29. Conceptele ideale
30. Conflictul dintre „cum sunt” și „cum aş
vrea să fiu”.
31. Continuitatea unor vechi trăiri
32. Contopirea
33. Cum este întâlnit Absolutul
34. Cum pot fi un om întreg?
35. Cum pot atinge Infinitul?
36. Cum să fac să te-nțeleg?
37. Cunoașterea și teoretizarea cunoașterii
38. Cuvintele suni doar umbre
39. De ce oare mă separ?
40. Demiurgul
41. Descoperirea noului
42. Descoperirea lui Dumnezeu
43. Despicarea ego-ului
44. Destinul.
45. Din minciuni, minciuni renasc
46. Doamne, iartă-mi necuviința
47. Dogma și Adevărul absolut

48. Dorința și încordarea
49. Dorințele sunt capcane
50. Drumul tău
51. Dumnezeu care sancționează, nu este
Dumnezeu
52. Dumnezeu, o veșnică lumină!
53. Educația ne șablonizează
54. Ego-ul ne degradează viața
55. Ego-ul și concentrarea
56. Energia ce transformă
57. Erudiția nu transformă
58. Evadarea din prezent
59. Exprimarea prin trăire și prin acumulare
60. Fără martori, duhuri, sfinți, îndrumători
61. Fenomenul dedublării
62. Fericirea
63. Fericirea și nefericirea
64. Fericirea și „nimicul psihologic”.
65. Ființa umană
66. Fii tu însuți
67. Filosofia
68. Filosoful adevărat
69. Fixitatea
70. Fruntea mereu descrețită
71. Gândirea obsesivă
72. Gând viclean, gând năvălaș
73. Gând, vorbă și faptă
74. Gândul, vorba și cu fapta
75. Goana după miracole
76. iată-mă universal

77. Ideal și ficțiune
78. Ieri, mâine și acum
79. Inactivitatea conștiinței
80. Indecența căutării
81. Infinitul
82. Inteligența
83. Iubirea de Dumnezeu
84. Înapoi la simplitate
85. Îndrăzniți, Sacrul v-așteaptă!
86. In extensis
87. Însușirile atenției
88. Întâmpinarea vieții
89. Întâmplări să fie oare?
90. Înțelepciunea
91. Înțeleptul trăiește cu „ce este”.
92. La-nceput a fost tăcerea!
93. Lasă-ți golul să s-afirmă!
94. Libertatea lăuntrică
95. Lipsa de atenție
96. Lipsa de pietate
97. Lumea este „ego-ul”
98. Lumea este în noi înșine
99. Masca
100. Materia
101. Meditația și „ego-ul”
102. Mintea veche – mintea nouă
103. Mirajul puterii
104. Modelarea minții
105. N-ai nimica de făcut
106. Ne-am născut pentru a descoperi

Adevărul!

107. Nechibzuința
108. Nemurirea
109. Nici concesii, nici restricții!...
110. Nici imagini, nici credințe!
111. Nici prin gând să nu greșești!
112. Noi glorificăm ce nu este!
113. Noi venim din veșnicie
114. Nu aștepte, nici nu dorește...
115. Nu e viață - când nu e moarte!
116. Nu grăbi, nu întârzia!
117. Nu părăsiți îndoiala!
118. Nu rămâneți la formule!
119. Nu știu, nu imaginez!
120. Nu vă jucați cu dorințele!
121. Oameni cu „ego” întreg și cu ego spart.
122. Observatorul și lucrul observat
123. Observi spațiul dintre cuvintele rostite?
124. Omul integral și geniul
125. Omul singur își este propriul lui dușman
126. O, nebunule, oprește!
127. Opinia sau părerea.
128. Paguba ca și câștigul, tot la fel de-nșelătoare!
129. Pedeapsa divină
130. Periplul existenței
131. Permanenta
132. Piară timp, la fel gândire!
133. Poarta Realității
134. Poți cuprinde infinitul?

- 135. Predarea necondiționată
- 136. Prejudecata
- 137. Preocupați de aparențe - pierdem Realitatea.
- 138. Prima eliberare
- 139. Principiul binelui și al răului
- 140. Prizonierii nu ating Infinitul
- 141. Psihic rămâi cu "ce este".
- 142. Puritatea minții
- 143. Puritatea sunetului
- 144. Răul în lume.
- 145. Realitatea
- 146. Relativitatea cuvintelor.
- 147. Relativ și absolut
- 148. Revelația
- 149. Rostul venirii pe Terra
- 150. Să nu te sprijini pe nimeni!
- 151. Sentimentul plenitudinii
- 152. Sinceritatea.
- 153. Somnolența sufletului
- 154. Spargerea „ego-ului”.
- 155. Sparge-ți vasul!
- 156. Stai cu golul dintre gânduri
- 157. Start spre Infinit!
- 158. Stai, observă închipuirea?
- 159. Stai pe loc!
- 160. Starea de creație
- 161. Strategia transformării
- 162. Suferința pe cele două planuri: fizic și psihic

163. Sunt ce sunt!
164. Sunt un revoluționar
165. Știința în Infinit și în mărginire
166. Știutorul cade-n cursa propriei neștiințe
167. Taci gândire!
168. Tentații parapsihologice
169. Timpul fizic...
170. Timpul psihic
171. Tirania obișnuinței.
172. Trădarea.
173. Trăitorul la cules
174. Trecutul este un fapt mort
175. Trezirea conștiinței
176. Unde să te cauț Doamne?
177. Unic drum, cărare îngustă
178. Valoarea mesajului
179. Văd conștiința pură, peste tot și-n toate
180. Verificarea prin experiență directă
181. Veșnicia - efemerul - două semne de întrebare!
182. Vezi, ascultă, și taci!
183. Viața, câmp de rătăcire
184. Viața - moartea - dezgust și frică!
185. Viața nu este o întâmplare...
186. Viața - scena unui teatru...
187. Viața și visul
188. Vicii care se succed.
189. Viciul își are în el propria pedeapsă...
190. Viciul luptă contra naturii
191. Viciul și prostia umană

192. Victorii păgubitoare
193. Vino, sfântă Libertate
194. Virtutea și înțeleptul
195. Vocea din adâncuri
196. Zgomotul cuvintelor
197. Zâmbetul e semn și răsplată
198. Zâmbetul real și zâmbetul șiret
199. Zi și noapte – atent, lucid
200. Zisa-ispită suntem noi
201. Încheiere

Prefață

În această lucrare, întocmai ca și în cele anterioare, nu fac altceva decât să redau prin autentică trăire, fenomenul „CUNOAȘTERII DE SINE”, concretizat în experiențe spontane, directe, nemijlocite.

Titlurile acestor teme reprezintă tot atâtea unghiuri de vedere, prin care abordez desfășurarea mișcării vieții, în ansamblul manifestărilor ei cu influențe imediate – pe clipe de existență – asupra psihicului uman.

Prin exprimarea clară, concisă și tranșantă – cuvinte cât mai simple și puține (pe înțelesul tuturor) – cititorul este îndrumat să verifice pe Loc, cele afirmate de către autor, făcând el însuși același experiment înnobilarea ființei umane – atât de deficitară, după cum reiese din comportarea ei

actuală - nu se poate realiza decât prin mutații radicale, în propria structură psihologică. Or, această extraordinară performanță nu poate avea loc decât printr-o muncă laborioasă, însoțită de o consecventă pasiune, alimentată de la o clipă la alta.

În viziunea acestei finalizări, pentru o cât mai completă înțelegere și ușurare a punerii în practică a cunoașterii, redau mai jos câteva punctări orientative. Toate acestea fac parte dintr-o scrisoare adresată unui prieten - la solicitarea acestuia de a-i da lămuriri asupra fenomenului întâlnirii omului cu el însuși. Iată-le:

Dragă prietene, puneți mereu întrebarea: Cine ești cu adevărat? Cine este omul care se manifestă în complexitatea relațiilor cu semenii, lucrurile, evenimentele, natura înconjurătoare, cu toate manifestările vieții în general?

În afară de corpul fizic și numele pe care-l porți, cine este entitatea psihologică, specific comportamentală, care gândește, se exprimă și acționează într-un anumit fel la toate acestea?

Îndată ce te-ai născut, familia, apoi școala, mediul de dezvoltare, cărți citite, experiențe etc. - au condiționat modul de a gândi și acționa. În prezent, te afli - din punct de vedere psihologic - într-un centru identificat cu propriul interes, iar în jurul tău se găsește întregul capital acumulat cunoștințe, informații, credințe, posesiuni materiale, ca avere personală. Te comporti aidoma

unui cal priponit, care se învârtește în jurul propriului țărui, adică interesul personal. Nu te-ai în vedere decât pe tine, în fiecare împrejurare, oferită de mobilitatea perpetuă a vieții. Acest adevăr este la fel de relevant fie că este vorba de un om obișnuit, fie de un mare savant

Din toate câte știi, câte cunoști sau ai ca bunuri materiale, ți-ai format o imagine a propriei ființe. Ești mândru de tine și pretinzi, fie în taină, fie în chip evident, ca și ceilalți să te aprecieze, măcar la nivelul propriilor închipuiri.

Deși trăiești în mijlocul familiei sau al unei anumite societăți - la fel de condiționate ca și tine - ești totuși un izolat, închis într-un perimetru riguros conturat. Dincolo de aceste frontiere nu te poți avânta, fiindcă propriile acumulări te posedă în mod categoric.

Atât averea cât și cunoștințele sau diversele credințe, au făcut din tine un veritabil robot Ești dominat de toate câte le ai și nu te poți desprinde în niciun fel. Te repeți la infinit prin ceea ce spui, ce știi, prin ce cunoști, prin ce posezi.

Această imagine pe care ți-ai format-o despre tine, este „ego”-ul, sinele, eul personal sau mintea ta particulară, identificată în chip desăvârșit cu interesul egoist Prin această categorică dominare, întreaga ta activitate este și rămâne tot timpul „centrată pe eu și al meu”.

Haosul, existent astăzi în lume este determinat în mod fatal de către acest

comportament defectuos de funcționare.

Întreaga noastră existență - cu foarte mici excepții - este marcată de influențele nefaste, păgubitoare ale acestui „sine”. Lui îi imputăm atât stările noastre conflictuale la nivelul psihologic, cu urmări nocive și asupra suportului fizic, cât și toate adversitățile interumane.

El ne distruge pacea și armonia sufletului și ne afectează sănătatea trupului, grăbindu-ne prematur sfârșitul.

Nu scăpăm de influențele lui, nici după trecerea noastră „dincolo. În lumea astrală, el continuă să ne domine o perioadă de timp, prin rememorarea tuturor manifestărilor și a actelor săvârșite sub imboldul iubirii de sine, din vremea ultimei reîncarnări.

Același egoism îmbracă și o serie întreagă de alte aspecte mai extinse - dincolo de sfera particulară a individului - cum sunt egoismul de familie, de neam, etnie, grup, țară sau diferite crezuri cu caracter politic sau religios, etc.

Nu accepta și nu respinge nimic din cele relatate până aici!

Dacă în tine există un minimum de preocupare de a te cunoaște așa cum ești, încearcă să descoperi tu singur dacă toate aceste afirmații sunt sau nu sunt fapte absolut reale.

Numai așa putem merge mai departe!

Redresarea morală a omenirii nu poate avea loc decât prin redresarea sau transformarea

psihologică a fiecărui individ în parte. Deci începe această grandioasă operă, cu tine însuși!

Iar pentru ducerea la bun sfârșit a acestei veritabile operații nu există altceva decât „CUNOAȘTEREA DE SINE”, care echivalează cu eliberarea din cătușele ego-ului pe clipe de autentică trăire.

Am ajuns la această concluzie după mulți ani de căutări și experiențe, încercând toate metodele cunoscute pe plan mondial. Fiecare din aceste metode sau practici nu fac altceva decât să ofere asigurări de redresare morală, fără însă și să conducă la ceea ce ele acreditează în mod nejustificat

În final, toate s-au dovedit fie inoperante, fie amăgitoare (despre toate acestea relatez detaliat în cartea: „Moartea morții și desăvârșirea”).

Ce înseamnă de fapt această cunoaștere?

Ca să poți înțelege semenii, ca și viața în totalitatea ei, este normal, ba chiar imperios necesar, să te înțelegi mai întâi pe tine. Dar, în ce fel? Simplu! Prin contactarea directă, nemijlocită și imediată, cu toate câte se mișcă în tine, ca reacții, la provocarea permanentă a vieții!

Zi de zi, ceas de ceas, minut, chiar secunde, noi primim din lumea exterioară o gamă variată de impresii. Și la toate astea, cum răspundem – din punct de vedere psihologic?

Ceea ce ne place, ca fiind pe gustul nostru – laude, succese, câștiguri, avantaje, etc. – le dorim

mereu, mereu... prin repetare ia nesfârșit! Iar de cele neplăcute fugim, le evităm sau încercăm să le legitimăm apariția, prin motivații intelectuale, făcând eforturi de adaptare.

Or, ambele evaluări au în substanța lor o mare doză de relativitate. Deocamdată, prin atitudinea noastră momentană, nu facem altceva decât să amplificăm și mai mult structura coercitivă a egoului, în a cărei dimensiune trăim și ne manifestăm, ca veritabili prizonieri.

Cu trecerea timpului, calificativele inițiale, stabilite de mintea noastră condiționată pot fi inversate. Plăcutul, astfel apreciat la început, prin scurgerea vremii, poate să devină dureros, chiar obsedant. În cazul acesta, răspunsul nostru imediat se dovedește ca fiind cu totul neadecvat, față de realitatea vieții. Ea, viața, este încontinuu proaspătă, noutate absolută de la o clipă la alta. Și, pentru a o putea înțelege în mod real, ni se cere să fim la fel ca ea. Adică, să dispunem de o minte, tot așa de proaspătă, folosind noi celule cerebrale, necontaminate sau degradate de cunoașteri anterioare.

Altminteri exprimat: să accedem la acea minte pură, inocentă, specifică acelor copii a căror minte nu a fost încă pervertită, prin ceea ce văd la cei mai în vârstă decât ei.

Și iarăși venim cu indispensabila întrebare: Care ar fi oare modalitatea de a concretiza o astfel de minte inocentă?

Răspunsul nu poate fi decât unul singur. Prin dizolvarea în întregime, pe clipe de existență (sau momente de trăire) a conținutului care determină ego-ul, cu simpla conștientizare a lui, pe măsură ce se manifestă. Iar „atenția” este unicul instrument ce-l avem la îndemână în procesul cunoașterii: Ea este lumină scânteietoare, care împrăștie întunericul din noi și decantează confuziile frecvent întâlnite în determinismul concluziilor intelectuale.

De fapt „atenția” reprezintă însăși modalitatea de manifestare a Sacrului prezent – fără niciun fel de excepție – în fiecare ființă umană.

Iată și principalele ei însușiri definitorii: Este globală; nu are centru și nici limite; nu este determinată de vreun scop și nici nu este un produs al imaginației. Nu este un rezultat al voinței și nu are niciun fel de contingentă cu efortul. Ea apare spontan, ca stringentă necesitate impusă chiar de mișcarea permanentă a viului în neconținutul lui deplasare și noutate absolută pe momente de existență.

Pentru a evita eventuale confuzii, să mai precizăm că ea este total distinctă de ceea ce înțelegem prin cuvântul concentrare, care însumează toate însușirile enumerate mai sus, ca absente în structura atenției. Concentrarea este un rezultat al activității egoului, care, prin natura lui, limitează și totodată ne limitează, ori de câte

ori îl folosim.

În schimb, „atenția”, reprezintă însăși afirmația Sacralului existent în profunzimea ființei noastre, care prin simpla ei prezență ne scoate din timp, identificându-ne cu Absolutul.

Dacă această distincție este suficient de clară și pentru tine să mergem și mai departe.

Practic, observăm și ascultăm, cu toată atenția, mișcarea gândirii haotice, automate care apare, potrivit acumulărilor înregistrate prin timp, ca memorie ancestrală. Deci, gratie atenției descoperim noi înșine că avem o gândire, care funcționează fără rost. Această gândire – ca reacție a memoriei – ne aduce în prezent simple imagini ale unor trăiri anterioare, care prin natura lor intempestivă, obstrucționează înțelegerea realității, adică a ceea ce este viu, activ și actual.

Simplitatea unei asemenea întâlniri destramă orice gând, dorință, imagine, teamă, ură, vanitate, plictiseală, ambiție etc., care năvălesc anacronic în câmpul conștientului.

Nu facem absolut nimic, pentru eliminarea lor. Este doar o simplă întâlnire și totodată conștientizare și nimic altceva.

Tot ceea ce este contactat în această manieră – dacă întâlnirea este reală – dispare în mod necondiționat, cu întreaga energie ce o însoțea, fără să lase vreo cicatrice memorială.

Pentru o clipă – ca eliberat de ego – devii nemărginit. Acesta este momentul Integrării în

Marele Tot. De acum dispunem de o stare de supraconștiință dublată de o bucurie naturală, care nu are niciun fel de rădăcină intelectuală.

Concomitent cu eliberarea de ego (creație tempo-spațială), totdeauna traumatizantă, dispunem de o energie pură și o nouă minte de dimensiuni universale. În această ipostază, cunoaștem, prin trăire nemijlocită, ceea ce numim Iubire absolută și, prin ea, gustăm adevărata fericire, care este acauzală.

Cele relatate mai sus, nu sunt altceva decât niște simple explicații menite să-ți suscite curiozitatea, ca, apoi, tu singur, prin tine însuși să descoperi toate acestea.

În eventualitatea că te rezumi doar la înregistrarea lor intelectuală, memorială și faci din acest cumul o teorie, de la care apoi să pornești, cu scopul de-a te realiza, înseamnă că nu ai înțeles nimic. Procedând în acest mod, îi dai ego-ului o și mai mare importanță și extensie, cu implicații și mai înrobitoare.

Rămâi numai și numai la această necesitate – impusă autoritar chiar de viață – de a te întâlni cu însăși mișcarea viului, fără „ego”, adică în postura de gol, vid psihologic sau pacea smerită a minții

Simplitatea întâlnirii nu este deloc ușoară. O minte nebuloasă, confuză, dominată de automatisme, este incapabilă să se întâlnească în mod real cu „ceva” nou, proaspăt, viu. Fiindcă la contactul cu tot ceea ce întâlnește în cale, ea

numește, judecă, apreciază, etichetează, condamnă sau admiră. Și face toate acestea în funcție de acumulările memoriale, care o posedă și care năvălesc în chip mecanic și întunecă înțelegerea a ceea ce este „acum” și aici prezent. Această consecvență prospețime, pe clipe în desfășurare, este absolută noutate, adică unicitate. Acel „ceva” care apare odată cu clipa, adus de mobilitatea viului nu a mai fost niciodată și nici nu va mai reveni vreodată, ca repetare.

Dacă la aceleași descoperiri ai ajuns și tu, prin propria experiență - se înțelege - putem merge încă și mai în profunzimea cunoașterii să vedem practic, ce ar fi de îndeplinit pentru propria edificare.

În primul rând ți se cere chiar de către viață, să înveți a privi și a asculta fără ego (adică fără să evaluezi, să aprobi sau să respingi, fără să definești ceea ce îți apare în cale).

Așadar, - pentru familiarizare - ascultă și privești cu toală atenția, mai întâi, lumea exterioară. De exemplu: privești figuri de oameni, pomi, flori, autovehicule, natura în multitudinea și varietatea aspectelor ei fără să definești sau să apreciezi într-un fel sau altul. Este și rămâne o simplă contactare și nimic în plus. Întreaga ființă se transformă într-o veritabilă oglindă, în care se reflectă lumea înconjurătoare. Această lume își destăinuie singură propria ei realitate. Iar în cazul când anumite necesități o cer - o putem îmbrăca

în cuvinte cât mai corespunzătoare.

Tot la fel, cu mintea complet tăcută, într-o lucidă pasivitate, se ascultă și spusele oamenilor, ca și orice fel de zgomote. Lași zgomotele să te pătrundă, fără să opui niciun fel de rezistență. Nu intervii în niciun fel. Ești doar ascultare într-o desăvârșită muțenie.

Fără această muncă de zi cu zi, eventual, ceas de ceas, și nu numai, nu se poate realiza nimic durabil, constructiv, transformator.

După ce vei stăpâni bine această artă a întâmpinării lumii exterioare, vei putea trece la lumea ta interioară. Observi și asculți atent, lucid tot ce se mișcă în aria conștiinței proprii ca: gânduri, imagini, sentimente, dorințe, ambiții etc. Toate acestea apar, fie ca reacții la ceea ce vezi sau auzi ca venind din lumea exterioară, fie ca aduceri aminte a unor fapte și întâmplări anterioare înregistrate mintal.

Nu părăsești niciodată simplitatea întâlnirii, folosind, de fiecare dată, minunatul instrument al iluminării „atenția”.

În final, vei descoperi, singur că exteriorul și interiorul constituie o unică mișcare.

Fiecare întâlnire, corect executată, anemiează structura egoului, prin eliminarea energiilor relative, care-i întrețin și-i perpetuează existența.

Cândva, în centura psihologică, a ego-ului – un adevărat perimetru de cetate, care-și protejează conținutul – se produce o spărtură. Prin

această fisură încep să se elimine, fără nicio altă intervenție, acumulările mintale care-i determinau existența.

Acesta este fericitul eveniment care schimbă radical mentalitatea individului, fără nici un fel de intervenție, din partea acestuia, ca act volițional. Fenomenul este considerat ca început al Eliberării de tarele trecutului.

Prin despicătura înregistrată în chip tainic, încep să dispară: credințe, teorii, metode, ambiții, ură, împreună cu întregul fond psihologic, ce-i susțineau conștiința superficială a minții particulare.

Fereastra, deschisă spre Nemărginire, face din acest om, un adevărat creator al unei alte societăți în care Iubirea și buna înțelegere între oameni se concretizează, de fapt, cu totul natural, prin destrămarea contradicțiilor, conflictelor și neghiobiilor existente și atât de frecvent întâlnite în lumea contemporană pe care o străbatem.

Fenomenul - așa cum am arătat - este o surpriză și se declanșează deodată ca ceva complet Pregătirea însă, are loc în taină, realizată în timp, prin insistenta conștientizare a ceea ce apare ca gândire condiționată, urmată de realizarea golului psihologic. Acest vid mintal, concretizat în mod indirect prin practica întâlnirii omului cu el însuși, constituie veritabile bombardări la temelia închisorii „eului”.

Nimeni nu ne poate preciza când anume se va

produce acest eveniment Grăbirea sau întârzierea lui depind atât de dimensiunea și cerbicia ego-ului, cât și de râvna și pasiunea depuse de către practicant în aplicarea corectă a „Cunoașterii de sine”.

Îți mai dau câteva repere, pe care, avându-le în vedere nu vei rătăci niciodată oricât de încâlcite ar fi hățișurile acestei existențe.

Dumnezeu fiind infinit are și calitatea de Neclintire.

Tot ce este mărginit se poate mișca prin deplasare în cele șase direcții principale: înainte, înapoi, la dreapta, la stânga, în sus sau în jos.

Or, noi oamenii, ca făpturi limitate, cum am putea să-L întâlnim decât atingând noi înșine această stare de „a fi”, adică în ipostaza de tăcere absolută. Iar asta înseamnă pacea sufletului, gol sau vid psihologic.

Așadar, numai mintea smerită, lipsită de intenția acțiunii, poate întâlni Divinitatea.

În această ipostază înfăptuim, în primul rând, integritatea ființei noastre - corp și psihic - o perfectă unitate; apoi, ca ființă integrală, ne contopim în Universalitate, în care noi și întregul incomensurabil suntem „Una”.

De fapt, acesta era mesajul lui Iisus Christos, exprimat atât de clar, prin cuvinte simple, pe înțelesul tuturor a: „Eu și Tatăl meu una suntem”.

Deci, omul era îndrumat să se ridice de la starea egocentristă la Sursa Nemărginirii, din

care toate își trag obârșia.

Și pentru că îți cunosc preocupările tale spirituale, pe fond mistic-creștin, îți reamintesc iarăși câteva îndemnuri ale divinului învățător: "Cunoașteți Adevărul și El vă va elibera"; „Fiți desăvârșiți precum desăvârșit este Tatăl Ceresc. „Fericiți cei cu inima curată că aceia vor vedea pe Dumnezeu”.

Ce creia tu în legătură cu toate aceste îndrumări?

Putea oare Iisus să ofere oamenilor asemenea adevăruri, fără ca să fie convins că ei au și capacitatea de-a și le însuși?

Eu susțin cu toată convingerea că ceea ce a făcut El și-a sfătuit și pe alții să facă, ne sunt accesibile tuturor.

Acum, după scurgerea a doua milenii, ne întrebăm: ce au făcut urmașii?

În loc să se ridice deasupra a ceea ce este mărginit și pieritor, au coborât pe Creator la nivelul minții lor (pentru ca să-l înțeleagă - zic ei)! În urma acestei speculații, rezultatele... se vădi o religie divizată și fărâmițată în zeci de secte în continuă proliferare. Uneori, disensiunile degenerază, conducând chiar la conflicte sângeroase.

Oare, le vedem toate astea așa cum sunt ele? Sau doar parafrazând, justificăm și încercăm să aducem motivații, pe cât de neconvingătoare pe atât de deșuchiate.

Sub măștile grijuliu aranjate - de așa-zisa evlavie - se ascund haosul și hidoșenia împletite cu cele mai dizgrațioase comportamente ale egoismului uman.

Aceleași fenomene le vezi, cumva, și tu prin tine însuți? Sau numai le accepți doar prin înțelegerea intelectuală a cuvintelor și chiar le repeți - pentru că ți le-a spus altcineva și ai făcut din ele un capital memorial?

Niciodată și în raci o împrejurare să nu disperăm, la ceea ce întâlnim ca reflecție pe suprafața minții noastre!

Dar nici să nu ne amăgim aruncând vina manifestărilor noastre pe fictivul diavol, cum în mod pueril o fac unii credincioși!

În noi se află și principiul binelui (al desăvârșirii), ca și principiul răului. Ego-ul - prin toate manifestările lui este chiar talpa iadului - dacă vreți o calificare tranșantă. În acest spațiu - totdeauna limitat - se înfiripează, crește și proliferază ura, ambiția și trufia cu imensele ramificații ale întregului negativism, ce degradează ființa umană, plasând-o moral sub nivelul celor mai sălbatice animale de pe scoarța pământului.

Dacă toate aceste semnalări le vedem ca fapte reale - așa cum sunt ele în realitate, ca descoperiri personale - se statornicește un bun început al „Cunoașterii de sine”. De-acum, simpla întâlnire cu noi înșine echivalează cu acțiunea

benefică, prin care se elimină o parte din energia egoismului deficitar. Numai în această ipostază de descoperitor, poți, în cazul când ești solicitat să și vorbești despre Adevăr. Altfel, taci!

Ori de câte ori abordez această atitudine, am în vedere, nu numai neexprimarea verbală, dar și tăcerea gândirii Omul întreg nu poate fi realizat decât într-o asemenea atitudine.

Funcționalitatea morală și implicit binefăcătoare pe cele trei planuri: fizic, psihic și spiritual, numai în acest mod se concretizează.

Această întâlnire cu noi înșine o putem numi și meditație. Se realizează în orice împrejurare, atât ziua, cât și în timpul nopții; în mijlocul mulțimilor tumultuoase ca și în singurătate; în stare de libertate fizică, la fel și în închisoare.

Începutul și sfârșitul meditației sunt stări identice – ca stări de eliberare tempo-spacială. Impactul ego-ului lipsește cu desăvârșire. Starea de supraconștiință și puritatea gândirii ne însoțește de fiecare dată.

Clipele astfel trăite se dau de îndată uitării. Deci nu au loc acumulări la nivelul memoriei. În nicio împrejurare nu apare scopul, ca tendință de a face sau a nu face ceva.

Cu aceste repere sau puncte de referință – descoperite și de line prin trăire directă – nu doar spuse de altcineva – poți întâlni mișcarea vieții, în oricare împrejurare te vei găsi.

Poeziile au calitatea de a te obliga, oarecum,

să te întâlnești în mod rea! cu tine – și să o faci în mod corect și ușor, verificabil de tine însuși.

De altminteri, orice întâlnire autentică își dezvăluie ea însăși veridicitatea prin totala pasivitate a minții.

Numai prin asemenea clipe de trăire se înregistrează în profunzime – așa cum am mai arătat – eliminări de energii, care vor conduce pe practicant la destrămarea și eliminarea celui mai aprig dușman al ființei umane, „șinele, infatuat, ignorant și posesiv, ce ne ține ca prizonieri din vremuri foarte îndepărtate. Datorită lui venim și revenim mereu, mereu, ca un blestem, la nesfârșitul șir al reîncarnării.

Adevăratul sens al vieții pe Terra, este demascarea acestui tiran și eliminarea lui, pentru a da posibilitate Scânteii divine, existente în noi, să ne dirijeze spre Duhul Adevărului sau Intuiției.

Astăzi, omenirea a atins stadiul de evoluție, de a afla, că pentru a întâlni Sursa Creației, nu o poate împlini decât adoptând Religia Tăcerii prin Rugăciunea Tăcerii.

Mesajul ce se oferă nu obligă pe nimeni să facă sau să nu facă ceva!

În general, el se adresează tuturor oamenilor. Dar în mod deosebit este, oarecum, destinat numai acelei categorii de ființe umane, care este nemulțumită de felul cum funcționează la nivel psihologic și spiritual. Adică, la aceia care nu se împacă logic, rațional cu diferitele măști, pe care

sunt obligați să și le ajusteze pe față, în funcție de prețuirea intereselor egoiste, personale.

Cealaltă categorie, care apreciază, ca fiind normală asemenea comportare, nu numai că-l vor respinge, dar vor și denigra pe transmitător. Asta însă, îi privește numai pe ei!

Ori de câte ori încercăm să înșelăm pe cineva, ascunzându-ne în spatele unor măști amăgitoare, de fapt, ne înșelăm în primul rând pe noi înșine; degradându-ne corespunzător din punct de vedere moral.

Și iarăși un avertisment! Să nu uităm că totul se plătește! Legea cauzei și a efectului este operațională în întregul Univers. Și nimeni nu se poate eschiva, de rigiditatea dar și de legitimitatea ce o consfințește.

Prietene, cât trăim noi pe Pământ? Și oare nu lăsăm totul și toate, când sună ceasul despărțirii!?

Când coborâm la reîncarnare, prin moarte în lumea astrală, și intrăm într-un corp fizic – aidoma unui mormânt – uităm aproape în întregime viețile anterioare. Iar, când murim aici, plecăm împovărați de toate nimicurile de care, din ignoranță ne-am atașat, ca și de păcatele ce ne-au împovărat scurta existență.

La trecerea „dincolo, toate câte le-am săvârșit ne stau în față și ne incriminează. Suferința, acolo, este infinit mai apăsătoare. Mult mai ușor este să ne achităm aici prețul greșelilor și păcatelor, decât să le simțim efectul „dincolo”.

După așa-zisa moarte, sufletele sunt atrase spre niveluri distincte de evoluție, în funcție de calitatea lor morală și nu după multitudinea cunoștințelor sau a titlurilor academice sau de noblețe.

Iar tu care, în lumea asta, ți-ai format o imagine frumoasă despre propria ființă, prin ce știi, cunoști sau posezi, legate de această lume – atât de trecătoare – să fii nevoit a-ți petrece o vreme, înconjurat de ființe inculte și mârșave, pe care aici le ignori sau chiar disprețuiai; suferința ta este îngrozitoare!

Dincolo, măștile sub care ne-am ascuns meschinăria și hidoșenia, cad de la sine, și – în lumina Sacrului din noi, adevăratul judecător, – ne vedem așa cum suntem în realitate. Adică, la nivelul celor din jurul nostru, care au o pregătire intelectuală cu mult inferioară nouă. Orice tentativă a noastră de supraestimare, este pe loc sancționată prin batjocură, dispreț și chiar acte de brutalitate din partea semenilor cu care suntem obligați să conviețuim.

Această realitate, pe cât de tristă, tot pe atâta de instructivă, mi-a fost îngăduit să o întâlnesc în multe împrejurări din peregrinările mele în acea lume.

Dar, cum am putea oare, învăța altfel decât prin ispășirea directă, a ceea ce am săvârșit, fie din ignoranță, ca preț al propriilor greșeli, fie din ambiție, aroganță și trufie?! Și, cum toate

experiențele se înregistrează în corpul mintal, la o nouă reîncarnare, un îndemn intuitiv, mai mult sau mai puțin evident, ne va determina să greșim mai puțin și să nu mai repetăm erorile trecutului.

Dragă prietene, înainte de a ne despărți, îți doresc din toată inima, să faci parte din acea categorie de oameni, care nu sunt deloc mulțumiți de modul cum funcționează, ca rezultat al educației greșite, transmisă de înaintași. Și tu singur să începi o viață diferită decât cea anterioară.

Și iarăși îți amintesc, că pe acest drum se înaintează solitar, adică de unul singur. Deci, mă elimini total și pe mine ca și poeziile.

Rămâi tu singur, față în față cu provocările permanente ale vieții, înarmat cu minunatul instrument al „Atenției”. Ea, „Atenția”, intră în funcțiune numai atunci când reacțiile ființei tale apar la impresiile sau provocările create, fie din lumea exterioară, fie din conținutul egocentric înregistrat memorial.

Încă mici, firavi copii, abia ne-am ridicat.

Că îndată cei mai mari, impun al lor prelucrat;

Educata privită absolut esențială vieții în desfășurare Cât mai ample cunoștințe, înscrise prin memorare.

Cunoștințele-s utile, existența le impune.

Tehnic, orientative – folosite-n acțiune.

Pe plan fizic – niciun dubiu – le apreciem

comoară, Prin ele catalogăm lumea cea exterioară.

Dar la abordarea vieții, în mișcarea ei constantă, Totdeauna noutate – niciodată repetată.

Psihologic, tot ce știm, e obstacol la-nțeles.

Fiindcă vechiul și cu noul n-au la Adevăr acces.

Ca să-ntâlnim Adevărul – viața – ca realitate.

Ni se cere inocență – mintea-ntreagă – puritate;

Niciun fel de cunoștințe nu intervin la-ntâlnire; Legătura-i strict directă, ruptă de înlănțuire.

Fără știință, acumulări – clipa vieții abordată.

Care prin sine s-afirmă ca structur-adevărată:

Psihicul nostru-i oglinda – totală pasivitate.

Unde, practic, se reflectă clara actualitate.

În acest gol psihologic – stare de conștiință pură, Apare spontan, Iubirea în divina ei structură.

Prin ea – nțelegem „ce este” – ce apare-ntr-un moment, în a vieții derulare, vechiul – absolut absent

Și-acolo unde-i Iubire, există și-înțelepciune.

Conflicte nu mai au loc, nicidecum amărăciune.

Tot ce-apare e-nțeles și, pe loc și rezolvat.

Fericit astfel de om – zilnic, vieții integrat

Confruntat cu-această temă, de importanță vitală.

Voi încerca să rezolv – nu pe calea ideală.

Ci să văd, de pot cuprinde cu-a mea minte mărginită, Ce e dincolo de ea - ipostaza Infinită.

Mintea, cât de erudită, are, totuși, frontiere.

Și ce-ntâlnește, rezolvă, potrivit cu-a ei avere, înregistrări cerebrale - știința-n timp acumulată.

Ce-i permite formulări, după cum a fost dotată.

Cuprins de ea, adevărul e la fel de limitat.

După cum îi e măsură, Insul, de fapt, posedat.

Căci ce posedăm - posedă Științei, noi prizonieri, Ne-nvârtim în jurul nostru, cu negări sau acceptări.

Practic, cu această minte nu-i chip să mă depășesc, și-Adevărul Absolut, în mod cert, să-l întâlnesc.

Ce-i finit, numai finitul poate cuprinde-nțelege, Tentativa spre mai mult, veșnic amăgiri culege.

Dar atunci când mintea tace, fiindcă-și vede neputința sunt Conștiință Infinită, mai presus de-a mea dorință; Fără „ego” - a mea minte - Infinitul m-a cuprins.

Iar eu sunt, căci El există, un „Tot” infinit extins.

Adevărul Absolut este peste tot și-n toate.

Și real, El ne cuprinde în smerita simplitate.

Când în noi tace trecutul - știința noastră însumată; Asta-i Marea împlinire - tuturor a destinată.

Să nu s-o facem iluzii - destrămată vanitatea

Erudiția n-ajută să-ntâlnim infinitatea.

Tot ce știm e perimat, Adevăru-i nouitate, întâlnirea vechi cu nou, dă răspunsuri eronate.

Infinitul și Adevărul sunt constantă propețime.

Să pătrundem a lor sensuri - percepute-n întregime. Sacrul peste tot și-n toate - consecventă puritate; în noi mai întâi aflată, minunata calitate!

Însă cum, căci eu ca „sine” am însușiri egoiste, Toate gândurile mele, nu sunt decât conformiste: Prin ele trăiesc trecutul prin imagini mincinoase Tot la fel și viitorul prin prezumții defectuoase.

Altă soluție nu-i, decât trecutul să tacă!

Prin tăcere dau prilejul ființei mele să refacă Corp și suflet laolaltă - armonizare perfectă, în acest vas disponibil, Adevărul se reflectă.

Poartă spre Infinitate, în acest mod obținută.

Este Adevăr, Iubire, puritate absolută.

Să nu rămâneți la vorbe, puse-n practică de-ndată, Astfel aflăm certitudini, despre viața adevărată.

4. ACHIZIȚIILE

Instinctul de posedare, prin vremuri denaturat, Conturează azi „ego-ul”, ca abis nesaturat.

Nicicând nu-i satisfăcut - dorește la infinit.

Mutul cere și mai mult, tot așa... la

nesfârșit...

El caută fericirea, în bunuri materiale Goana
e-nspăimântătoare, de-aspirații ideale;

Tot timpul imaginar, pune preț pe valori
moarte;

Aur, fabrici și moșii, cât mai mult aglomerate;

Lista rămâne deschisă, după gust și-apreciere
Giuvaeruri și sculpturi însumate, ca avere;

Picturi de artiști celebrii, galeuri și
porțelanuri.

Haine scumpe și palate, variate idealuri.

Prin astfel de achiziții, mai lipsiți de fericire.

Toate-s superficiale, la nivel doar, de gândire;
Însoțite fiecare, cu griji, teamă, plictiseală.

În final, profund, mai goi - și-o mai mare
vânzoleală.

Un alt gen de achiziții - comoara de
cunoștințe, Știutul considerat fericirea propriei
ființe;

Și-acest soi de-acumulări tot la fel de-
nșelător.

Prin importanța de sine, insul lui înrobitor.

Des mândria și orgoliul înscriu pagini de
demența, Autoaprecierea dă o falsă existență;

Erudiția lipsită de reala modestie.

Revelează o viață mereu tristă și pustie.

Toate câte posedăm - achiziții prețuite,
înscriu „eului” amploare și comportări negândite,
Răspunsuri automate de mintea mecanizată.

Sunt reacții permanente a comorii însumate.

Conștientizând structura bazată pe achiziții.

Tot complexul de urmări - ale sale complicații, întreg fondul se destramă - ființa - simplă unitate.

În măsură să-nțeleagă faptul - fapt-realitate.

Astfel de realizare - viața cere s-o-implinim

Și, prin noi, cu Adevărul consecvent să ne-ntâlnim.

Altă soluție nu-i, de-a opera transformări.

Spulberat întreg „ego-ul cu-al său fond de-acumulări.

*

*

5. ACȚIUNEA ȘI REACȚIUNEA

Puritatea acțiunii născută din integrare.

Singura modalitate în a omului salvare.

De-a scăpa de-al său „ego” - prin timp-spațiu formulat, Ce-l ține prizonier - veritabil posedat

Numai ca oameni întregi - integrați în actual.

Putem înțelege noul, totdeauna viu, real; înțelegere-acțiune se-mpletesc armonios.

Numai astfel de-ntâlnire este de real folos.

Înțelegerea-i corectă, numai când trecutul tace.

Golul psihic, ca prin farmec, energia ne-o reface;

Prin ea, în „Tot” integrați - cuprinși în Eternitate.

Astfel devenim umani, ca Iubire, bunătate.

Reacția-i doar eco-ul celor cuprinse-n mintal.

Ca valori adânc fixate pe fondul nostru dual;
Născută prin neînțeleș la-nțelnirea cu ce-a
fost.

Insul – consecvent „ego” – turbulent și fără
rost.

Acțiunea ce ia ființă, pe reacții sprijinită.

E o falsă acțiune încontinuu mărginită;

Ca-mpplinire personală și mereu conflictuală,
în contrast cu ce-i „acum”, ea fiind formă ideală.

Faptic, nici nu-i acțiune, prin trecut
mecanizată.

Ea-i răspuns automat, Impus de-o
prejudecată;

Așa se naște „ego-ul”, ce prin repetări tot
crește.

Cu el și nefericirea, prin degradări s-
adâncește.

Din aceste ipostaze, singuri vă orientați.

Unde-i adevăr și fals, și-n prezent vă integrae;

Iar ca ființă unitară, mai presus de orice
vrere.

Înțeleșul și-mpplinirea se vădesc fără durere.

Sacrul – energie pură – ce-i în noi, în fiecare,
în această conjunctură de la sine va apărea.

Și purifică, transformă întreg fondul egoist.

Hidoșenia umană – „șinele 1 meschin și trist

* * *

6 ACUMULAREA ÎN CONFLICT CU ADEVĂRUL

Câte știm, tot ce cunoaștem, pururi vechi,

fără valoare, Cu el nu putem ieși vieții înini-
ntâmpinare;

Fiindcă viața - noutate, proaspătă neconținut.

Vechiul de mult consumat, în prezent
închipuit.

Un fapt, cândva petrecut, în actual e
minciună.

Căci proiecția mintală, numai ficțiuni
exprimă.

Acest adevăr, văzut, perfect conștientizat.

Ne desprinde de „ce-a fost” prin firescul
integrat

O conștiință nouă, pură, de-acum clar ne
definește, Prin ea, clipele-ntâlnite, tot purifică -
sfîștește;

Căci Iubirea prin Iubire e-nțeleasă-n mod
real.

Și, prin simpla ei prezență, destramă insul
dual!

Când acumularea tace - tace și „ego-ul” slut,
Energia-n noi s-adună - prin ea, ca prunc nou
născut Ne mișcăm atemporal, prin clipe - ca
noutate.

Fără să acumulăm, ahtiați de-nsemnătate.

Trăirea fără „egouu este suprema-mplinire.

Tuturor a hărăzită, înspre propria sfîștire, far
cunoașterea oferă toate cele necesare.

Râvna, ca izvor, lumină și smerită ascultare.

7. AFIRMAREA FĂRĂ ADEVĂR E MOARTĂ

Mărginiți de-a noastră minte - pe
egocentrism fondată, Imposibil să trăim o viață
adevărată;

Interesul personal: strâmt, meschin, ba chiar
hidos.

Ca o brută ne conduce spre vicleanul său
folos.

Urâciunea din lăuntru, în afară-i camuflată
De-o mască, dorit frumoasă - prin ea lumea
înșelată;

Așadar denaturarea e un fapt obișnuit.

Ne mințim unii pe alții, jucând teatru prost
gândit.

Când adevărul lipsește, orice afirmare-i
moartă.

La fel, calitatea vieții - prin excelență -
deșartă;

Așa ne creăm destin - de lumesc încorsetați.

Prin energii negative, Ja reîncarnări chemați.

Și-n ce fel să rupem lanțul șirului de
întrupări?

Foarte simplu! Strict contact cu-ale vieții
provocări. Psihic, ne deschidem firea la fiecare-
ntâmplare.

Ferm, reacția-ntâlnită, prin tăcută integrare.

Și-n tăcere Adevărul se afirmă de la sine.

El destramă tot trecutul, fiind, de-asemeni,
acțiune.

Noi, cu el în uniune, ne mișcăm atemporal.

Puritatea și iubirea oglindind omul real.

Afirmarea prin știut și-afirmarea prin trăire.

Două stări complet distincte cu sau fără de gândire; Prima-i intelectuală, prin cumul realizată.

Noisimplii repetitori de știință-nregistrată.

Aici implantat Negou-ur - de trecut înveșmântat.

Cu el, nicicând omul liber - un biet sclav încătușat;

Ce gândește, spune, face - de vechi condiționat; Imposibil să-nțeleagă ce-i real și-adevărat.

Când afirmăm prin trăire, doar cuvintele-s bătrâne, Faptul ce-l dezvăluim e prezent - În acțiune;

Iar expresiile-mbracă evidenta noutate.

Care este „aici” și „acum” - absolută puritate.

Sacrul pururea s-afirmă, prin cuvinte potrivite, Relatarea lui e simplă, la fel cu cele-ntâlnite.

Acest test clar, demonstrează starea de Eliberare, Când, descătușați de timp, Dragostea spontan apare.

* * *

9. AH DE ACORD

Nu fiți de acord cu nimeni, nici cu mine - se-nțelege! Multe sunt rostite-n lume, grabnic mintea le culege și-și mărește conținutul! „sinele” prinde vigoare.

El prin toate câte știe, îi sunt proprie-

nchisoare.

Tot ce-aude, ce citește, iute le interpretează.

După vechi acumulări, și-ncă-n plus se degradează; Repetările-s capcane, nicidecum folositoare Pe drumul spiritual - fondat pe descătușare.

Nu respingem, n-acceptăm, datori să investigăm Adevărul prin noi singuri, de îndată să-l aflăm.

Se pornește de la fapte, mintea e lucidă, clară, Tăcerea și armonia - zestrea cea interioară.

Între mintea ce observă și faptul de observat.

Nu e spațiu, nu-s păreri, e un perfect integrat și-n acest contact direct, e-nțelegerea perfectă.

Nu doar intelectuală, ci prin trăire directă.

Revelarea-ți aparține numai ție-n întregime.

Ea singură te-a cuprins în clipa de proștețime;

Atenția - instrument - și puritatea-ntâlnirii

Ți-au asigurat succesul: Sacralitatea împlinirii.

Adevărul întâlnit, lasă urme-n profunzime.

„Ego-ul” e șubrezit cu-ntreaga-i întunecime.

Ce ne ține sechestrați prin oricare acceptare

Bazată pe conținut - sumbra condiționare.

Cândva, prin destin ni-i dat ca „sinele” să dispară și complet eliberați de structura fragmentară.

Să ne-ntoarcem la divin - Sursa de unde-am venit, Pân-atunci, veșnic datori cu acest simplu-

ntâlnit

Faptul de-a gândi gândirea este el realitate?

Sau e un joc de cuvinte, fără nici o-nsemnătate?

Nu pornim cu teorii, cu idei preconceptionale.

Investigarea e calea faptelor direct văzute.

În fond, ce este un gând? Și cum poate fi gândit?

El e un impuls al minții, care apare-n chip vădit.

La a vieții provocare - nedorit, neașteptat.

Catalogat drept răspuns - reflex condiționat

Ce vedem sau auzim, grabnic, punem etichete.

Niște formulări bătrâne - lozinci neinteligente;

Astfel ne mișcăm mereu, prin repetări nesfârșite.

De timp condiționați, cu-nregistrări învechite.

Gând cu gând mereu va țese gândirea repetitivă.

O searbădă sclerozare de minte complet naivă;

Noi, prin ea, prizonieri timpului ce ne-a format.

Prin plăcut și neplăcut vom răspunde - automat

După răspuns, un alt gând vine să-l influențeze.

Fie în sens negativ, voind să-l anihileze.

Fie în sens pozitiv, dându-i mai mare valoare.

Un impuls de energie - în scop de amplificare.

Din acest noian de gânduri, ce se succed permanent, Naște zisul - gânditor - produs fictiv, consecvent, Care e de fapt, „ego-ul” - totdeauna vinovat De amărăciuni a vieții omului prin timp format

Actul de-a gândi gândirea, nu produce transformări! n sens de umanizare, prin benefice schimbări; Dimpotrivă, fenomenul dă „ego-ului” vigoare, și-astfel degradarea crește - nefericirea mai mare.

Demascat tot angrenajul acestui „ego” fictiv, Propria descoperire îl face inofensiv.

În mod real, el dispare și, de-acum eliberați, întâlnim Realitatea - în viață integrați.

Fericirea, mult râvnită, toată vremea căutată.

Și lăuntric și-n afară, printr-o luptă disperată.

Singură ea se oferă, fără nicio motivare.

Când ne-am înțeles menirea de făptura creatoare.

În această circumstanță, noi clădim o lume nouă, Unde pacea și Iubirea strict unite-s amândouă. Asta-i, practic, perspectiva „Cunoașterii cea de sine”, Ce-așteaptă pe fiecare, ca factor de acțiune.

* * *

11. ATENȚIA ȘI CONȘTIINȚA

Iată-mă gonind în lume cu amărăciuni și

glume.

Când spre ieri târât de minte.

Seci trăiri de mai-nainte.

Când spre mâine proiectai.

Timp, ca fapt imaginat

Gândirea-i deficitară și săracă și avară;

Temătoare-n orice clipă încontinuu se
complică;

Rău – îl socotește „bine”.

Dorind aprig ce-i convine.

Viața-i veșnic noutate cu surprize ne-nțetate.

Care, practic, ne impune s-o-nțelnim cum se
cuvine:

Atenția folosită la nivel de simplitate.

Pe măsură și conștiința cu vădita-i puritate.

Golul psihic astfel vine și, prin el, Marea
Minune!

Prin vid omul transformat Cu Iubirea-
ngemănat.

Unit cu Sursa Divină în fericire deplină.

* * *

12. ATENȚIA ȘI VIAȚA

O lumină-n bezna vieții, e atenția globală.

Complet desprinsă de timp, prin puritatea-i
reală;

Nu-i creată de gândire, n-are centru și nici
marginii, Imposibil de cuprins prin anumite
imagini.

Fără scop, acauzală, nu poate fi cultivată.

Nici nu se dă cu-mprumut și nici nu-i

negociată;

Unde pâlpâie viața, acolo și ea-i prezentă.

Timpul nu o afectează - fiind total independentă.

Sprijin fiecărui simț de-nțeles, interpretat.

La ce vine din afară, prin firescu-ntâmpinat;

Tot la fel, interiorul, poate fi investigat.

Numai în a ei prezență, prin cuprins și integrat.

Cu ea destrăămăm lumescul - toată condiționarea, Creând posibilități omului cu integrarea;

Când, atenți, realizăm ascultatul și privitul, Funcționăm ca „un Tot” la un loc cu Infinitul.

Sacru, existent în om, are-această calitate De iluminare-a minții, prin imensa-i claritate.

Și s-afirmă-n pas cu clipa, prin străfulgerări spontane, Imposibil de atins de-ale „eului” capcane.

Atenția lămurește ce nu-i clar, ce-i nebulos, Dezagregă întunecimi într-un chip miraculos;

Ea oferă „golul psihic - mormânt al deșertăciunii, și-nceput de viață nouă, prin izvoru-înțelepciunii.

Toate cele amintite sunt o simplă semnalare.

Dar, de-s puse-n aplicare, au o imensă valoare; Nimic în această lume, altceva nu-i la-ndemână, Ca-ntunericul din noi să-l transformăm în lumina

Dragostea cea fără margini - autentică

Iubire, Singură vine spre noi, copleşind întreaga fire;

Prin a ei iluminare cu clipa realizată.
Ea şi-atenţia-mpreună dau viaţă-adevărată.

* * *

13. AŞTEPTAREA

Aşteptarea-i o speranţă Ce dă loc la timp -
distanţă între faptul actual şi-implinitul ideal

Cu această întâmpinare Viaţa-i griji şi
tulburare:

Chiar din start, egocentristă.

Prin fals, veselă sau tristă.

Teama-i umbra aşteptării Drept obstacol
integrării;

Prin ea fiinţa-i divizată cu imagini conjugată -
Cuprins acest dualism.

Pier imagini-conformism Om şi Sacru-n
contopire.

Practic, devenind Iubire.

Doar fiinţând ca unitate suntem chiar
divinitate.

Trăirea-i atemporală Structural Universală.

*

14. AUTODEPĂŞIREA

Ce vrea titlul *sh* exprime? Cât îi ei de-
ndreptăţat? Poate insul să se schimbe, prin efort şi
prin gândit? Mai mult! Să se depăşească cu-a lui
mintе mărginită şi-n Necuprins să pătrundă, ca

structură infinită?!

Cât timp dăinuie „ego-ul, depășirea-i o himeră.

De el mai încătușați, prin ce vrea, dorește, speră!

Dar când își vede micimea, instantaneu se oprește, și-n acest gol psihologic. Sacrul din noi strălucește.

În acest prag al tăcerii se produce transcendența, Când dispar: „eu”, efemer – deșertăciunea-n esență, Iar în loc, omul real – de trecut independent.

Prin manifestări – Iubire – consecvent inteligent.

De-acum, om-universal, e prin clipe unitar, în gândire, vorbe, fapte, – lumii-ntregi bun îndreptar, încă-n plus să precizăm că știutul e obstacol.

Nici credința, ruga, truda, nu ofer-acest miracol

Numai smerita tăcere – punct de-nceput și final, Săvârșește depășirea – când piere omul dual, iar practica personală vă conferă certitudini:

Că oricare om în sine, are-aceste aptitudini.

Tu, nesăbuită minte, stai! oprește-te o dală!

Nu vezi cât ești de năucă, de absurdă și stresantă.

Când spre „ieri1 sau înspre „mâine* grabnic te aventurezi? în astfel de rătăcire, nici n-ascuți și nici nu vezi!

Trecutul e un fapt mort – un intrus în actual.

Viitorul – o nălucă – tot la fel de ireal;
Trecutul și viitorul construiesc fictivul „sine”.
Prin el clipele vieții pline de amărăciune.

Dar, de ce fugim spre ieri? De unde acest
îndemn? Mintea noastră neatentă, e al timpului
însemni Permanent interesată, ea mereu
acumulează.

Tot ce place sau displace, în memorie le-
așază.

În prezent sunt amintiri – doar forme
imaginare.

Lipsite complet de viață, care n-au nicio
valoare; Dimpotrivă, sunt obstacol la contactul cu
„ce este”, Clipa-n actualitate, unde ființa se-
ntregește.

Ele-s absurde reacții la a vieții provocare.

Automat declanșate de gândirea posesoare;

Și prezența lor umbrește ce-i în cupă, nou și
activ; în oricare-mprejurare rostul lor e negativ.

Și-acum să investigăm, care e sensul lui
mâine*;

Psihic – „mâine” nu-i nicicând – se-nțelege de
la sine; De „fapt”, el e tot „un ieri”, prin azi, spre
mâine-ndreptat, Plăcerea cândva trăită, o dorim
prin repetat

Transferul spre viitor, „eul” îi dă importanță.

Împlinirea, clar râvnită printr-o searbădă
speranță;

El, doar, pare a fi nou, prin impulsul din
prezent.

Și-i inițiat de „ego” de-al său vechi experiment.

Fuga către „ieri” sau „mâine*” e de fapt, o aventură, Riscul este evident, mare zarvă - tevatură; Imposibil înțelesul lui „acum”, lui „actual” Proaspăt, prin mișcare nou, cu clipa mereu real.

Toată tragedia vieții, prin această fugă-nscrisă; Rătăcind în ireal, suntem o ființă proscrisă; Văduviți de frumusețe, nu știm ce este Iubire.

Nici Sacra „Eternitate” prin a noastră împlinire.

* * *

16. BOGĂȚIA ȘI SĂRĂCIA

Bogăția - sărăcia stări ce pot fi moștenite.

Cauzele în trecut - în vieți cândva trăite.

Prin întreaga comportare, zilnic noi creăm destin.

Și când dăm și când primim - ca efecte - ne revin.

Ambele pot fi poveri, la fel de dăunătoare.

Fiindcă ne-atrag în afară - uitând cele necesare;

De-a scăpa de-atașamente - energii ce-nlănțuiesc, înregistrate haotic prin „ego-ul nefiresc.

Când ai strictul necesar: hrană, haine și-adăpost.

Te poți dezvolta normal! În rest, zbucium fără

rost! Cât de multe-am poseda» legați de-al nostru „ego”, Sărăcia – prin dorință – ne va urmări mereu.

Dar, când dorința-ncetează, devenim stăpâni a toate, Fericiți străbatem viața, ca făpturi îndestulate. Sărăcia de dorințe, practic, ne-a făcut bogați.

Psihic, detașați de timp, și-n Infinit integrați.

În noi toți zace comoara, ce se vrea descoperită.

Și de ea vojn avea parte, numai cu mintea smerită.

19. CĂUTAREA ADEVĂRULUI!

Poate fi așa ceva? Adevărul căutat!?

Eu socot că-i doar formulă – un obscur deziderat.

Pornit din cert neînțeles, la nivel de intelect Total axat pe „ego”, pe imagini și proiect.

Căutăm doar ce cunoaștem, un lucru determinat.

Știu ce e și cum arată – ceva precis conturat Dar ăsta nu-i adevăr, ci un fapt obișnuit.

Simplu fenomen banal, de mine, cândva-ntâlnit

Adevăru-ți ceva nou, ce se schimbă permanent.

Nou cu fiecare clipă și manifest în prezent;

Și noi nu-l putem cuprinde, cu-al nostru „ego” bătrân.

El fiind totdeauna vechi, egocentric și

meschin.

Și-atunci, ce-avem de făcut, de-ntâlnit cu-adevărat?

Cu „ego”-ul nicio șansă de-a fi cu el integrat.

Fiindcă suntem mărginiți prin ce știm, prin ce cunoaștem, El, mereu, Necunoscutul. Imposibil să-l percepem.

Prin idei, imagini, forme sau cuprinde-n vreo credință; Toate astea fiind trecutul – certa noastră neputință.

Dacă însă „eul tace – tace cu desăvârșire.

Întrucât nu-și află rostul la suprema întâlnire.

Ce se-ntâmplă-atunci cu noi? Observăm cum ne-am extins Și percepem prin trăire că n-avem niciun cuprins?

Nu-i nici centru și nici margini, niciun fel de interes.

Fără vreo închipuire, el s-afirmă-n mod expres.

Căi de-acces spre Adevăr, nu există-n niciun fel;

Nimeni nu ni-l poate da, sau conduce către el; Vidul psihic e fereastra, ce-l face să ne cuprindă.

În atare-mprejurare poate ființa să extindă.

Deci, „ego-ul spulberat – tot secretul întâlnirii.

El e-n noi și pretutindeni, cuprins în haina Iubirii, Sacru, viu, mereu activ, noutate creatoare.

Prin el singur se afirmă, cu-nscrisuri

transformatoare.

* * *

20. CE ESTE RELAȚIA DIRECTĂ?

O-ntâlnire simplă, clară, unde nu-i observator.

Deci lipsește cel ce știe – fălosul comentator,
între noi și ce vedem – nu apar deloc, cuvinte.

Nkn un fel de-anticipări, nu vin din a noastră
minte.

În astfel de-mprejurări, gândirea fiind
complet mută Nu-mprăștiem energia – ființa-
ntreagă-i nou-născută; Ea-i o simplă observare,
altceva nimic în plus.

„EuF cu-ale lui păreri, este absolut exclus.

Noi, prin puritatea firii, percepem desăvârșit.

Și aflăm Realitatea, doar cu-acest simplu
întâlnit Relația e directă, când nu-i intermediar.

De fapt e doar observare – prin ea omul e
plentar.

În astfel de legătură, între om și-al vieții flux
Nu-s înscrisuri ancestrale – nimic nu este inclus;
Frumusețea se exprimă ca mișcare naturală, în
niciun fel tulburată de a minții flecăreală.

Prin această frumusețe aflăm izvorul real.

Sacrul de unde-am purces – structurat
atemporal, De nimic influențat – puritatea
înnăscută De aceeași calitate cu Sursa cea
Infinită.

Dar, să revenim la noi, omul cel prin timp
format, Egocentric și flecar, robot, de el,
programat;

Poate el să întâlnească viața așa precum este.

Fără Ieri și fără mâine, fără-acceptări sau proteste?

Dacă singuri constatați, că faptele relatate sunt prin ele adevăruri – o certă realitate.

Simpla conștientizare vă desprinde de trecut.

Și-nir-o clipă devenit-ați inocenți – acum născut

Acesta-i de vreți – secretul” întâmpinării directe A întregii Existențe: fapte, oameni» obiecte.

Prin ea pacea instalată, pe o cale indirectă.

De-acum, în noi Infinitul, ca Lumină se reflectă.

* * *

21. CERTITUDINI NICĂIERI ÎN MĂRGINIRE!

Cât timp „ego-ul” conduce, noi, prin el (de vechi legați, Ne comportăm egocentric – veritabili posedați.

Ieri și miile de ieri, în mintal înregistrate.

Ne oferă doar ce-a fost – acum fără-nsemnătate

Prinși de-acest conglomerat, nicăieri asigurări.

Fiindcă niciodată vechiul, prin a lui anticipări.

Nu-i în stare să prevadă decât fapte relative;

Totul e incert, nesigur, cu-ale noastre minți-active.

Dacă faptul semnalat, U vedeți la fel ca mine.

Prin constatări personale și realizări depline.

Veți vedea cum mintea tace – întreaga ființă deschisă; Stare de conștiință pură – prin ea, infinit extinsă.

În acest climat de pace, cu mișcări atemporale, Certitudinea-ntâlnită, fără sensuri ideale.

Ci prin integrarea ființei în Eternul viu și-activ, Absolută noutate în momentul respectiv.

Simplitatea ne oferă calea sacrei împliniri.

Când dispare efemerul cu-ale lui închipuiri.

Iar atenția-i luminează pe cărarea minunată Spre izvorul nemuririi și viață-adevărată.

* * *

22. CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN GOLUL MINȚII?

Nu acceptați, nu respingeți ce încerc să lămuresc, Toat-atenția-ndreptată spre faptul ce-l oglindesc.

Eu doar – simplu – semnalez tema ce vreau să tratăm, Fiecare – pentru sine – doar privim și ascultăm.

Deci, tăcu (i, dintru-nceput! Și nu-i nicio așteptare.

Un anume rezultat – dorit ca realizare!

Ce constatăm ne-apartine – ca certă descoperire, Golul mingii fiind oglinda – fără vreo închipuire.

È o stare de conștiință – luminează nemărginită.

Nicio pată nu există, de nimic ființa umbrită.

În afară de timp și spațiu, devenit-am infinit;

Toate-n mine se reflectă: simplu și nemărginit

Astfel percep Adevărul – pur – așa precum s-arată.

Cu expresii îmbrăcându-l, de-nțelegere – adecvată; Apoi, spontan mă desprind – liber clipei următoare, Să-i prind și-a ei noutate – prospețime prin mișcare.

Unitar în pas cu clipa, sunt gândire creatoare.

Iubirea mă definește, prin sclipiri înnoitoare.

Ce descriu, află prin tine, eu nicidecum nu exist la model sau exprimare – fără „eul” conformist.

23. CINE ESTE AUTORUL?

Cine scrie-aceste teme de cunoaștere de sine?

E memoria de vină? în ce mod ea intervine?

Tăcerea impune tema și tot ea o construiește.

Numai pe această cale, omul cu el se-ntâlnește.

Iar memoria îmbracă în cuvinte potrivite Clipele cum se succed – prin scurgere – inedite.

Altminteri, acumularea, aici nu-și găsește rost;

Dacă-i pricina-ntâlnirii, omu-apreciază prost încă-n plus – cu alte vorbe – autorul mai confirmă.

Că prin teme el trăiește și universal exprimă Sacrosancte adevăruri, cu drag lumii oferite.

El – simplu semănător – de-nțelesuri împlinite.

De reținut, că tăcerea e izvorul fericirii.

Ea-i religia și ruga înspre culmile Iubirii!

Și-o atingem clar, precis, numai într-un singur fel când ne-ntâlnim cu „ce este” - fără ideal sau țel.

* * *

24. CINE ESTE CÂND NU SUNT?

Când sunt „eu”, ca centru - margini - un cumul de interese, Mă urmăresc doar pe mine, prin rețineri sau excese; Schimb un ideal cu altul - cum prilejurile cer.

Încontinuu egocentric - „sinelui” totul ofer.

Temeri, griji și-amărăciuni, la lot pasul întâlnesc, Aspirând mereu spre „ceva”, consecvent mă amănesc. Când și când... vagi satisfacții - prin întâmplări oferite; Le-ndrăgesc și mă rețin prin gânduri nesăbuite.

Dar, deodată, o sclipire - fulgerare infinită.

Spulberă deșertăciunea - cu ea - firea mea finită! De-acum stare de conștiință, la fel, de nemărginire, Absolută puritate, într-o veșnică sclipire.

În final, acesta-i omul, la origine divin.

Care, prin descoperire, își află propriul destin.

De-acum el mă definește: frumusețe și Iubire înțelept conducător dup-a lui îndreptățire.

* * *

25. CINSTIT ÎNĂUNTRU-CUM VREI SĂ FII ÎN AFARĂ!

Cum să fiu cinstit lăuntric, precum vreau a fi-

n afară, Iată-mă la grea-ncercare - pentru a nu știu câta oară! Deci, să-ncep investigarea - cinstit, corect să-mplinesc Acest veșnic Adevăr - ființa-mi s-o desăvârșesc.

Voi porni de la „ce este” - de! a fondul meu meschin: Ce-i năuntru și-n afară - conștientizat deplin; Realitatea și masca - amândouă laolaltă.

Spontan vizualizate - pier, se spulberă deodată; în loc, golul psihologic, impus ca necesitate.

Să m-adun, să mă-ntregesc, de-o imensă simplitate; Cuprins în Infinitate, prin clipe-s mereu Iubire.

Ego-ul fiind dizolvat cu bătrâna lui gândire!

De-acum, cinstea - probitatea reliefată global, E-nsușire naturală, de om complet, integral.

Unii văd comoara vieții în bunuri materiale.

Fiindcă ele le conferă satisfacții personale; Bunăstarea Împletită cu o fictivă putere.

Cel bogat trăindu-și viața după gust și după vrere.

Alții pun preț pe cunoașteri - pe acumulări mintale, Știința-n timp asimilată le-ar da suporturi reale;

Ei văd rostul existenței în multiple-nregistrări.

Că prin ele s-ar atinge, etic, sacre transformări.

Și-n final alții socot familia și urmașii.

Sau cei care-au decedat: ascendenții -

înaintașii, Practic, de ei strict legați: părinți, strămoși și străbuni Ar da prețuirea vieții, prin timp și conexiuni.

Tot ce posedăm – posedă – o reală-nlănțuire.

Bogații și cunoștințe au incertă prețuire;

Ambele sunt relative, prin timp pier, îmbătrânesc, Toate au o viață scurtă, la acest nivel lumesc.

La fel rude, neamuri, iară sunt prin ele posesive, Decepțiile se țin lanț, în mințile noastre naive; Câte-au fost, ce va să fie, în Etern nu au valoare, în final rămânem singuri – o cumplită izolare!

Și-acum, unde e comoara atât de mult prețuită, Care-n clipa ce-o aflăm, e cu viața împletită?

Ea-i în noi, în fiecare, și-așteaptă s-o dezgropăm, „Ego-ul” îi e mormântul – prin gânduri o sufocăm.

Dar când "eul" și gândirea tac în mod desăvârșit.

Ca un soare strălucește, noi, prin ea, om – fericit.

O numim înțelepciune sau iubire creatoare.

Ea transformă ins și gloată, prin impulsuri sfînșitoare.

Omul cu prima greșeală – corpul socotit drept sine, Ființa cea adevărată, prinsă-n scop și acțiune;

Prin timp, singur și-a creat valori după a lui

părerere, El fiind unica măsură, prin plăcut și prin durere.

Din rău, tot mai înspre rău, progresiv egocentrist, în gândire și-acțiune, încontinuu conformist; Prezentul întâmpinat cu valori imaginate.

Scoase din trăiri bătrâne și-n mintal înregistrate.

Tot timpul nemulțumit, prins de teamă, disperare, A recurs la protectori - sprijiniri exterioare;

Imaginar crea zei cu-nsușiri misterioase, îmbunătățiri s-aducă vieții sate tumultuoase.

Mai apoi, văzu în oameni; sfinți, maeștrii-învățători, Care-n mod închipuit, au fost luați ca-ndmmători. Rezultatele... aceleași - permanentă-nlănțuire Concretizată prin sensuri în procesul de gândire;

Metode, psihanalize la fel fără de foloase.

Cumva, transformări s-aducă minții sale anxioase, și-această cale greșită - pornită din interes.

Un final imaginar, căutat în mod expres.

Toate-s căi, prin timp create de „egoul T-înverșunat, Ce-și dorește împlinirea într-un chip organizat; Dualitatea prezentă prin voință și efort.

„Sinele”, fără-ncetare, dorind propriul său confort

Redresarea nu-i adusă prin concepte ideale.

Căci au sursa în „ego”, cu înscrisuri ireale.

Trăind la acest nivel, noi mai mult ne degradăm Prin oricare-activitate, lui, în plus, ne-nfeudăm.

Dar atunci, când „eul” tace, când e complet dizolvat, Ființa-ntreagă - unitate - Adevăr învederat.

Stare de conștiință pură - Energie fără margini, Extindere infinită - goală de scop și imagini

Numai astfel de-ntâlnire dă fireasca fericire.

Prin ea, ființa integrată - autentică-implinire:

De-acum Iubirea conduce, ca supremă-înțelepțiune.

Și cu ea se împletește „Infailibil-acțiune”.

* * *

30. CONFLICTUL DINTRE „CUM SUNT”.

și „CUM AȘ VREA SĂ FIU”.

La nivel de intelect, când „sinele” stăpânește, Ființa-ntreagă-i programată la ce face sau gândește; Liberă nu-i niciodată, încontinuu-i prizonieră.

Fie când imaginează, fie prin crezuri, când speră.

Iată-ne deci, față-n față, dominați de un trecut.

Cu o minte posedată, de un perimat știut;

Cunoscând ce-i bine, rău, ea, tot timpul vanitoasă, își comandă viitorul, cuprins în propria-i plasă.

Una sunt și alta vreau! Iată cum conflictu-

apare.

Între ce-i real în mine și a mea imagine;
Faptul real se confruntă cu o vădită ficțiune.

Ceva ce doresc să fie, obținut prin acțiune.

Pentru astfel de schimbare, omul a pus preț
pe crezuri, Analize, ritualuri, mantre cu anume
sensuri.

Voința și cu efortul socotite necesare să-i dea
existenței slute o altă-nfățișare.

Rezultatele sunt clare - doar schimbări de
suprafață, Camuflăm realitatea cu o mască pusă
pe față;

Degradarea-i și mai mare, ființa mai
nefericită; Amărăciunea umană vine din această
luptă.

În astfel de conjunctură, ce-ar trebui de
făcut? în anume fel, nimic! Doar privim ce-a
apărut:

Gând, dorință, sentiment care-n clipă s-au
ivit.

Ca reacții ale firii, prin firescul întâlnit!

Altfel zis, doar luăm contact, simplu și
nemijlocit.

Cu realitatea clipei, prin văzut și prin simțit;

Simpla conștientizare e un dizolvant total Al
condiției umane, ce-a purces inițial.

Autentica-ntâlnire, astfel de final oferă
Eliberarea de vechi, ca unică manieră De-a
transforma radical structura egocentristă,
Mărginită-n conținut, zbuciumată, mai mult trista.

Liberă din început, ființa prin ea-i Infinită.

Și ce-ntâlnește, destramă - forma veche definită. Practica pretinde râvnă și-o imensă simplitate.

Numai astfel are omul acces la Realitate.

* * *

31.CONTINUAREA UNOR VECHI TRĂIRI.

De ce duc împovărat, repetând la nesfârșit, Fapte-ntâmplări și necazuri - greșeli ce le-am săvârșit? În prezent, doar simple umbre, cuprinse memorial, Eu, prin ele degradat, căci trăiesc în ireal.

Mai întâi, greșit înscrise pe importanța de sine, Plăcerea, ca și durerea, socotite rău sau bine.

În rezervă conservate spre aducere aminte.

Acum, pseudo-valori, înregistrate-n cuvinte.

Nu pot înțelege noul - viața-n veșnică mișcare.

Când vin cu tipare vechi, prins de-a mea infatuare.

Inadecvată întâlnirea, ba, e chiar impietate

Dacă-ncerc să cuprind noul prin a mea mentalitate.

De mă cunosc precum sunt - de-mi văd a mea mărginire întâlnirea mea cu mine, mă desprinde de gândire.

Și-n tăcerea făr' de margini, sunt deodată infinit.

La fel, energie pură, structurat desăvârșit

De-acum, om-universal, fără „ego” și-a lui vrere.

Acționez prin Iubire și-alin orișice durere.

Tată-mi este Infinitul, în El spontan integrat.

Și-am ca mamă, înțelepciunea – eu smerit cu-adevărat

Homo sapiens apare în această conjunctură.

Când e spulberat trecutul, cu întreaga lui structură. Inocența, bunătatea cu frumusețea împletite îi încununează fruntea cu-nscrisuri desăvârșite.

* * *

32. CONTOPIREA

Universul și eu – una Prin acum, întotdeauna.

Clipa cea trăită pleacă.

Mintea liberă e seacă.

Nici trecut, nici viitor Nu se mișcă-ntâmplător.

Viul vieții dintr-o clipă N-are-n mine vreo replică.

Văd, ascult, real trăiesc.

Prin Iubire mă-ntregesc.

În această conjunctură.

Ființa-ntreagă este pură.

Fericirea fără margini și lipsită de imagini.

Faptic este întâlnită în tăcerea absolută.

33. CUM ESTE ÎNTÂLNIT ABSOLUTUL

Ca să-ntâlnim Absolutul și-n el, practic; integrăm.

Ni se cere-n orice clipă „sinele” să-l demolăm.

Memoria suspendată – mintea clară și senină.

Puritatea energiei, în noi stăpână deplină.

Frecvent conștientizat, va crește neconținut
Intervalul dintre gânduri – poartă către infinit Aici
gânditorul piere, gândurile-s spulberate.

Psihic, omul vechi dispare cu fictiva-nsemnătate.

Și-n **k>e** apare Iubirea cu-nsușiri
transformatoare, în ea nu-i nici „ieri”, nici
„mâine”, numai prezenta mișcare.

Chiar din start a cauzală. Sursa ei din
Nemurire, în atare ipostază omu’ – îi divin prin
trăire.

De-acum cu adevărat: onest, bun și iertător.

Prin trăire se remarcă – Sacru-m el
îndrumător.

Fiu de Dumnezeu tot insul, când „ego”-ș!
depășește.

El cu sfânta energie, prin smerenie-ntâlnește.

Fericirea – floare rară –! a-ndemâna tuturor.

Și-Absolutul – punct de sprijin – pentru orice
trăitor.

Nu lăsați să scape clipa, fiți **cu ea-n**
comuniune.

Doar cu „golul psihologic1 pliniți certa
acțiune.

N-am în vedere pe nimeni, în acest

experiment.

Ci doar mă observ pe mine, de sunt sau nu dependent De-al meu fond memorial, înregistrat în trecut Ce mă ține-ncătușat prin al minții conținut

Iar ce văd, atent lucid, direct și nemijlocit Fără nicio așteptare – prin luminare – a pierit.

Și-n loc iată-mă „nimic”! De trecut independent Mă simt energie pură, conștientă în prezent

Mai constat că sunt un „Tot” – corp și psihic – unitate, Că n-am centru și nici margini – unit în Infinitate.

Și că tot ce-mi iese-n cale, e privit cu simplitate.

Deci „ego-ul” – posesiv – absent în totalitate.

După cum singur constați, mintea condiționată Este unica problemă, ce se cere rezolvată;

Întâlnită, cu tăcerea, ea de-ndată și dispare.

Locul liber însușindu-și Starea de Duminare.

* * *

37. CUNOAȘTEREA ȘI TEORETIZAREA CUNOAȘTERII

Cunoașterea cea de sine, prin deplină simplitate: Privim și ascultăm ce-apare – fără minții – activitate; Ego-ul, complet absent – veghea lucid folosită, întâlnirea prinsă-n clipă, pururea nemijlocită.

Nefiind „eu”, nu e nici scop și nu-i nicio așteptare De-un anume rezultat, imaginat ca

valoare.

Vidul - golul psihologic - punct de-nceput și sfârșit, Numai în acest climat - omul - prin el - depășii.

De fapt, în tăcerea minții, Sacrul din noi strălucește, N-are centru și nici margini - cu eternul se unește!

Atent, toate-ndeplinite, în final, ne demonstrează Că-n cunoașterea perfectă, Infinitu-n noi ființează.

Noi în El - prin uniune - ne mișcăm atemporal.

Ca Iubire, Frumusețe, ce-apar în chip natural.

Toate astea conjugate cu-atenția infinită Vidul psihic fiind moneda încontinuu folosită.

Când o teoretizăm, practic, de „eu” nu scăpăm, Teoria-i dă vigoare - noi mai mult ne degradăm; Formularea de principii ce-ndrumează spre nțeles, Dau trecutului valoare - în prezent - total eres.

Deci, feriți-vă să faceți, din ce vă spun - teorie!

De greșiți, singuri aflați, prin lipsa de armonie, Conștientizând eroarea - teorie, scop - dispar.

Și nu-i nicio așteptare! Astfel deveniți plenar!

Infinitul vă cuprinde, în golul psihic format;

Prin smerita constatare - sunteți om adevărat
Vă mișcați atemporal, fără spațiu, fără margini
Toate cele întâlnite sunt golate de imagini.

* * *

38. CUVINTELE SUNT DOAR UMBRE

Umbra nu e lucru-n sine, ci numai o proiectare.

A ceva distinct, real, consistent la-nfățișare;

Tot la fel e și cuvântul - o proiecție mentală,
Care-ncearcă să exprime o existență reală.

Noi, când auzim cuvinte, intelectul intră-n joc, și-Adevărul - ca esență - este deformat pe loc;
De-aici nasc, proliferază contradicții și conflicte,
Oamenii se dușmănesc pe păreri nesăbuite.

Iată și-aici un îndemn de-a depăși gând - cuvânt, și-a-ntâlni Realitatea, în al ei Sacru Veșmânt;

Atent cu-ntreaga simțire - ființa noastră în prezent, întâlnește sensul vieții - de trecut independent;

Iar în vidul psihologic, Adevărul singur vine.

Căci pasivitatea minții, naște Sacra Acțiune.

Și vom folosi cuvinte obligați de-mprejurări
De-a explica sensuri, fapte, precum a lor relevări.

* * *

39. DE CE OARE MĂ SEPAR?

Nici n-ascult, nici nu privesc când pe „ego”-l folosesc la cenzor sau ca expert, la toate câte-ntâlnesc;

El, ca gândire flecară, automat izbucnește.

Orice contact se-nterupe - relația se sfârșește.

De fapt, numai prima clipă este clară și

precisă,

Când mișcarea-întregii vieți, cu atenție-i cuprinsă;

„Ego-ul”, ca entitate, a lipsit desăvârșit.

Ființa mea independentă – tot trecutul amuții.

Atenția, sprijin sigur, la asemenea-ntâlnire,

Unire nemijlocită – cu faptul în contopire;

Dispun de-o conștiință pură – energie fără
marginii, Nu-s stări emoționale, și niciun fel de
imagini.

Dar, în clipa ce urmează, între mine și-acel
fapt.

Se interpune trecutul și de rea! mă despart;

Totul s-a produs mecanic – am fost practic
invadat, Prins de valuri de gândire, eu de ele
posedat.

Conștient de-acest proces, singur pot s-
acționez

Și, prin mine-n pas cu clipa, răul să-l anihilez.

57

În fond, eu nu fac nimic – e o simplă
demascare.

Doar atent privesc trecutul, așa precum el
apare.

Simplitatea întâlnirii – dizolvant desăvârșit.

„Eul” piere, se destramă, psihic, lotul s-a
sfârșit; De-acum cu o nouă minte – absolută
puritate.

Pot privi mișcarea lumii în deplină libertate.

Tot ce văd eu doar traduc, folosind simple

cuvinte, Faptul singur se exprimă cu-a lui înțeleșuri sfinte;

Unit cu realitatea, n-am un centru de pornit.

Și nici margini, frontiere, devenit-am Infinit.

Fără scop și fără vrere sunt copleșit de Iubire.

Ea - mi impune atitudini, mai presus de-a mea gândire; Acesta-i omul - real - dintr-un început creat.

O particulă divină cu Supremu-îngemănat.

* * *

40.DEMIURGUL

Demiurgu-n orice om.

De-i bogat sau de-i sărac, împărat sau proletar.

Erudit sau prostănac.

În esență suntem „una”.

Deosebiți doar ca forme

Ce-nscriu frumusețea vieții Neprogramată de norme.

Piedica ce ne separă

Legată-i de-acumulări și imaginea de noi.

Ce-s prin ele degradări.

Când acestea toate pier în abisul integrării

Devenit-am unitate în climatul liberării

Oameni noi prin puritate.

Fără patimi, fără-conflicte.

Construim o lume nouă Pe valori desăvârșite.

Dincolo de timp și spațiu Sacrul e prezent în toate într-o veșnică schimbare Noi, prin El, Realitate.

* * *

41. DESCOPERIREA NOULUI.

Noutatea poartă-n sie însușiri necunoscute.

Absolută premieră – fapte, lucruri nevăzute;

Mintea cea prin timp formată, n-are cum s-o recunoască, Căci în spațiul limitării, doar cunoașterea-i firească.

Ce cunosc sunt fapte vechi, cuprinse de precunoașteri, Calapoadele gândirii, structurate de cunoașteri;

Cu această minte veche văd, aud, dar nu-nțeleg.

Psihic, plecat din prezent, nicidecum nu-s om întreg.

Iar efortul de-a-nțelege, pervertește ce-i real.

Căci imaginea și gândul sunt străine-n actual;

Ele-s veșnic mărginite la ce-a fost cândva trăit.

Acum doar simple reacții, ca „ego” sec – depășit

Numai o minte lucidă – golită de-acumulări.

E capabilă să afle „noul” – fără deformări:

În ea noul se reflectă întocmai ca-ntr-o oglindă, Realitatea de o clipă – drept prețioasă izbândă.

Iar în clipa următoare noutatea se-nvechește,

înregistrată mintal, trăitorul și-o-nsușește.

Pentru el totul e clar, pentru alții, un mister.

La-nceput chiar contestat, criticat în mod sever.

Atât fizic, cât și psihic, faptele se scurg la fel;

Cât timp omul n-a ajuns a se cunoaște *pe* el.

Doar cunoașterea transcende ființa dincolo de sine.

În imperiul libertății și fericirii depline.

* * *

42. DESCOPERIREA LUI DUMNEZEU

Ignoranța și trufia, una pe-alta se-ntregește.

Merg alătura-mpreună - insul lor se dăruiește;

Prin gândire, vorbe, fapte, el le ridică altare.

Și lor, grabnic, Li se-nchină cu aplomb și-nfatuare.

Poți descoperi divinul cu-a ta minte mărginită?

Ea e tributara vremii și-i de tine întocmită;
întregul ei conținut l-ai închis ca-ntr-o cetate.

Unde tu tronezi ca „eu”, mândru de-a ta-nsemnătate.

Dincolo de perimetru, nu poți trece niciodată.

Cât timp mintea-ți e activă, de trecutul tău legată; Te-nvârtești în jurul tău, ca un vajnic izolat.

Tot ce gândești și ce fad - prin știut - ești posedat.

Limitat în acest spațiu, doar lăuntruul tău cunoști.

Și-i imaginar ce afli, când „eu!” ți-l folosești.

Liber nu ești niciodată, în astfel de-mprejurare.

Cât de multe ai cunoaște, nu scapi de-a ta-ncătușare.

Dumnezeu e Infinitul - aflat peste tot și-n toate.

Văzute și nevăzute în El sunt - Realitate;

N-are-nceput, nici sfârșit; n-a fost de nimeni creat.

Deci, nu poate fi cuprins, nici măcar imaginat

Iar tu, făptură mărunță, cu-a ta minte planetară.

Totdeauna mărginită, turbulentă și sectară Ai pretenția absurdă că-i să poți să-L întâlnești și, la fel ca și cu-n semen, față-n față să-I vorbești!

Să-l ceri sfaturi și favoruri - după proprii nevoițe, Păcatele să le șteargă și grabnic să-ți izbăvească ale tale neputințe!

Cu aceste semnalări îți vezi lipsa de-nțeleș și a ta impietate Conștientizezi măcar, condamabila eroare și a ei enormitate?

Dumnezeul invocat nu-i distinct de-ngusta-ți minte.

Tu singur ți l-ai creat, prin imagini și cuvinte.

Urmând condiționarea credinței ce te-a format.

Și fictiv, Eternitatea ai înglobat-o în tine - ca

„ego” infatuat

Noi, cu minte mărginită, cuprindem doar ce-i finit, Extinderea fiind oprită de-al ei cadru definit
Deci neputincioasă-i firea s-atingă ce-i fără margini.

Chiar și prin închipuire - plăsmuiri cu seci imagini.

Dar când mintea noastră tace - o tăcere absolută.

Fiindcă și-a înțeles micimea și pretenția absurdă, Ființa-ntreagă se extinde, devenind nelimitată.

Asta-i clipa când divinul, prin Iubire ni s-arată.

Acum avem altă minte, nouă, proaspătă constant, în măsură să-nțeleagă sensul vieții sacrosanct;

Prin noi, Dumnezeu s-afirmă - Lui de-a pururea unealtă.

El prin noi acționează și transformă lumea toată.

Nu noi L-am descoperit, ci - simplu - El ne-a cuprins.

Când ne-am văzut neputința și - prin tăcut - ne-am extins; Smerenia - golul psihic - a dat loc la întâlnire.

Iar Sacrul, unde s-arată, operează prin Iubire.

* * *

43. DESPICAREA „EGO - ULUI”.

Acest mod de-a sparge „eul” cu-a lui

condiționare.

În tot timpul, în tot locul bun prilej de aplicare;

Nu pornim la drum cu scop, n-așteptăm nicio schimbare îi dăm clipei importanta - ca punct veșnic de plecare.

Simplitatea întâlnirii sprijinită pe tăcere.

Dau flintei infinitatea, mai presus de orice vrere, în astfel de circumstanță ființa e atemporală.

Prin clipă-n Eternitate, ca structură integrală.

Practic, e o despicare a „sinelui” conturat.

Dominat de-ngusta minte, ca substanță eronat.

Ca o fereastră deschisă cu acces spre infinit.

Prin ea pierind energia, acestui fond mărginit

Orișunde-ntorc privire, doar privesc și-ascult tăcut, în adânc nimic nu mișcă, nu-s opinii, nici trecut.

E un permanent prezent, doar cu clipa integrat.

Altceva nu-i de făcut, nimic nu-i de așteptat

Dar să venim cu un exemplu, ca simplă orientare:

La tot ce-ntâlnesc în cale - eu sunt numai observare, Privesc oameni, pomi, mașini, vehicule ce rulează.

Stau în prezent, cu „ce este”, mintea-mi nu evaluează

Nici trecut, nici viitor, doar un prezent

consecvent.

Clipa - acul de ceasornic, ce mă face-a fi atent.

Global să cuprind pe toate fără vreo dualitate.

Să-i dau lui „aici” și „acum”, absolută-nsemnătate.

Pare că nu fac nimic și că nu am rezultate.

Toate doar opinii seci, fără vreo realitate;

Spintecările frecvente ale „eului” vremelnic,
Cu-ntâlnirile din clipe, îl fac mereu mai anemic.

Și-nir-o fericita zi, „ego-ul” se prăbușește.

Spargerea-i definitivă, conținutul lui
descrește cu fiecare-ntâlnire: gând, emoție,
credință.

Toate pier așa cum vin, îngemănatei prezență.

De-acum altă viață-ncepe, clipele-s Eliberare;

Cândva, întregul „ego” prin această despicare
va pierde tot conținutul, iar Scânteia cea divină.
Se va întoarce la Sursă, ca Lumină din Lumină.

*

44. DESTINUL

Ne-am născut oare din haos? Suntem rod al
întâmplării, Jucării a forței oarbe, pe fundalul
disperării?

Sau, în noi, e un destin, rostuit cu-
nțelepciune.

Unde Sacrul ca Iubire, e-nscris, drept
creație?

Dac-am fi născuți din haos, el ar fi mereu

prezent.

N-am cunoaște bunătatea, nici faptul inteligent;

N-ar 1 în noi nicicând odihnă, ci veșnică tulburare

Deci, n-am ști ce-i armonia, nici clipa de integrare.

Căci din haos, haos naște - un climat nefericit.

Insul pus în ipostaza de-a fi-ntruna zăpăcit
Dar, realitatea-i alta, într-un totul diferită.

Fiecare om în parte are-o clipă fericită.

De-ar fi într-o viață-o clipă de trăire-armonioasă suficient să ne-arate originea noastră aleasă.

Născuți din perfecțiune, de origine divină.

Sacralitatea-i în noi - ca puritate deplină.

Modul de manifestare, ce-l vedem la om frecvent, Determinat de „ego”, de-al său trecut dependent,

Vanitatea și orgoliul, trufia și violența, îl dau sens nefericirii și o falsă importanță.

Însă, când acesta tace, prin înțeles dizolvat.

Noi și Necuprinsul „Una” - ca un Tot îngemănat; Astfel descoperim Sursa - Sacrul de unde-am venit, Deci, sămânța ființei noastre ne vine din Infinit

Scopul venirii pe Terra, e-mplinire de destin;

De-a scăpa de efemer și-a crea omul deplin.

Omul - divin precum Sursa - absolută

puritate, Fericirea și Iubirea încontinuu asamblate.

Trăind la acest nivel – creatori în mod firesc, Structurăm o altă lume, unde toate se-ntregesc; Acesta ne e destinul – de-adus Sacrul pe Pământ, la o lege immanentă – un sacrosanct jurământ?

*

*

45. DIN MINCIUNI, MINCIUNI RENASC

Mod pieziș și ipocrit de răspuns La o-ntrebare.

Faptul cert... denaturat – vădită mistificare, Urmărindu-se un scop, prin minciuni îmbălsămat, Deseori, cu argumente de folos, justificat

Se falsifică realul, când prestigiul este-n joc.

La „ceva” ce nu convine, punem altceva în loc
Sau la întrebări precise, răspundem pe ocolite.

Și-n final, ele rămân la fel de nelămurite.

Se minte în mod frecvent, urmărind o eschivare.

Nu vrem să prilejuim anume solicitare.

Minciuna fiind folosită drept factor prevăzător.

Și de-asemeni calculată ca prețios ajutor.

Mereu, mica-nvinuire grabnic fuge la minciună.

Să scape de-ncriminare și-o socoate perfect bună.

Prin însăși natura lui, omul e-nclinat să mintă.

Fie că vrea sau nu vrea, în el minciuna-i

vădită.

Căci unde-i stăpân „ego-ul”, minciuna e inerentă, Interesul hâd, meschin are grija permanentă De-a se împlini complet și căile nu contează, Denaturarea privită cea mai bună ipostază.

Orice minciună rostită atrage alte minciuni.

Ele-s legate-mpreună și-nnodeate-n acțiuni:

Din minciuni, minciuni renasc – lumea se denaturează și relațiile pier, neîncrederi proliferază.

S-ar putea trata minciuna ca un defect izolat?

Imposibil! Căci efortul dă un fond mai degradat în cunoașterea de sine se tratează-ntregul „sine”.

Tot fondul egocentrist, pe măsură ce survine.

Nimic nu se urmărește, ne confruntăm cu „ce este.

Cu ce-apare-n conștient – tot ce-n „ego” se ivește Reacții la provocări, fie din afar-venite – semeni, viață, – împrejurări.

Fie din interior, ca idei preconcepute – după condiționări.

Toate-n ansamblu privite, pier, se sting, pe loc dispar, Doar prin simpla contactare, văzută în mod plener; Atenția folosită ca un far luminător.

Golul psihic se impune, ca singur îndrumător.

Cu „ego-ul” dispărut, pierde mintea planetară.

Și-n locul ei altă minte, inocentă, complet clară;

Gând, rostire ca și faptă cu Adevăr împletite.
Toate astea de la Sacru, omului îi sunt sortite.

46. DOAMNE, IARTĂ-MI NECUVIINȚA!

Doamne, iartă-mi necuviința, când li ies vieții
în cale.

Cu-a mea minte mărginită de formule ideale;
Prin timp condițional, fiind legal de-al meu
trecut.

Tot ce văd, interpretez, rezemat pe cunoscut
Astfel, noutatea vieții este, practic,
deformată.

și de-aici, conflicte, temeri – lumea-ntreagă-
nvolburată. Ce să fac? Cum să mă-ndrept, s-ating
viaț-adevărată?

Tot cu ieri și tot cu mâine? Cu-a mea minte-n
timp formată

Când pun întrebarea tac! În tăcere mă extind.

Nu am centru – și nici margini – nu mă-
ncearcă niciun gând. Cuprins de Infinitate și-n
viață integrat.

Nici trecut, nici viitor nu-și au rost la-
ntâmpinat

Făr' de „eu” – cu viața „Una” – smerit, cu
Tine-mpreună, Mă mișc și acționez într-o ordine
deplină.

Acest mod frecvent „de-a fi” – prin clipe
eliberat.

Pune temei altei vieți, pe Adevăr rezemat

* * *

47. DOGMA ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT

De o parte este dogma – strici fixată în tipare.
Căreia toți se supun, fără condiționare:

De-alta, prezent Adevărul – consecvență
noutate, într-o veșnică mișcare și, la fel, realitate.

Dogma compusă de oameni, printr-un proces
de gândire, Imaginar socotită cu implicări de
sfințire).

Prinși de cat ca-ntr-o capcană – pe viață
prizonieri.

Niciun fel de obiect nicidecum aprecieri.

Prin ea toate-s dirijate, credinciosul posedat.

Ăsta-i prețul, când credinței sufletul i l-am
cedat Oare demonstrarea-i clară? La fel, faptul e
văzut?

Sau venim cu-aprecieri, fondate pe
cunoscut?!

O dogmă bine-nțeleasă, de o minte luminată.

Prin atenția – făclie și-ntâlnire-adevărată.

În mod spontan se destramă, și-n loc, liniște –
tăcere... Ființa complet liberată, e-nțeleaptă, fără
vrere.

Orice dogmă e obstacol Intre Adevăr și mine.

La fel ca un paravan ce-ntr-un noi se interpune.

În clipa când „eul” tace – În smerită
simplitate.

Adevărul e-n tăcere – prin înscrisuri revelate.

* * *

48. DORINȚA ȘI ÎNCORDAREA

Dorințele sunt reziduuri egocentric
conservate.

Prin plăcut și neplăcut cu griji, teamă-mpovărate; Amintiri de clipe moarte, readuse în prezent Prin mecanizarea minții, de „ego-ul” indolent

Ele, de fapt, sunt fațete dintr-o mamă - unitate.

Căci nu-i decât o dorință ce-și ia forme variate.

După cum e-mprejurarea - setea neastâmpărată A „sinelui” nevoiaș ca structură variată.

Nu e rea, dar nu-i mei bună, prinsă-n relativitate.

Nu-i nicicând de vreun folos. Clipele, cu ea legate, înscriu tensiuni nervoase - pace-n noi e compromisă, Toat-activitatea minții la al ei nivel redusă.

Încătușați de dorință, prinși în perimetrul său.

Sclav de-ndată-i devenim, funcționând ca „ego”, încordarea, tot efortul tinde spre a ei împlinire.

Pentru noi, în acea clipă, ea-i singura prețuire.

Iată cum simpla dorință ne stăpânește mintal Prin ea divizată ființa în postura de dual.

De o parte e dorința, de-alta insul ce-o dorește.

Cu vădită-ngrijorare, ce mereu îl însoțește.

Am putea oare trăi fără să avem dorințe?

Simplitatea dă răspunsul, că-i goală de năzuințe! De-ntâlnim viața cum vine, în mișcarea ei normală.

Uniți cu tot ce există în clipa cea actuală.

Mai e loc de vreo dorință – ca miraj, care captează? Nicidecum! Căci în real fiind-acum se integrează!

Și necesitatea strictă dă soluția-mplinirii.

Fără să intercaleze încordările doririi.

Înțelegerea-i lumină care, practic, ne arată
Ce ne este de folos, trăind viață-adevărată:

O astfel de viețuire vrednică-i de orice ins.

Când pe sine se cunoaște prin acest simplu cuprins.

Încă-n plus de reținut, că dorințele-mplinite
prin efort și siluite Vor crea și obligații dup-a lor îndreptățire;

Cândva, prețul se plătește – lăcomia-i un prost sfetnic, Ce greșit ne dirijează în acest climat vremelnic.

49. DORINȚELE SUNT CAPCANE

Dorințele-s ca o boală și capcane permanente.

Când nu ne cunoaștem bine, în tot timpul sunt prezente; Viața frecvent confruntată cu dorințe diferite.

Ce se războiesc întruna pe idealuri distincte.

Din lipsă de înțeles, multe sunt dăunătoare.

Timpul demonstrând temeinic, cât sunt de înșelătoare, înainte stă speranța de-mplinire-n viitor.

Iar în umbră, veșnic teama, nelipsit însoțitor.
În loc să ne bucurăm la ce viața ne oferă.

Suferim de ce n-avem, proiectați într-o
himeră;

Și-astfel anii ni se scurg fără de niciun folos.

Totu-i searbăd, sterp, arid – un continuu
dureros.

O dorință susținută tinde să se împlinească.

Iar când e realizată, e atât de nefirească;

Complicând chiar existența, prin obținere
forțată, Ființa tributară ei, și mai mult încătușată.

Când e bine înțeleasă legea cauză – efect.

Dorințele își pierd scopul – ele sosesc indirect
Oferite ca destin prin cauze-anterioare.

Azi înscrise ca efecte – omului folositoare.

Să luăm câteva dorințe, în sens de orientare:

Frecvent râvnită averea, bani, belșug,
îndestulare, Poziție socială, titluri, glorie, renume.

Fiorul celebrității prezent în întreaga lume.

Educația greșită ne-a făcut să le dorim.

Sens vieții dând prin ele și lor să ne dăruim;

Pe-acest fundal eronat, ce-ar putea fi de
tăcut?

Nimic cu această minte! Asta trebuie văzut.

Mai întâi, să înțelegem că prin condiționare
Nici când nu vom depăși ale „eului” hotare!

Deci, problema este mintea, ea trebuie
dizolvată, înlocuită cu alta, liberă, neîncătușată.

Când dorința e văzută, înțeleasă, integrală,
Instantaneu ea dispare, în mod total spulberată;

Iar în locul ei, tăcerea – poartă către Infinit.

Și avem o altă minte, ca un „Tot” nemărginit.

Cu această nouă minte, omul e înțelepciune,
Viața-i cuprinsă direct, prin clipe și acțiune;
Dorințelor li se dă numai justa lor valoare și devin
inofensive prin simpla lor abordare.

* * *

50. DRUMUL TĂU

Drumul tău în pas cu vremea.

Abordând cu simplitate Orișice reflex al firii.

Este unica formulă De-a scăpa de tot ce-i rău.

Teamă, 2 bucium, neputință.

Structurate de „ego” – Cu-a lui învechită
știință.

Nici la dreapta, nici la stânga.

De pe drum să nu te-abați Nicicând să nu te
oprești.

Sau în trecut să te-ntorci.

Ori spre mâine să te-avânți.

Toate astea-s fără’ de rost.

Rătăcirii a bieții-minți.

Ce-și arogă importanță.

Dominată de ce-a fost.

Degradări și ignoranță!

Viața fiind un veșnic mers.

Proaspăta din clipă-n clipă.

Prin mișcarea ei obligă să-i ieșim la-
ntâmpinare.

Fără ieri și fără mâine.

La fel proaspeți, inocenți.

Întâlnirea-n actual Fără nicio căutare.

Noi temeiuri vieții pune Prin fireasca-i
prospețime;

Ea-i dă sens, la fel – valoare.

Puritate – Înțelepciune.

Fiind eliberați de timp Aflăm Iubirea reală.

Marele Necunoscut cu puteri
transformatoare.

* * *

51. DUMNEZEU CARE SANCTIONEAZĂ NU
ESTE DUMNEZEU

Într-o lume dezmembrată prin concepte și
credințe, Fiecare-n a ei parte – omul sec de
năzuințe.

Cu pretențiuni absurde, c-ar ști ce e rău și
bine, Proiectând un drum anume, către sferele
divine.

Astfel creat Dumnezeu, ca sever judecător.

Invocat adeseori în sens de răzbunător, în
răfuieli omenești, prilejuite haotic.

De „ego-ul” nestatornic, prin fondul său
psihologic.

Toate-s măsluiri deșarte, implantate de
gândire.

Vechea condiționare, fiind o veșnic-amăgire;

Omul, nu-i chip să-ntâlnească ce-i Infinit,
Dumnezeu, Acea Energie pură, ce-o simțim când
nu-i „ego”.

Doar atunci când nu mai suntem legați de-al
nostru trecut, Sacrul – divinul din noi – s-afirmă-n

mod absolut.

Și credința-și pierde rostul - ba e chiar impietate.

Rostită de vanitos prin a lui însemnătate.

Dumnezeu este Iubire, Frumusețe, Bunătate.

Nu pedepsește pe nimeni, după lumea răutate;

Fiind în noi, în fiecare, prin îndemn și sfaturi bune.

El oferă fericirea bazată pe-înțelepciune.

Datori să-L descoperim și smeriți să-l oferim:

Mintea, inima, simțirea - viața-ntreagă dăruim;

De fapt, singur ni s-arată, când psihic suntem nimic.

Și nu-i nicio așteptare în al nostru for lăuntric.

O, Doamne, ce greu îmi este să mă desființez ca „sine”.

Și să devin simplitate - cale deschisă spre Tine!

Ca instrument de-mplinire, doar atenția globală Ți-o cer Doamne, ca prisos spre slăvirea Ta totală.

52. DUMNEZEU - O VEȘNICĂ LUMINAI

Minte taci! Nu-ți face imagini! N-ai nimic de urmărit!

Scop, interes, ideal - nicidecum închipuit!

Nu-i poruncă, siluire - nici nu vreau să te-njosesc!

Dar prin tine - vezi tu bine - numai limitat trăiesc.

Ce-am cunoscut prin trăire, sau de prin cărți adunate sunt înregistrate-n minte și de-a pururi conservate;

Prin ele-mi dau importanță și - robii lor - m-amăgesc.

Și cu orice retrăire, sufletul mi-l ofilesc.

Trăind la al său nivel, sunt lipsit de înțelepciune.

Fiindcă toate-s trăiri vechi, care-acum sunt ficțiune.

Dacă ești cinstită, taci? Cu smerenia fi „Una”!

Altceva n-ai de făcut, doar să taci, să taci întruna.

Acum, psihic sunt tăcere, ca-ntindere infinită.

Sunt de-asemenea Lumină, necuprinsă, nici gândită.

Sacrul viului din mine, fiind de-acum eliberat.

Se manifestă plenar - în Dumnezeu integrat.

Real, numai El există - Lumină din veșnicie.

Care-n sufletește toate prin Iubire și-armonie.

Din El toate au purces, și la El firesc revin;

Numai contopit în El, omul este om - deplin.

* * *

53. EDUCAȚIA NE ȘABLONEAZĂ

Sfătuiți „ce să gândim” - privim viața prin șabloane.

Mintea ni-i robotizată prin tot ce gândește,

spune;

Iar diversele concepte, practic, duc la izolare.

Fiecare Fiind măsura – după condiționare.

Din ce știm, din ce cunoaștem, din masa de-acumulări.

Fie că vrem sau nu vrem, în atare împrejurări
Creăm despre noi imagini și, de ele-ncătușați.

Pe întreg parcursul vieții, vom trăi ca
posedați.

În astfel de circumstanțe orice relații dispar.

Omul, prins de-absolutisme, e mereu
imaginar.

Și toate le-apreciază dup-a lui învățătură.

Nicicând apt ca să-nțeleagă ce-i realitatea –
pură.

Ambiția împlinirii pe plan fizic – psihologic,
are rol prioritar, Iar voința și efortul – instrumente
ca-ndreptar.

Toate acestea definesc „sinele – n activitate.

Ce-și amplifică orgoliul – hâda, proasta-
nsemnătate.

Ce vedem astăzi pe Terra – lumea noastră
dezmembrată, Cuprinsă de patimi, ură, prin
credințe divizată.

E un rezultat firesc, dai de proasta educare.

Oamenii croindu-și viața prin temeri și
tulburare.

Generații succesive primesc și dau mai
departe Acest mod de existență, ce pe semeni li
desparte; Crezuri, doctrine, cu dogme și filosofii

distincte Determină contradicții, chiar sângeroase conflicte.

Și progresiv omenirea, deși tehnic dezvoltată.

Psihic, naintând cu vremea, ființa-om mai degradată. Vina-ntreagă aparține instruirii eronate.

Care modelează mintea cu înscrisuri programate.

În final, ce-i de făcut? Cum s-aducem redresarea?

Poate omul să-și destrame toată condiționarea?

Și, eliberat de timp - să-ntâlnească ce-i real?

Prin directă contactare, fără fond memorial?

În mod cert, totu-i posibil, prin „Cunoașterea de sine”, Unica modalitate de-a scăpa de-amărăciune și-a-ntâlni Sacra Iubire, cu-nsușiri transformatoare, în măsură să-i confere pacea eliberatoare.

Dacă fapte! e-s văzute cert, precis - cu claritate.

Simpla conștientizare cu-această realitate Ne transcende, fără vrere, în altă dimensiune;

Minte nouă, creier proaspăt intră-acum în acțiune în noua dimensiune, noi, ca ființe unitare.

Ne mișcăm atemporal, prin clipe înnoitoare.

Și, în viață integrați, nu-i trecut, nici viitor.

Ci, un consecvent prezent, ca unic îndrumător.

Prezentul ne dirijează, ne-arată ce-i de făcut

Pentru clipa respectivă, unde nu-i niciun trecut;
Nici ceva imaginat înspre clipa viitoare.
Formulări nepotrivite, totdeauna-nșelătoare.
Educator și elev sunt în noi, în fiecare.
Și, spontan, ei se unesc cu a noastră
integrare;

Sun! lumina ce destramă beznele
egocentriste, însămânțate prin timp, prin
formulări conformiste.

* * *

54. EGO-UL NE DEGRADEAZĂ VIAȚA

Psihic, de mă las condus de-a mea
conștientare.

De timpul ce m-a format în mediul de
dezvoltare, în mod cert, bătrânul „eu*”, prin
dorință și-opțiune, își impune a lui lege, în oricare
acțiune.

Egocentric cultivat, din start sunt conflictual
în gândire, vorbe, fapte, posedat memorial;

Interesul personal, urmărit cu disperare.

Determină complicații și-o mai mare
degradare.

Mai egoist, mai viclean, vizând a mea
importanța, între mine și Adevăr - infinită
discrepanță!

Pot eu oare, ca „ego” să mă schimb, să mă
transform? Prin voință, siluire și mai slut, hidos,
diform!

Fondul mai controversat - În afară - măști
frumoase.

Pe care le schimb mereu - ca fațade mincinoase:

Una sunt în profunzime și-alta vreau a fi-n afară, Ipocrizia din mine, consecvent se desfășoară!

Cum de toate-am încercat - fără rodnice efecte.

Mi-am zis taci! Așa nu scapi de păcate și defecte?

Și-n tăcere prins-am rostul, dat de-o sfântă revelare.

Că prin ea vine Iubirea, cu-nsușiri transformatoare.

Tu n-ai nimic de făcut! Privești și-ascuți în tăcere, Reacții la provocări ca: plăcere sau durere!

Aceasta pasivitate face ca „eul” să piară.

Și-n loc, Omul integrai - cum e-năuntru și-afară.

* * *

55. EGO-UL ȘI CONCENTRAREA

Un ego ce prețuiește propria lui concentrare, își fortifică structura, urmărind a lui grandoare; Interesul personal - ca un farmec egocentric, îi dă centru ca și margini, izolându-l psihologic.

Practic, e un singuratic, preocupat doar de sine; în ce spune sau gândește, în oricare acțiune, își e propriul univers, căutând cu-nversunare Câte-n lume-i fac plăcere, zi de zi fără-de-ncetare.

Prin voință cultivată își adjudecă puteri.

și cu ele se trufește, setos dup-aprecieri.

Stările paranormale nicidecum nu-nnobilează,
Dimpotrivă, dau prilejuri de-ngâmări ce
degradează;

Insul, greșit socotind c-ar fi însușiri divine.

Lui anume oferite, ca un semn de-
nțelepciune. Toate-s vise-amăgitoare, cu efecte pe
potrivă, Demonstrând cu prisosință, minte-ngustă
și naivă.

Dacă faptele sunt clare, lucid conștientizate,
Amăgirea se destramă, cu urmările-i deșarte;

Iar, în locul rămas liber, Sacrul din noi
strălucește.

El s-afirmă ca Iubire, ce transformă și
sfințește.

Omul, trăind ca ego, este prin fire lumesc.

Tot ce-n viață urmărește, timp și spațiul
definesc Dar când tace – se smerește – Realitatea-l
cuprinde, în asemenea postură la infinit se
extinde.

Omul ce! adevărat, bun, cinstit, iluminat.

Numai la acest nivel e-ntâlnit și integrat

Toți datori să-l împlinim, și-avem și ce-i
necesar.

Fiindcă-n orice ins, Scânteia este veșnicu-
ndreptar.

* * *

56. ENERGIA CE TRANSFORMĂ

Psihicul uman s-afirmă prin energii diferite.

Cu dureri sau cu plăceri – respinse sau
îndrăgite; Sunt energii fragmentare prinse-n scop

și amăgire, Ființa-om, lor tributară, prin procesul de gândire.

Izvorâte din „ego*”, degradează și-nvrăjbesc, Ele-nscriu dese erori – totdeauna amăgesc;

Psihic, traumatizante – corpul fizic șubrezit.

Sacrul – frumusețea vieții – imposibil de-nțlnit

Fulgerător luminate – fiind sectare-ndată pier, Golul psihic, fiind mormântul interesului mizer. De-acum ființa copleșită de o nouă energie.

Puritate absolută de-o firească armonie.

Practic, ea-i izvorul vieții, cu-nsușiri transformatoare, De fapt, numai ea există, în această împrejurare, Integrată-n ea, făptura se mișcă atemporal și-n perfectă unitate pierde orice sens dual.

* * *

57. ERUDIȚIA NU TRANSFORMĂ

Mintea, savant împlinită, prin cumul de cunoștințe, Dacă n-a-nvățat să tacă – văzând a ei neputință.

La nivel spiritual, imposibil de-mplinit.

Căci prin ea savantu-i „sine” – încontinuu mărginit.

Transformări nu se produc decât prin mintea smerită, Când tace acumularea – Realitatea-i vădită.

Și-n ea Sacrul se afirmă în perfectă puritate.

Ca iubire, înțelepciune și, la fel, Divinitate.

De fapt, cu cât știm mai multe – pericolul tot

mai mare, Vanitatea se extinde, aroganța ia amploare.

Cu ele și-amărăciunea, ca reacție firească.

Eruditul n-are șanse, fericirea s-o-ntâlnească.

Dacă este și-nțelept, se-ndoiește întotdeauna.

Și-n știut nu se fixează, căci totul se mișcă-ntruna; Această mobilitate ne conduce spre Divin.

Și Sacralitatea firii se realizează deplin.

*

58. EVADAREA DIN PREZENT

Ce ne-ndeamnă, ne incită să evadăm din prezent, înspre ieri, sau înspre mâine - agresiv și indecent? Mecanicitatea minții, totdeauna e de vină.

Fondată pe repetări: bune - rele împreună.

Plăcutul și neplăcutul - nepotrivit întâlnite,
Se-nregistrează-n mintal - ca aducere aminte;
Repetarea le-ntărește și, prin timp, ne șablonează,
Astfel ne-nchid în tipare și ființa ne-o degradează.

Iar când prezentul nu place, căutăm ce ne convine.

Și din amintiri aducem plăcutul, drept ficțiune. Irațional tot omul, rezemat pe-nscrisuri moarte;
Sacra-înțelepciune-apare când ne integrăm în fapte.

Deci, prezentul - evadarea - contactate-n mod global, Conferă asigurarea de-a afla ce-i strict Real.

Asta ne pretinde viața - ca și rostul pe

Pământ, Să-i dăm toată Importanța - un total consimțământ

* * *

59. EXPRIMAREA PRIN TRĂIRE ȘI PRIN ACUMULARE

Faptul de-a reda prin vorbe o trăire personală.

Are o certă valoare, deci, nu-i pusă la-ndoială;
Căci o-ntâlnire directă, simplă și nemijlocită.

Numai prin ea se exprimă, totdeauna-dreptătită.

Cuvintele sunt doar haina ce-mbracă un fapt concret, în scop de comunicare a ceva văzut direct; Așa-ntâlnim Adevărul clar, precis, cum este El.

Și nu-i loc de contradicții, cad toți 11 vedem la le).

Uneori neînțelesul ivit prin sens de cuvinte.

Care au semnificații legate de-a noastră minte.

Ele fiind simple simboluri - prin conținut relative, Câteodată-și schimbă sensul și devin chiar negative.

Trăind la acest nivel se-nscriu în noi transformări, în măsură s-anuleze ale lumii degradări;

Căci unitatea și-ntregul sunt în strictă dependență, Om și colectivitate - permanentă Influență.

Și-acum să-i vedem structura celeilalte

exprimări, Când insul, în fața vieții, redă prin acumulări:

Tot ce vede, ce aude compară și-apreciază
Prin trecutul însumat, și-n final, cataloghează.

De fapt, totu-i repetare de formule-nregistrate.

Fie din trăiri străine - din cărți, spuse adunate.

Fie trăiri personale, în prezent fără valoare,
Experiențe trecute, vechi, - total păgubitoare.

În această ipostază, „sinele” bătrân vorbește.

El, prin orice exprimare, cu trecutul se-ntâlnește;

Și repetă lucruri moarte, cândva de el însumate.

Azi, total nepotrivite - cu stresuri însămânțate.

Repetările-i măresc, îi dau mai multă vigoare.

Și cu el nefericirea, prin timp, devine mai mare.

Când li demascăm structura - modul cum funcționează, în atenția luminii, spontan, se evaporază.

Lipsa lui îi dă prilej Iubirii a ne cuprinde.

Și-n contact acum cu clipa, ființa-n etern se extinde. Viața cea adevărată numai astfel se-ntâlnește.

Și exprimarea-i perfectă, căci Sacrul o definește.

* * *

60. FĂRĂ MARTORI, DUHURI, SFINȚI, ÎNDRUMĂTORI

Tainicul voiaj spre mine - Sacrul din interior.

Fără martori, duhuri, sfinți - nicidecum îndrumător.

De la-nceput solitar, doar privesc atent în mine:

Gând, imagine, dorință, chiar o vagă suspiciune.

Nu-i nici scop, vreo motivare, ideal imaginar, în postura de „ego” - structurat deficitar.

E doar o simplă-ntâlnire cu prezentul viu, activ.

Când nimic nu intervine ca intrus intempestiv.

Prin urmare, niciun sprijin nu-i prezent la-ntâmpinare, Fie din exterior, fie din comoara minții - din a mea acumulare;

Cu această nsingurare, Infinitul mă cuprinde, în imens și puritate, firea consecvent extinde.

Nefiind „eu”, nefiind nici alții - un adevărat neant, Faptic stare luminoasă, ce mă-nsoțește constant;

Sunt cu Universul, „Una*” - o perfectă unitate.

În aceasta conjunctură, omul e Divinitate.

N-avem nimic de făcut, de dorit, - imaginat.

Cu simplitate privim - psihicul, vizionat;

Atenția - instrument - la-ntâlnit Realitatea.

Care spulberă-ntr-o clipă toată personalitatea.

Vidul psihic - Ipostază unică a transformării.

Când acumularea piere în firescul integrării.

Noi, uniți cu Necuprinsul – absoluți prin puritate, Asta-i tot ce-ncerc să spun, de-implinit cu simplitate.

Nu vă amăgiți zadarnic, căutând sprijinitori
Toți – fără deosebire – sunt suportați înșelători;

În fiecare din noi există Sacralitate.

Ce ne-așteaptă s-o aflăm prin perfecta unitate.

Deci, eliminând „ego-ul” – conștiința de suprafață, Unde zac acumulări și hidoasa aroganță.

Dăm prilej Divinității să s-afirmen în mod real.

Ca iubire, bunătate, noi, prin ea, om integral.

* * *

61. FENOMENUL DEDUBLĂRII

Fenomenul dedublării l-am întâlnit personal, Instantaneu declanșat – ca fapt cert, perfect real; Apoi, ani l-am practicat prin voință antrenată.

Fără nicio informare – cunoaștere – anticipată.

Din propriul experiment – câteva asigurări:

Vă confirm că nu e moarte – prin sute verificări;

La acea pretinsă moarte, viul de corp se desparte și pătrunde-n altă lume – cu-nscrisuri adevărate.

Un alt fapt – reîncarnarea – tot la fel de lămurit.

În cinci vieți-anterioare, cu mine m-am

întâlnit; Comunicarea-n astral are loc doar prin gândire.

Ea-i limbaj universal cu precisă lămurire.

Tot ce vrem - prin gând - Imagini - mintea pe loc construiește, însă-ndată-i destrămat și alta o-înlocuiește.

Contactul cu cei plecați, prin mintal se stabilește.

Chipul și dorința fermă - faptu-n sine-l consfințește.

Fiecare întâlnire nouă-i prin a ei natură.

Și desprinderea de corp - la fel - altă conjunctură Deplasat și-n viitor, cu smerita rugămintă.

Și-am aflat ce va să fie - fapte apoi întâlnite.

Acces la anume taine - pur și simplu refuzat.

Iar în unele ocazii, am fost chiar apostrofat Astfel de capacitate - parapsihic denumită.

Nu-i desprinsă de „ego” - ființa noastră mărginită.

Când o ai, ești în pericol - prin falsa-apreciere;

Bună-i doar pentru convingeri - că viul nicicând nu piere. La această revelare, psihic, suntem obligați să depășim ce-i lumesc - Sacrului încredințați

Și-acest sumum se obține prin deplina transformare, Demolând complet „ego”-ul și-a lui aprigă-ncleștare;

Iar „Cunoașterea de sine” dă Prima Eliberare

când structura-i fisurată doar prin conștientizare.

Și-acest ultim fenomen, la fel spontan întâlnit, M-a-ndemnat să-l prind în vers - prin cuvinte oglindit. Ambele - socot - mesaje, iar eu - simplu instrument, Sacrul pătrunzând în lume, în mod cert și consecvent

Ce tot cauți? Ce te-agiți? De ce-alergi după năluci?

Nici înapoi, nici-nainte, nicăieri să nu te duci!

Fericirea-i frumusețe, ce lăuntric se găsește când deschidem orizonturi Sacrului ce strălucește.

Ea-i de fapt statornicie, prin sine independentă și singură ne cuprinde în relația directă.

Niciun fel de rezistență - inima, întreaga ființă să le oferim ca dar, cu smerita neputință.

Tot timpul a fost în noi, prin tainica zămislire.

Ca strălucire-a Luminii, puritate prin Iubire;

Însușire-a firii noastre, va dăinui-ntotdeauna.

Lauri pentru veșnicie, împletind mereu cununa.

Ce fad? Ce trăncănești minte? De ce te-azvârli în afară? Speri s-o afli prin dorințe, în lumea ce te-nconjoară? Vrei s-o-ntâlnești în avere, glorie, faimă, putere?

Sau în delectări trupești, prin clipele de plăcere?

Toate astea-s trecătoare, deșertăciuni fiecare.

Precum vin, așa se duc, cu zbucium și-nverșunare. Teama și amărăciunea to tdeauna-

însoțitoare.

Clipele de satisfacții permanent înșelătoare.

Vezi îi spuse contradicții? Sunt, cumva, nepotriviri? Găsești în cele lumești fericirea-ntregii firi?

Când fundalul fericirii e-n lumea exterioară.

Ea-i legată de „ceva”, care poate să dispară.

Așadar de la-nceput îi dăm anume valoare, înrobindu-ne prin timp și-n gândire și-n mișcare. Oprească-se de la sine orice fel de căutare!

Nici ca ideal privită - formă de anticipare!

Cel ce caută, tot „eul” - veșnic condiționat;

Iar ce află, sunt măsura omului încătușat.

Relativ și nestatornic tot ce-apare prin gândire.

Timpul - limitarea minții și-n scop și-n îndeplinire.

Faptic, ce-ar fi de făcut să scăpăm de amăgire?

Desigur că nu prin „eu” pierde-această închipuire!

El fiind ficgune-n toate, prin înțeleș, total tacă!

Cu el niciun compromis, legătura să desfacă!

Numai când a dispărut, insul devine imens.

Și în noua ipostază el cuprinde-al vieții sens;

Dezgoliți de-al nostru „eu”, atrași în Eternitate Lumea-ntreagă este în noi, noi și ea - o unitate.

Fericirea-n noi apare în asemeni simplitate.

N-are centru și nici margini, nu-s scopuri
însămânțate; Ea este acauzală, bucurie toată-n
sine.

Și, ca energie pură, este-n fond și acțiune.
Omul fericit nu piere, nu trăiește-n izolare.
Izvor de pace, lumină, flacără înnoitoare;
Cu Iubirea însoțitoare, stinge-a lumii răutate
Numai prin a ei prezență - suntem chiar
Sacralitate.

*

*

63. FERICIREA ȘI NEFERICIREA

La nivel de intelect, ambele sunt relative.
Strâns legate de egou-cu-ale lui valori fictive;
Aprecieri de moment, pe suporturi efemere,
împietiri de vise oarbe cu-amăgiri și mângâiere.
Tot ce naște, se-nfiripă în acest timp limitat.
Dă emoții, stres și temeri - omul prin el
degradat.

Fericirea, precum și nefericirea suni constant
amestecate, Una conduce la alta cu-mpliniri
imagineate.

Iată-mă dorind un lucru, de ei legând
fericirea.

Simțământ anticipai, amalgamat cu gândirea.
Dar în umbră stă tot timpul grija, teama ne-
mplinirii, Faptic, traumatizat - pe drumul
desăvârșirii

Acest fenomen se-ntâmplă, când omul nu se
cunoaște când nu-și vede mărginirea, „sinele” să

și-l demaște.

Și, smerit, să dea prilejul Sacrului din el s-aafirme.

Ca Iubire, frumusețe, cu realizări sublime.

Fericire-adevărată fără ego e-ntâlnită;

N-are scop, nici obiect - ființa-om - nemărginită;

În mișcare-atemporală, într-un veșnic actual.

Om și fericirea - Una - prin contopirea real.

Fericirea căutată e absurdă și precară, în această ipostază - omul, ființă de ocară;

Ce-și caută satisfacții după propria măsură.

Meschinăria profundă în a firii țesătură.

Numai în tăcerea minții și integrarea firească.

Armonia drept ofrandă, vine să ne fericească;

Deci ego-ul total lipsă, la o astfel de-ntâlnire.

Prin ea, omul e divin și s-afirmă ca Iubire.

* * *

64. FERICIREA ȘI „NIMICUL PSIHOLOGIC”*

Fericirea - un dar sacru, ce s-afirmă clar și logic, Totdeauna împletită cu „nimicul psihologic”;

N-are suport în gândire, deci nu este motivată De un scop, de o dorință, și nici nu-i imaginată...

Consecvent însoțitoare cu clipele integrate.

Ființa noastră-n armonie, cuprinsă-n Infinitate; în astfel de Ipostază „ego-ul” complet dispare.

Noi, desprinși de timp și spațiu, în veșnică transformare.

Orice om, ia orice vârstă, setos după fericire.
Și întreaga-activitate dirijată spre-mplinire;
Însă tot ce întreprinde spre acest deziderat.
Mai îndepărtată firea, Insul mai îndurerat
Ăsta-i jocul omenirii din epoci îndepărtate.
Ignoranța și cu teama în structură-
nsămânțate.

Căuta tăi fericirea în lumea exterioară:
Glorie, averi, renume - faimă seacă și amară.
Fiindcă orice-anticipare nu-i decât
deșertăciune.

Omul fiindu-i tributar prin lipsă de-
nțelepciune;

„Eul” și cu fericirea nu fac casă împreună.
Excluderea-i reciprocă - asocierea-i nebună.
Dimensiuni diferite le separă-n chip total.
Imposibil de-ntâlnit cu fondul memorial.

Fericirea n-are centru, n-are margini și este
acauzală, însușiri ce nu le are „eul” - structură
duală.

Când distingem separarea - prin trăire - se-
nțelege, Trăitorul - fără vrere - fericirea o culege;
Integrat în Univers se mișcă prin simplitate.
Cu „nimicul psihologic” - fără personalitate.
Această mană cerească vine când gândirea
tace.

Și-n noi energia pură, ca prin farmec se
reface;

Golul psihic e secretul minunatei împliniri.
Nici trecut, nici viitor nu iau parte la-ntâlniri.

65. FIINȚA UMANĂ

Așa cum funcționează ființa umană-n prezent.

Nu-i putem laude-aduce, tulburată-n mod
frecvent, la o trestie bătută de furtuni nimicitoare;

De la naștere la moarte, o veșnică
frământare.

Dorințe ce se înfruntă, ambiții pustiitoare.

Teamă, ură și dispreț, nelipsita îngâmfare.

Fără seamă lăcomia ce-ngrămădește avere.

Toate fără-deosebire înscriu pagini de durere.

Unde-i este rațiunea, logica-n activitate.

Spre a-i motiva, cumva, aroganta-
nsemnătate?

Știința, tehnica, cultura, unde-anume se-
ntâlnesc.

Să-i dea brutei însușiri pe un fond mai
omenesc?

De filosofi, teologi, lumea toată-i împânzită.

Și totuși, structura ființei mai vicleană, mai
smintită; Oamenii se războiesc, se ucid, se
chinuiesc Pe credințe, idealuri, pricini tot timpul
găsesc.

Răutatea și cruzimea din nimicuri scot motive
De confruntări sângeroase, duse de făpturi naive.
Ignoranța-nscrie patimi și creează pătimăș De la
savanți erudiți pân-la vulgul nevoiaș...

Dar să mergem mai departe cu-a noastră
investigare, și-mpreună să vedem de-i vreo cale de

salvare; Cumva să se redreseze din a ei împotmolire.

Și fără de-amărăciuni s-afle reala iubire
Pe parcurs de mii de ani, ea de toate a-
ncercat.

N-au lipsit preocupări, țelului imaginat;
A crezut într-un divin, căruia s-a devotat
Sau a inventat sisteme, lor de-asemeni
consacrat

Dar cu toate-a eșuat, începutul fiind greșit.
Căci pornind la drum cu „eul, imposibil de
atins Adevărul Infinit.

Singur el fiind în măsură să transforme
mărginirea, Structura lui egoistă, ce-nglobează
degradarea.

În „Cunoașterea de sine” se pornește din
Tăcere, Ființa-ntreagă-i doar atentă – Clipă de
Eliberare!

Prin tăcut ea-i Infinită, n-are centru și nici
margini.

Nimic nu se urmărește – total goală de
imagini.

În această conjunctură ea-i „Un Tot”
nețărmat, La-nceput, ca și sfârșit, de nimic nu-i
îngrădit;

Astfel apare Iubirea, care, tainic, șubrezește
Toată condiționarea, ce pe om îl definește.

* * *

66. FII TU ÎNSUȚI!

Măștile ce ți le schimbi după timp și-

mprejurări.

Ca un iezuit fanatic susținut prin camuflări.

Pune-le pe rug, le arde - nimic să nu pui deoparte.

Să rămâi cu tine însuși, fără ajustări deșarte.

Să nu fugi nicicând de tine - să rămâi așa cum ești, Gând, imagine, dorință, suferințe sufletești;

Stai cu ele, le privește, cu totală simplitate.

Nu le critici, nu le-accepti - ele sunt realitate.

Tot ce-apare într-o clipă - adus de-ale minții valuri.

Sunt înregistrări bătrâne, fondate pe idealuri;

Lucruri vechi, cândva trăite, acum total perimate, în prezent fără valoare - lipsite de-nsemnătate.

Acesta e fondul psihic, ce, de fapt, te definește.

Ești tu însuși, ca „ego”, structurat neînțelepțește;

Grijuliu să pari altfel, de cum ești în mod real.

Fad eforturi disperate, în postura de dual.

Dar, de fiecare dată, practic, ești caricatură.

Un artist ce joci un rol - scena vieții - aventură.

În interior simți una și-alta exprimi în afară.

Mereu în conflict cu tine - o comportare bizară.

Acum, când ești lămurit de-această duplicitate Poți să fi cinstit cu tine - totală

loialitate?

Sigur poți! Hai mai încearcă, nu te lăsa păcălit!

Vezi că vicleanul „ego” prin luptă e mai călit

Nu-l înfrunți, nu lupti cu el, cu simplitate-l privești.

Prin asemenea-ntâlnire, energia-i risipești Fii și să rămâi cu tine – cum gândirea te arată;

Nu te rușina ce vezi – firea ta adevărată.

Prost, incult, avid, viclean, ambițios, plin de ură. Gelos, dur, orgolios, ipocrit, fără’ de măsură;

Toate astea le privește, față-n față cum survin.

Niciun dubiu – tu ești ele – omul manifest meschin.

Când le vezi în mod real fără scop sau așteptare, într-o clipă tot ce vezi, instantaneu și disparare; Locul gol, pe loc umplut cu Iubirea absolută.

Care e și-înțelepciune – ființa-ntreagă – nou-născută.

*

67. FILOSOFIA

A iubi înțelepciunea, două expresii frumoase, Structural asociate tot atât de merituoase;

Căci redau în profunzime, al vieții sens real, De-a-ntâlni Eternitatea în momentul actual.

Să fie doar simple vorbe, rostiri intelectuale cu măiestrie-mpletite pe interioare goale?

Când cuvinetele-s rostite fără vreo acoperire.
Totu-i fals, totu-i haotic – derutantă amăgire.

Adevărul este unic și top cei ce-l întâlnesc
Au o unică trăire, în întreg se contopesc;

În astfel de ipostază nu au loc păreri
distincte.

Niciun fel de contradicții, cu-atât mai puțin
conflicte.

Existenta și gândirea, total diferit privite.

Au determinat în lume aceste două concepte:

De o parte, cei ce spun că materia e baza.

Ea-i factor primordial, prin ea totul se
creează.

De-altă parte e conștiința, factorul spiritual
Unde-i abordat divinul printr-un concept ideal;

Din ambele teorii au luat ființă disidente.

Sciziuni create-n timp, prin diverse diferențe.

În trecut, la fel și astăzi, filosofii se confruntă
Prin discuții nesfârșite – o adevărată luptă;

Ideile prelucrate cât mai mult prin variante,
întrețin, hrănesc, dezvoltă propria lor vanitate.

Poi afla înțelepciunea prin gândire-
acumulare? Mulțimile de idei pot fi sursa
creatoare?

Când izvorul e gândirea, totu-i relativitate.

Și pretinsa-nțelepciune nu-i deloc realitate!

Iubirea și-nțelepciunea au altă dimensiune.

Timpul nu le limitează, prin clipe sunt
prospețime. Iar când omul le-ntâlnește, ele omul
definesc la înțelept trăitor, desprins de-absurdul

lumesc

Un astfel de filosof nu este-n conflict cu nimeni, Fie-al său interior, fie oricare din semenii.

Și poate să demonstreze ce e fals și ce-i real.

Fără să facă apel la fondul memorial.

Limbajul e cât mai simplu, pe-nțelesul tuturor, Simplitatea exprimării - consecvent însoțitor; Limbajul sofisticat camuflează amăgirea.

Un „egou” infatuat ce-și caută aprecierea.

Filosofi - fără trăire - rătăcirii întruchipate Pentru semenii, pentru viață și-a lor personalitate! Aroganța-i o molimă ce cuprinde lumea toată.

Numai prin a ei prezență, căci trece din om în gloată.

A iubi înțelepciunea e a renunța la „sine”.

La „ego-ul” plin de patimi, prin oricare acțiune; Se-mplinește fără-efort, cu contactul viu, direct.

Cu „ce este”, cu „ce-apare”, adus de-al clipei traiect

* * *

68. FILOSOFUL ADEVĂRAT

Cel ce știe, ce cunoaște, cel cu mintea erudită.

Prin câte rostit-au alții, mintea lui împodobită.

Poate fi el socotit filosof adevărat?

Sau ca, doar repetitor, de cum îl învederat!

El nu-i decât un „ego”, prin intelect mărginit.

De timp condiționat și ca spațiu definit;

Un astfel de filosof trăiește conflictual, în conflict cu ei și alții, pe-ai său fond memorial

El rostește vorbe-alese: despre adevăr, iubire, Despre câte mintea-i țese, prin procesul de gândire. Toate-s simple ficțiuni, susțineri imagine.

Prin orgoliu și trufie rostiri seci-dăunătoare.

Un filosof autentic e prin clipe trăitor.

În relație cu viața, strălucit îndrumător;

Infinită-i o conștiință, distinctă prin puritate, Contopit în Univers – trăiește-n realitate.

Se aruncă deci știutul – toată condiționarea Mintea liberă, lucidă, va atinge integrarea.

În această ipostază, Eternitatea-ntâlnită și prin ea, Omul-lubire află calea-adevărată.

Adevărul este unic și-n el când ne integrăm, Părerile își pierd rostul n-au sens să le formulăm,

Căci supremul Adevăr singur prin El se exprimă,

Noi, prin vorbe-l îmbrăcăm spre-nțelegere deplină.

* * *

69. FIXITATEA

Mintea, de timp posedată, răspunde repetitiv. Ea se fixează-n formule, funcționând agresiv. La-ntâmpinarea vieții ne apar imagini-moarte, Care-ntunecă înțelesul – ea fiind pururi noutate.

Când constăți nepotrivirea între ce-a fost și

ce este și rămâi fixat la vechi - prostia te definește: Conservatorism haotic, egocentric, posesiv, în gândire și-acțiune - retrograd consecutiv.

Vrei să știi cum poți ieși din această fixitate?

Foarte simplu și de-ndată - când ți-e firea unitate, împlinită indirect, prin tăcerea absolută.

A trecutului ce pierе - prin ea ființa nou-născută.

Se privește și s-ascultă: gând, dorință, sentiment, Fiecare se destramă, dacă-i cuprinsă atent.

Și-n gol - liber de trecut - prin clipă eliberat, Cuprinzi prospețimea vieții și trăiești cu-adevărat

70. FRUNTEA MEREU DESCREȚITĂ

Iată, vă ofer un test - ușor de verificat.

Prin el liniștea s-atinge - vieții-ndată integrat

Fruntea luată-n observare, cu atenta globală.

Simplă conștientizare - prinsă-n clipa actuală.

Dacă-ntâlnirea-i reală, gândirea de-ndată tace.

Pe loc fruntea descrețită - energia se reface: Ființa-ntreagă-i relaxată - practicantului unitate în relația cu viața - Sacrul - ca Infinitate.

Nu rămâneți la idee - pusă-n practică de-ndată.

Numai astfel vom cunoaște Existența-adevărată:

Nimic nu s-anticipează - tot Secretul - golul psihic.

Drept mormânt la tot ce-a fost - fondul nostru psihologic.

Transformarea ființei noastre - funcțional - mărginită, Numai prin tăcerea minții, află Calea Infinită;

Și prin ea, se scurg, dispar energii care stresează;

O deschidere spre Sacru - În care se integrează.

* * *

71. GÂNDIREA OBSESIVĂ

Gândirea ce năvălește cu imagini din trecut.

Și ne domină, strivește, agresiv și absolut.

Are impuls obsesiv - pururea dăunătoare.

Ea ne rupe de prezent și relata dispare.

Trăind prin închipuire, bazați pe imagini moarte Nu-i chip a percepe viața - simpla ei realitate.

Când observi lucind vârtejul impus de-automatisme, întreg haosul dispare cu setul de conformisme.

și-n loc - vidul psihologic - stare de integritate.

Noi și Existența „Una” - trăim clipe-adevărate.

Iubirea cu bunătatea în acest climat apare.

De trecut independent, trăim clipe-nnoitoare.

În acest context propice, au loc sacre

transformări, Clipele mereu măsura bunelor realizări;

Toată grija acordată gândurilor obsesive.

Atent, lucid observate, pier, fiindcă sunt relative.

* * *

72. GÂND VICLEAN, GÂND NĂRĂVAȘ

Ce mă tot duci în trecut și m-azvârli în viitor.

Gând viclean, gând nărăvaș prin tine înrobitor, Niciodată om întreg - meschină caricatură, într-o veșnică alertă, viața zilnic, aventură!

Pentru mine ești blestem, viața-mi este un infern, Om liniștit, niciodată, ție-nfeudat etern.

Ce-aș putea să fac cu tine? Ție să mă dăruiesc și să-ți fiu slugă de-a pururi, mereu să mă înrobesc?!

Sau să te provoc la luptă și să te-nfrunt violent, în mine acumulând un profil mai insolent?! Structură mai degradată, cuprinsă în limitare, Unde fiecă mișcare-i alt aspect de degradare?

Nu mă cobor eu la tine să-ți răspund provocator, l-aș fi alt aspect al tău, ca „ego” degradator;

Nu, nu! Asta n-am s-o fac, nici acum și niciodată!

Eu, prin mine mă distrug, s-ating viața-adevărată!

De fapt, sacrific „ego-ul” adică ce-i mărginire.

Și, ca „nimic psihologic”, s-ating Sacra

împlinire.

Unde toate se-mpletesc într-o sfântă Unitate.

Eu, desprins de-al meu trecut, să devin
Realitate.

Cu Sacrul în contopire, nu e gând și nici
gândire.

Ce exprim e doar ce văd, prin firească
contopire;

Un prezent ce se exprimă singur el, prin tot
ce vine.

O simplitate perfectă, prin trăire fără „sine”.

Gând viclean, gând nevoiaș, iată ce-am
prilejuit când eu, detașat de timp, cu tine m-am
întâlnit;

Fără să mă compromit, anulând a ta-mplinire.

Am atins Eliberarea de „ego” și-a lui simțire!

Desprins de timp și de spațiu, contopit în
Infinit.

Ca Iubire creatoare – un Imens nedefinit.

Am pus temei altei ființe, diametral diferită
De ce-am fost mai înainte – o Făptură Nou-
Născută.

* * *

73. GÂND, VORBĂ ȘI FAPTĂ

Omul cinstit, virtuos, se afirmă unitar.

Gândul, vorba și cu fapta integrate solidar E o
sinceră mișcare și-năuntru și-n afară.

O conjugare perfectă orișicui destinatară.

Iubirea și-nțelepciunea se-ntâlnesc în mod
statornic, Dându-i ființei-om valoare – destrămând

fondul nevolnic. Tot secretul fericirii în acest context apare.

Fără ieri și fără mâine, cu prezentu-n confruntare.

Realitatea-ntâlnită în această conjunctură.

Noi, prin ea, Eternitate, la fel energie pură:

Și-n smerita inocență, viețuim atemporal.

Mai presus de griji și patimi – boala „sinelui” dual.

Dar cum să le-aduni pe toate într-o singură suflare? Prin imagini, stăpânire, cumva prin efort – sfortare? Nicidecum, căci toate astea sunt „ego” înverșunat, Ce se caută habotnic, de timp condiționat.

Când, atent, deconspiri „eul” – rușinat, îndată tace, și-n acest climat prielnic, fința-ntreagă se reface: De-acum suntem armonie, vădită prin simplitate, Ce-i la fel ca o oglindă, și-n ea se reflectă toate.

Iar ansamblul trinității: gând, expresie-mplinire.

Se exprimă-n puritate, omul sacru prin sfințire, îngemănat cu prezentul, de trecut independent.

E Lumină-n întuneric și-ndrumător consecvent

* * *

74. GÂNDUL, VORBA ȘI CU FAPTA

Gândul, vorba și cu fapta.

Toate trei ne definesc.

Și ne stabilesc și soarta.
Prin timp condiționați.
Suntem jucăria firii.
Totdeauna posedați.
Noi și lumea laolaltă.
Ne influențăm constant.
Pace!?... nicidec, niciodată.
Prinși de temeri, griji, conflicte.
Poluăm, psihic, Pământul Ducând la războaie
crunte.

Vedem clar complicitatea Răului ce-l
provocăm?

Asta e Realitatea!
Omul cel adevărat Doar așa-l descoperim.
Prin ființare integrat
Corp și psihic – unitate într-o ordine perfectă.
Cu Iubirea-ngemănate.
Când Iubirea ne unește Lumea-ntreagă ea
transformă.

Fiindcă-i Sacrul ce sfințește.

* * *

75. GOANA DUPĂ MIRACOLE

Fiindcă n-am aflat Iubirea și Adevărul
absolut, Căutam cu disperare, Sacrul care l-am
pierdut;

Și imaginea e calea, căreia ne adresăm.
Conturând un zis-miracol – căruia ne
devotăm.

Mintea noastră mărginită, dă-nțelesuri de
„minune” și, prin ignorantă, teamă, o fictivă

acțiune:

Prin miracole sperând s-atingem Eternitatea.

Dar, ce-i fals, deșertăciune, neagă-n fond
Realitatea.

Inteligența apare când trecutul complet tace.

Ființa fiind eliberată, energia și-o reface;

De-acum, în contact cu viața, devine
Infinitate.

Și toate-s perfect cuprinse, cu lucidă puritate.

În asemenea postură nici miracol și nici
goană, Nu-și mai află rațiunea - orice-ntâlnire-i
spontană.

Doar așa-ntâlnim Iubirea detașată de imagini,
Propria Sacralitate lipsită de scop și margini.

*

76. IATĂ-MĂ UNIVERSAL!

Sunt deodată simplitate Minte, inimă, simțire;

Ființă-ntreagă, plinătate Acționând prin
Iubire.

În această ipostază. Se ajunge-n chip firesc;

Cu vădita minte trează Unde toate se-
mpletesc.

Tot trecutul se topește Prin atenția globală;

Și-n gol, Sacrul se ivește cu sclipirea-i
naturală.

Astfel clipele trăite Distrug mintea personală
și-apar senzori infinite Drept Minte Universală.

De-acum orișice-ntâlnire Ne transformă
radical Căci prin fiecă sclipire suntem nou, divin,

real!

77. IDEAL ȘI FICȚIUNE

Idealul ca structură e proiecție mintală
Totdeauna-i ficțiune - prin urmări - conflictuală; 1
Fiind desprins de ce-i real - viu și proaspăt în
prezent.

Mă proiectez înspre mâine - de-al meu „sine”
dependent

Ideal și ficțiune în tot timpul împletite.

De gândirea perimată, ce le vede-ndreptate;
Consecvent amăgitoare, dau temeri și-amărăciune,
însoțit de ele omul, n-are pic de-nțelepciune.

Marile realizări se-mplinesc prin integrare.

Când suntem desprinși de timp - în liniștea
creatoare. Din tăcere năvălesc: taine, lucruri
inedite.

fără noi prin simplitate - doar le-mbrăcăm în
cuvinte.

Și tăcere ne cuprinde, când gândirea
amuțește Fiindcă-și vede neputința și îndată se
smerește;

Atenția folosită - instrument ce luminează.

Ea fiind Sacru-n acțiune, creând noua
ipostază.

* * *

78. IERI, MÂINE ȘI ACUM

A trăi cu ieri sau mâine - sunt mișcări
speculative, Adevăru-n ele lipsă - sunt stări

imaginative;

Se folosesc trăiri vechi, înregistrate mintal;

Pe acest fundal fictiv – omu-i prins de ideal.

Ieri pe mâine-l proiectează, urmărind un interes.

De fapt e – același „ego” – cu același înțeles;

Urmărindu-se pe sine – psihic – emoțional»

În ce place sau displace – același consens moral.

Vedem oare, cum din ieri pendulăm mereu spre mâine?

Și că nu-i decât transfer către-o nouă ficțiune?

Fericita sesizare ne desprinde de trecut.

Și-n acest vacuum al minții, suntem ca un nou-născut

Practic prin iluminare, am poposit în prezent.

Clipa din „acum”, reală – noi, de vechi, independent;

Și-n contact nemijlocit cu viața în mișcare.

Vom atinge Infinitul, prin a noastră integrare.

Deci, desprinși de ieri și mâine – nefirești întotdeauna, Trăim în „acum” și „aici” – noi cu viul mereu „Una”.

Fericit este înțeleptul ce-a atins acest nivel

De-a-nțelege simplitatea fără-a urma vreun model

* * *

79. INACTIVITATEA CONȘTIINȚEI

Pe plan psihic, transformarea nu se-nscrie

prin gândire, Prin eforturi de voință, insistență siluire.

Spre un scop, un interes proiectat în viitor.

Fiindcă-n toate stă "ego-ul" - fals, debil îndrumător.

La-ncrâncenata dorință apar schimbări evidente.

Ca schimbări de suprafață, șubrede, chiar indecente, Căci dau curs evaluării, omul - socotit chiar sfânt, în fapt, nu e decât mască - „ego-ul” rob de pământ.

Tot aici apar frecvent, însușiri ce ne uimesc: Clarvederi, claraudiții, medici care izbăvesc Numai prin simple atingeri, sau de colindări astrale sunt doar câteva exemple - de ego-uri - strict duale.

Cu asemenea conștiință nu-i *chip să ne depășim*, și-adevărul absolut în mod cert *să-l întâlnim*. Inactivă să ajungă conștiința noastră *bătrână*.

Tacă, fiind neputincioasă, surdă, mută să *devină*!

Atunci, ca om integral, suntem cuprinși de Iubire, Noi și Infinitul - una prin trăire. Și simțire.

Prin noi, transformarea lumii apare ca de la sine: Inactivitatea minții fiind fireasca acțiune.

* * *

80. INDECENȚA CĂUTĂRII

Și, de fapt, ce căutăm? Goliciunea amăgirii.

Printr-o minte răsfățată, implicată-n sensul

firii!

Hai, încearcă decantarea marelui puhoi de gânduri, și, prin nuditatea clipei, grabnic le așază-n stihuri!

Dar, atenție la strofă, ca să sune cât mai bine, Ritmul, rima și cuvântul, versului frumos revine. Prin acumulări sectare – totdeauna mărginite.

De dat lumii înțelesuri, prin afirmări potrivite.

Celui bogat dă-i averea, multului să-i dai mai mult, Avarul singur să-și vadă detestabilul său cult; Nesățiosul harpagon să-nțeleagă că-i opac.

Că dorința de mai mulți face și mai sărac.

Savantului plin de „sine”, lasă-i loc de-acumulare și arată-i prin cuvinte, lipsa lui de integrare;

Pe erudiții așază în fața Eternității.

Comparând deșertăciunea prin trăirea frumuseții.

Celui mărginit la minte, prin meschinanchipuire Prilejuiește-i să afle a lui proprie gândire.

Că puținul H ajută să trăiască ce-i măreț.

Și că prin tăcerea minții, vede cât e de isteț.

Iar acelor credincioși, prinși de-a lor habotnicie, Incapabili să-i cunoască goala ei nimicnicie.

Cu dragoste și răbdare le arată ce-i real, în contrast cu rătăcirea – întreg fondul ideal.

Seamănelui ce nu știe, și-i cuprins de disperare.

Prin cuvinte cât mai simple arată-i a lui valoare.

Că atunci când „eul” tace, apare Sacra-
mplinire și-n perfectă libertate află reala Iubire.

Indecentă-i căutarea și total neputincioasă
De-a-ntâlni Realitatea în structura ei aleasă.

Nu se caută nimic, nici nu se imaginează.

Absoluta inocență, prin clipă ne integrează.

Nimic psihic - fără „sine” - eliberați de
trecut.

Suntem un constant prezent, un om nou,
acum născut; Necuprinsul ne e Tată - ce-l avem
din veșnicie.

Mamă ne e frumusețea cu nespusa-i armonie.

* * *

81. INFINITUL

Nu-l aflăm, nu-l întâlnim prin a noastră
mărginire! Cum să prinzi în cușca minții Veșnica
Nemărginire! Dar, când mărginirea tace, Infinitul
ne cuprinde, Prin el, și ființarea noastră în Absolut
se extinde.

Integrați în Infinit, trăim Dragostea reală.

Care practic, dezagregă structura
conflictuală;

Acest mod de-a fi, constant - cuprins în
Infinitate.

Ne dă frumusețea vieții - Sacra ei Realitate.

Fiecare ins în parte, are-această însușire,

Să-ntâlnească Infinitul cu întreaga lui simțire;
Se privește și s-ascultă cursul vieții în
mișcare, Simplitatea întâlnirii e prin ea realizare.

Gând, imagine, dorință sunt cuprinse
integral.

Cu atenția lumină întâlnit fondul dual.

Astfel de întâmpinare ne transcende-n
Necuprins

Prin ființare fără scop, noi la infinit extins.

* * *

82. INTELIGENȚA

Prin timp, mintea omenească progresiv s-a
dezvoltat. Tehnic, aproape orice, astăzi este
rezolvat;

Mereu aflam lucruri noi, care impresionează.

Zi de zi, pe Terra știința neîncetat evoluează.

Dar plusul de informații n-a creat oameni mai
buni, Mai cinstiți, mai omenoși, diferiți de-ai lui
străbuni; Dimpotrivă, prin cumul, omul și mai
degradat, Vanitatea a prins aripi, orgoliul l-a-
înfeudat

Cunoștințele, desigur, ne sunt foarte
necesare.

Dar, de ce oare, prin ele, singuri ne-acordăm
valoare? Psihic, supraestimăm – restul
desconsiderați, în asta rezidă „răul” – distanțarea
dintre frați.

O plămadă suntem toți, cu toate câte ființează
De la piatră pân-la om, toate se armonizează; în
Eternul Univers o Conștiință ne unește.

Ea-i Suprema Energie, care toate le sfințește.
Când e-n noi descoperită, este numită Iubire.
Și la fel Inteligență, ce transformă orice fire;
Ea înnobilează omul, prin a ei sacralitate.

Ce s-afirmă-n mod vădit, prin umila
simplitate.

Funcțional egocentric, insul cât de erudit.

Nu-ntâlnește acest sumum, prin al său
meschin gândit Ea-i altă dimensiune, mai presus
de-acumulare, Determinată firesc, în a vieții
integrare.

Pe plan fizic, deci, utile cât mai multe
cunoștințe, încă-n plus să adunăm, spre folos și
nevoințe;

Dar să dăm Inteligenței întreaga însemnătate.
Singură să dirijeze prin a ei divinitate.

* * *

83. IUBIREA DE DUMNEZEU

Când mă separ de Iubire, pe loc creez
dualism.

Eu, deosebit de ea, ca gândire... conformism.

Deci, mă mișc în limitare, unde toate-s
relative.

Un sălbatic egoism cu înregistrări naive.

Încă-n plus mă mai separ, imaginând un divin,
și-ncerc cu mintea să-l prind, dându-i dragostea
deplin. Totu-i sec, lipsit de sens, o pornire-
nchipuită De „ego” inițiată cu-a lui fire mărginită.

Când iubesc sunt doar Iubire! Altceva nimic
în plus! Aică nu există „eul” - tot trecutul meu

exclus.

Am calități infinite, mă mișc și acționez în contact direct cu faptul – și în Tot mă integrez.

Ca Iubire, ce gândesc ca și ce spun, și-nfăptuiesc.

Au puritatea divină, prin care mă definesc; în această ipostază se-nscriu certe transformări, Firea-ntreagă omenească – pierde falsele-i valori

Omul vechi prin timp fondat, din temelii zdruncinat.

Cu el și nefericirea pierde cu-ntregul climat
Omul nou, numit Iubire, în perfectă armonie.

Tot cuprinde și-nțelege, integrat în Veșnicie.

* * *

84. ÎNAPOI LA SIMPLITATE

Cândva, unitari cu Viața, ne mișcăm atemporal, Prospețime-n pas cu clipa – om întreg, complet, real; Psihic, firi independente, percepeam prin armonie.

Și câte-apăreau în cale, se topeau mă bucurie.

După un anume timp, singuri noi ne-am pervertit, Punând preț pe intelect – pe trecutul însușit
Dar rețetele bătrâne nicidecum nu-s adecvate.

Căci surprizele din clipe nu-și au sensuri programate.

Tot ce știm, câte cunoaștem și le dăm apreciere.

Au tendințe agresive, și pun pe noi stăpânire;
Și-n final, chiar ne robesc, mintea ne-o
mecanizează, Imposibil să-nțeleagă viața cum se
derulează.

Și-n acest impas de-acum, oare ce-ar fi de
făcut? Înapoi la simplitate! Să fim iar ca nou-
născut!

Faptu-n sine, viața-l cere pentru Sacrul
înțeleș.

În măsură să ne-aducă fericire-n mod expres.

Însă practic, cum s-atingem acea primă
inocență? Foarte simplu luând contact cu sectara
dependență! Atenția o dizolvă! Și-n gol Dragostea
apare.

Ce prin sfânta-i puritate este pururi
creatoare.

Necunoașterea sau teama, sau poate
comoditatea.

Vă împiedică-n adâncuri s-atingeți Infinitatea;
Acest sumum – puritate – inocență înnăscută.

Din veșnicie vă așteaptă s-o-ntâlniți – dar fără
luptă.

Ea s-afirmă ca Iubire, Bunătate, înțelepciune.

Iar voința și efortul nu-și au rost în acțiune;

Sacru nu cere nimic – ca dorință sau
sforțare;

Ci doar smerita tăcere – fără nicio așteptare.

În golul activității – când gândirea-i complet
mută, Sacru singur se relevă, ca Iubire absolută;

De-acum suntem om complet – fizic – psihic –

Unitate, și-n relație cu-întregul, am ajuns Realitate.

Deci, atenți să fim tot timpul, la mișcarea conformistă, Nu-i acordăm niciun merit, fiind mereu egocentristă. Claritatea o destramă și-i dă minții limpezime.

Și-n acest climat prielnic - Sacrul - veșnic proșteime

* * *

86. ÎN EXTENSIS

Omule bogat ca minte Prin înscrisuri dinainte:

Stai o clipă - reflectează într-o nouă ipostază.

Tot s-aruncă, tot ce-a fost Căci trecutu-i fără' de rost Vechi și lipsit de valoare la vieții-ntâmpinare.

Spiritul golit de toate E activ prin libertate în acest context apare Starea de investigare.

De-acum poți pune - ntrebări Spre ale vieții descifrări.

Cine ești, cum te-ai format? Ce destin te-a-nveșmântat?

Vezi frecventa agitare?

Și a vieții degradare?

Stări prea des conflictuale Prin răspunsuri ancestrale?!

Simpla privire - ascultare la faptul ce-acum apare Dă răspuns corect la toate Doar prin Sfânta simplitate.

Șinele din noi și lume Vinovat în întregime De

conflicte, temeri, ură, Degradare și uzură.

Văzut și-nțele deodată. Se destramă cu-a lui gloată, Căci din profunzimi apare Energia sfințitoare

* * *

87. ÎNSUȘIRILE ATENȚIEI

Atenția e lumină, armonie – puritate infinită»

N-are centru și nici margini – energie neîngrădită; Prin ea Sacru-și oglindește calitatea nemuririi, Numai ei li datorăm apariția Iubirii.

Cert și unic instrument în a noastră depășire.

Ea degradează „ego-ul cu hidoasa-nlănțuire;

Fără ea nicicând posibil s-atingem ce e real.

Prin ea spulberăm trecutul, devenind om integral

Provocările frecvente ale vieții în mișcare.

Dau prilejuri minunate de firească antrenare; Atenți la solicitări – mintea tace – amuțește.

Și-n golul psihic ivit, Sublimul ne definește.

Străluciri în beznă vieții, prin ea se realizează, Mintea, perfect luminată – cuprinde și acționează la nivel universal – prin trăire integrată.

Singur ei ti datorăm Existența neîntinată.

* * *

88. ÎNTÂMPINAREA. VIEȚII!

Oare-ntâmpinarea vieții cere-anume pregătire, Cunoștințe adunate, derulate prin gândire? Conexată-i de dorințe, ce se vor îndeplinite, Efortul și-nchipuirea în ansamblu

folosite?

Nicidecum! N-avem nevoie de ceva anticipat!

Atent, lucid stăm în fața cu faptul adevărați
Absoluta simplitate anulează tot ce-apare:

Ca reacția gândirii, la a vieții-întâmpinare.

Pacea astfel obținută – ființa infinit extinsă.

De-acum Energie pură – Sacralitatea-i atinsă;
în acest context, viața, abordată-i cu Iubire.

Care orișice rezolvă prin sublima ei simțire.

În atare împrejurare Intuiția-nțeleaptă.

Psihic-fizic protejează cu-ndrumarea
sacrosanctă;

Asta vremurile cer – drept înscris evolutiv.

Omul să-și plinească rostul, de-a fi proaspăt,
viu și-activ

* * *

89. ÎNTÂMPLĂRI SĂ FIE OARE...?!

Întâmplări să fie, oare, câte le-ntâlnim în
cale?

Sau sunt stări determinate cu implicații reale.

Legea cauzalității impunându-și sensul sfânt:

Ce oferim, vom primi – strict legați de-acest
pământ.

Lanțul cauze – efecte, cu sau fără-ntârziere.

Susținut de energii, ce-aduc plăceri sau
durere, Depinde de fiecare, de-al destrăma dintr-
odată.

Sau a-l duce mai departe, paginând a vieții
carte.

Vinovat mereu „ego-ul”, legat de-al Tenrei

destin, Fiind continuu ficțiune, prin el necum om deplin; Totdeauna fragmentar, egocentric posedat.

Tot ce face sau gândește, practic condiționat
Dacă e-nțeleș „ego-ul”, cu-nțelegerea dispăre.

Golul psihic fiind mormântul activității sectare.

În el astfel lichidate cauze, ca și efecte,
Sacru impunându-și legea, prin întâmpinări directe.

Poarta înspre Infinit n-o aflăm printr-o-nțâmplare.

Ci spontan ni se deschide, prin perfecta integrare.

Corp și psihic laolaltă ne mișcăm ca unitate.

Cu atenția lucidă și suprema simplitate.

Multe ne oferă viața, dar puțin-e de folos.

Restul, mângâieri deșarte de om sec și nebulos.

Selecția fără greș, doar de Sacru oferită.

Când tăcerea stăpânește mintea-ngustă și-nvechită.

* * *

90. Înțelepciunea

Clar iluminat „ego-ul”, într-o clipă-i nimicit.

Eu, în golul ce s-așterne – devenit-am Infinit

Nu-s probleme, frământări – toate-ndată
spulberate, Fiindcă-înțelepciune-apare cu puteri nelimitate.

Singură prin ea s-afirmă, cu impulsuri de Iubire.

Care curăță, transformă - tot procesul de gândire.

Nu-ncercați s-o căutați prin cumul de cunoștințe.

Căci mintea, cât de bogată, prin informări sau credințe.

Oferă doar amăgiri, care condiționează.

Și, prin ele, biata ființă și mai mult se-ncătușează. Nimeni nu ne-o poate da sau oferi spre vânzare, Imaginativ nu-i chip - și nici prin efort - sfortare;

Pacea îi deschide calea - de climatul ei depinde, Când suportul psihic piere și întregul ne cuprinde De-acum calea fiind deschisă, nechemată ea survine și-n prezența ei se-nscrie Sacrosancta acțiune.

* * *

91. ÎNȚELEPTUL TRĂIEȘTE CU CE ESTE.

Când zic: viață - văd mișcare și relație-n prezent,

Și ea, ca s-o pot cuprinde, mă vrea strict independent Un psihic eliberat de-ntreaga acumulare.

Ce-n trecut s-a-nregistrat fie sau nu ca valoare.

Numai golind cupa minții, o facem perfect utilă, Disponibilă să prindă Realitatea Sublimă.

Noul prin nou e-nțeles, care-n fapt e puritate.

De-o imensă energie, reflectată-n simplitate.

De-asemenea, Nenumitul - fără-nceput și

sfârșit.

Cu Necuprinsul din noi este, practic, întâlnit
Obligați, deci, să scăpăm de „ego-ul limitat,
Funcțional, prin tipare, egocentric structurat
înțeleptul prin trăire, cu prezentul viu – activ.

A spulberat dintr-odată acest „egou” posesiv.

Și-n contact doar cu „ce este” – atent, lucid,
conștient, Prin clipe, în el pulsează Adevărul
imanent,

Fericirea e-ntâlnită prin relație directă.

Când Iubirea, frumusețea de la sine se
reflectă. Sacru-n el coplesitor – fără altă motivare.

Decât smerita tăcere și-absoluta integrare.

La-nceput a fost tăcerea, ce era și mai-nainte.

O perfectă armonie, ca Lumină din Lumină,
toate prin ea definite:

Nici început nici sfârșit, a ființat întotdeauna
și de-a pururea pe veci, Ea va exista întruna.

Iar din Ea au purces toate, de aceeași
calitate, Perfecțiunea dintâi în întreg și-n unitate:

Neclintitul e-n tăcere, la fel și-n mobilitate.

El e pururea prezent peste tot, ca și în toate.

La fel a fost și cu omul, dintr-un început
perfect.

Legea supremă Iubirea, în el opera direct
însă timpul și gândirea, progresiv l-au degradat.

Astăzi – o caricatură – prin mintea lui posedat

Să fie doar joc de vorbe? spuse făr-de-
acoperire?

Și, de nu sunt toate astea, cum aflăm Sacra

pornire?

Că ce-a fost perfect în om, acum nu se mai arată, Comportarea sa-i hidoasă, Firea-i e denaturată!

La izvoarele Iubirii s-ajunge doar prin Iubire.

Goliți de impurități camuflate prin gândire;

Iată deci, incriminatul, vinovat de câte sunt.

Căci din haos naște haos încontinuu pe Pământ

Primul gând de-apreciere a-ntemeiat vanitatea.

Și de-aici rostogolirea, interesul, strâmbătatea; Urâtenia din lume pe meschinul „eu” fondată.

Prin ce spune și ce face cu gândirea-ngemănată.

Și ca s-ajungem la Sursă - lumina inițială.

Zgomotul gândirii - tacă! O tăcere integrală!

Prin tăcere dintr-odată, ființa-ntreagă-n armonie, Absolută puritate extinsă la Infinit - în stare de bucurie.

Prin acest experiment, personal realizat, în totală simplitate, Direct și nemijlocit, prin noi înșine-ntâlnim Suprema Realitate; Noi, prin Ea» nemuritori. Și-ncă-n plus ni se arată.

Că dispunem de-altă minte, universală-înțeleaptă.

Acces la această minte, tuturor a ne e dat.

Chiar prin tainicu-nceput în făptură Încrustat.

Datori să descoperim acest Adevăr sublim.

Rostul venirii pe Terra, doar prin El îl întâlnim.

*

*

93. LĂSAȚI GOLUL SĂ S-AFIRME!

Stați, opriți-vă o clipă și-ncercați să vă priviți.

Gândurile ce aleargă, succesiv le urmăriți:

Fiecare-și face cursa – e-nceput și e sfârșit.

Lăsați-l să se consume pân-la cap – desăvârșit între gândul ce sfârșește și altul care apare,

Se-nregistrează un gol, unde nu-i nicio mișcare;

Bine conștientizat, doar atât, nimic în plus.

Efortul în urmărire, este absolut exclus.

Simplitatea întâlnirii – la fel de esențială.

Nimic nu s-anticipează – scop, formulă ideală:

Nici nu așteptăm ceva, vizând vreo realizare.

Lăsați golul să s-afirme cu fireasca-i înjghebare, în acest vid de o clipă, de „ego” eliberați.

Spontan devenim imenși, în Infinit integrați.

și ca energie pură, cu-ntregu-n comuniune.

Se manifestă Iubirea – prin Ea, Sacra acțiune.

Această stare de-a fi, e prin ea transformatoare.

Clipele înscrisuri certe, de stări eliberatoare;

Sunt reale bombardări, a cetăți egoiste Unde viețuim haotic – zile amare și triste.

Să dăm toată importanta acestui gol dintre gânduri.

Cât mai mult să-ntârziem, desprinși de-ale noastre „euri”; Cere-atenție lucidă, observare insistentă.

Tot la fel și ascultare de trecut independentă.

Cândva, nu se știe când, „ego-ul” se fisurează.

De-acum prin orice-ntâlnire, omul se eliberează.

Prin energii ce se scurg fără nici o-mpotrivire, întocmai ca un vas spart, ce-n timp, conținutu-îi piere.

Și-n final, vasul golit de întregu-i conținut.

Descătușează Scânteia, ce se-ntoarce-n Infinit

Sursa de unde-a purces în lunga-i peregrinare.

„Sinele” i-a fost capcana până la eliberare.

* * *

94. LIBERTATEA LĂUNTRICĂ

Suntem oare conștienți de-a noastră mentalitate?

Mod specific de-a gândi – legați de dualitate!

Că suntem prizonierii educației primite.

Și că, mecanic răspundem prin sensuri prestabilite?

Așa am fost instruiți de-a gândi-n anume fel, și-anacronic ancorați la un specific model; Constrânși să ne conformăm unor îndrumări precise, De fapt, vârâți în tipare cu rezonanțe

concise.

Azi, automat răspundem – după condiționare.

Și-n gândire, vorbe, fapte – obsedantă repetare;

Toate astea definesc „ego-ul” prin timp format, Structurat egocentrist: meschin, hâd și nfatuat

Cât timp ei va dăinui, libertatea o himeră.

Căci robu-nrobit prin sine, nimic în plus nu oferă. Decât propria-înrobire, de „ego*” singur înscrisă; Tentativa de-a fi liber – de la-nceput compromisă.

*

Când prin mine văd aceasta – simplă conștientizare, și nu urmăresc nimic, și nu-i nicio așteptare.

Real ce-apare lăuntru? O stare de neclintire!

Tot interiorul liber! Lipsă orice-nchipuire!

Acest vid interior m-a extins la Infinit.

Sunt doar pură Energie – nedorit și negândit;

E o stare de Conștiință liberă, independentă
Ce nu-și impune nimic – vechea gândire-i absentă.

*

Trăind la acest nivel, cuprind viața precum vine. Sunt un consecvent prezent cu clipa-n comuniune. Ce-i acum întâmpinat, pe loc, simplu, rezolvat;

Nici probleme nici conflicte – totu-i complet anulat.

În astfel de conjunctură, fericirea mă

cuprinde.

Un sentiment potolit, ce prin sine se extinde.

Și deplin mă mulțumește, fără altă motivare;

Toate aste-apar în mine, cu perfecta integrare!

Câte-aici ți-am revelat, tu le-ncearcă chiar acum,

Prin trăirea ta directă - „eul” nu e nicidecum;

Și ce afli - ți-apartține - om adevărat prin tine.

În măsură să transforme, prin reala acțiune.

95. LIPSA DE ATENȚIE

Nimic nu putem percepe, când atenția lipsește.

Ea-i faclă ce luminează și Adevăru-îl consfințește; Drumurile luminează, piedicile le destramă.

Cu ea, bucuria ființei pe a vieții diagramă.

Când lipsește, în mod sigur, și conflictul va apărea.

Un cuvânt, un gest, dorință sau privire oarecare. Cauze-s ce pot să-nscrie: tulburări, disensiuni.

Prin nimicuri, în tot timpul, ne manifestăm meschini.

Atașamentul - o boală - tot din lipsa ei apare.

Mă leg de bunuri, persoane, doresc titluri, vreau putere, Mângâierile socot ca un fagure de miere.

Ziua, noaptea însetat de-a lumii apreciere.

De suflet îmi leg credințe și mă socotesc divin.

Și de pe socluri semețe mă declar ca om deplin.

În măsură să împrăstii cea mai sfântă-nvățătură; Despre Dumnezeu, Iubire și Viața cea mai pură.

Tot lipsit de-a ei lumină am convingeri de ateu.

Și robit de falsa-mi știință, pun nădejdea în „ego”, Socotindu-l zeu real - lui mă-nchin în mod smerit Egocentrismul din mine - drept ideal de-mplinit.

Când lipsește acest har - sfetnic bun și îndrumător, Haosul mă copleșește - totu-i vis tulburător;

Nimic nu mai înțeleg, faptele întâmplătoare, Țesute-n meschinărie - hâde toate-nșelătoare.

Iau părerile drept fapte, cu oamenii mă războiesc și-mi dau toată importanța, susținând că ce gândesc sunt de-a pururi axiome, date lumii drept modele.

Și deșertăciunea lumii o ridic mai sus de stele.

Iată, iubite prieten, ce tristele falsu-nscrie.

Când Adevăru-li demască întreaga lui *tragedie*.

Am putea noi - într-o clipă - să-l prindem dintr-o mișcare. Și pe loc să-i punem capăt, cu a

lui hâdă-nfățișare?

Complet tacă! Să dispară fără vreo deosebire.

Tot ce tulbură pe om, fie prin gând sau simțire! Deschizându-mi ființa-ntreagă - Atenția-n mine - făclie Fulger care dezagregă toat-a lumii nebulie.

Nu mai e nimic din mine, doar Atenția există;
Ea-i stăpâna absolută - nici urmă din ființa tristă;

Lumina-i strălucitoare orișice înveselește Prin ea s-afirmă Eternul și pe toate le sfințește.

* * *

96. LIPSA DE PIETATE

Viața - Sacralitate în sine - absolută proștețime, într-o veșnică mișcare, niciodată repetare.

Cere să-i ieșim în cale în mod corespunzător.

La fel de înnoitori - clipa-ceas indicator.

Acordu-îi legitimat de-adevărul ce-l exprimă.

Cu toată intensitatea, „acum” pentru totdeauna.

Niciodată cale-ntoarsă... astfel viul se afirmă.

Totală unicitate în mișcarea lui intimă.

Și-acum, marea întrebare: facem asta?

Dacă nu, cine-i de vină? Factorul răspunzător.

„Ego-ul” de bună seamă, este cei care greșește!

Lipsa lui de pietate, clipele le pervertește.

El, creație prin timp - azi, s-afirmă prin ce-a fost, încontinuu asta face și apreciază prost;

Neînțelegerea din lume doar prin el se instalează Căci oricare repetare, Adevăru-îl degradează!

Cum privești semnalizarea? Tot prin ceva din trecut; Anumite teorii, întâlniri, experimente?

Întrebările obligă... mai atent să le privești!

Să-ți observi mișcarea minții, când, cu clipa te-ntâlnești!

Între privit și „ce este”, nimic nu se interpune.

Tu și observatul: „Una” – În contact nemijlocit cu evenimentul clipei: gând, reacție, simțire.

O perfectă îmbinare între fapt și-ntreaga-ți fire.

În astfel de integrat se afirmă-nțelepciunea;
Pacea, ordinea, Iubirea, singure se definesc;
Nici voință, nici efort, niciun fel de siluire.

N-au prilejuit climatul din această întâlnire.

Întregul nostru succes vine din respectul clipei.

Noi, prin clip-am întâlnit Sacrul și Eternitatea;

Deci, goliți de-al nostru "eu" – ființare atemporală Puritate naturală... mișcare acauzală.

Este greu... este ușor? Fii perfect cinstit cu tine.

Și atent te urmărește. De „ego*” să nu ai milă.

E viclean și ipocrit, mereu te duce-n trecut,
Aducându-ți argumente din trăit și din știut

Lipsa ta de pietate – generator de ponoase.

Clipele cândva trăite, în prezent îți sunt nefaste.

Ele creează conflicte, amărăciune, durere.

Să trăim în actual! Sacrul vieții asta cere!

De la omul de lor simplu, pân-la celebrii savane.

Veșnic aceleași probleme, prin conflicte - ignoranți Neputincioși a-nțelege viața legată de „acum”.

De clipa ce se ivește, când trecutu-i făcut scrum.

Nici mai buni și nici mai răi, la fel condiționați.

Și săraci, ca și bogați, flămânzi sau îndestulați.

„Ego-ul” le e tiparul - egocentric, izolați.

În gândire și-acțiune veritabili posedați

Prin „eu”, lumea se conformă - om și om, doar pentru sine, Singur sau în colectiv, tot timpul, diviziune;

Atașamente diverse îi separă și-nvrăjdesc.

Creând haosul din lume - mai tot timpul se urăsc.

Omul înțelept se-ntreabă, dacă-i ceva de făcut Pentru buna redresare - bun temei, drept început?

Când descoperim că „eul” este inculpat în toate.

Ce fenomen are loc acum - ca realitate?

Observați cum el dispare?! Nu-i nici scop nici motivare! Totul se-ntâmplă spontan. Prin simpla

desfășurare.

Golul psihic îi ia locul și-i o liniște deplină.

Prin ea ființa-i integrată într-o imensă lumină.

Detașat de ce-i lumesc, prin clipe eliberat.

Insul e una cu-ntregul – nedorit și neforțat El,
prin puritatea minții, e factor de transformare.

Ce influențează lumea, prin simpla lui
integrare.

De-nțelegem simplitatea, în imensa ei
grandoare.

Aflăm și secretul vieții, noutatea-i creatoare;

Noi și viața – o mișcare – extinsă la Infinit.

Și prin fiecă moment, om complet – desăvârșit
Iar fiecare din noi, după propria ființare.

Influențăm psihologic, lumea-n a ei
comportare.

Deci un „ego” fisurat, diluează, fără vrere,
toat-a lumii nebunie

Insul, înțelept prin clipe, transformă prin
armonie.

98. LUMINA ESTE ÎN NOI ÎNȘINE

De ce teama de-a rămâne numai tu singur cu
tine?

Căci atunci, ești cu întregul în perfectă
uniune! Hai, încearcă a pătrunde astfel de
investigare.

Ca să afli, prin trăire, minunata integrare.

Contopit în Univers – absolută puritate.

Pierzi, prin clipe, tot trecutul – strâmta
personalitate, și-n schimb ai o altă minte, în

prezent scânteietoare, la o făclie ce arde, luminând a ta cărare.

Trăitor independent, liber de ieri și de mâine.

Cuprinzi viața prin „acum” și-o-nțelegi prin acțiune; Astfel tu destrami „ego-ul” – tot fondul de-amărăciuni Ce-ți programează ființarea numai cu deșertăciuni

Ce crezi, bunul meu prieten, spusele sunt vorbe goale? Sed, aride, fără dubiu – de-s doar intelectuale.

Atunci când nu-s aplicate, puse-n practică de-ndată! Tu, încearcă iar și iar, întâlnirea-adevărată!

Atent, observi și ascuți fiecare provocare;

Viața din plin îți oferă prilej de realizare.

Căci ea ne-aduce de toate: bune – rele laolaltă.

Noi, datori să le-ntâlnim prin trăire adecvată.

Nici trecut, nici viitor nu iau parte la-ntâlnire, Ambele-s același „eu”: programat de amăgire.

Când cuprinzi tot ce apare, prin imensa simplitate, Ești lumină-annoitoare, fără de dualitate.

Tu ești această lumină ce percepe și destramă Toate câte le-ntâlnește în a vieții panoramă.

Nu faci absolut nimic și rămâi, psihic, „nimic”.

Nu ai centru și nici margini, nu ești mare și raci mic.

Cuprins în Eternitate, cu ea-n strânsă unitate.

Fără știut, fără vrere, tu ești chiar Infinitate,
Ce-ntâlnești rezolvi deodată, prin simpla
iluminare, Fiindcă lumina e-n tine, cu-nsușiri
transformatoare.

* * *

99. MASCA

Terra!... scena unui teatru. Oamenii!... niște
artiști, Fiecare jucând rolul în spatele unei măști.

Ce se schimbă permanent, de interes definită,
Egocentrismul feroce – linia de conduită!

Una gândim, simțim altfel, diferit acționăm,
Căutând să dăm imagini ca ființe deosebite:

De om bun, corect, cinstit, făptură civilizată,
Hidoșenia ascunsă, cât mai bine camuflată.

Și, la fel ca la un teatru, unii artiști emeriți,
înșală pe toată lumea, înșelându-se pe ei, Punând
vieții prin trăire, un catastrofal temei, Minciuna și
perfidia cu-a lor fire asamblate.

Câtă trudă, cât efort de-a-nfrumuseța un ciot!
Omule, îți dai tu seama cât de mult te-ai degradat?
Că singur îți ești dușman prin scopul imaginat,
Ficțiunii dându-i viață printr-o mască mincinoasă?

Repetând meschinăria, firea integral
schimbată.

O apreciezi normală, ca trăire-adevărată:
Ipocrizia cotate ca-naltă diplomație.

Copleșit de vanitate, de orgoliu și trufie.

Când aduci Justificări comportării nemintoase
și mai degradată ființa, mai robită-n a ei plasă;
Neîncrederea sporește pe suportul degradării.

Relația e distrusă prin aportul deformării.

Tu, iubite cititor, poți prin Une sesiza:

Mai întâi că porți o mască în diverse-mprejurări?

Apoi că provoci conflicte între vorbele rostite și tainice aprecieri?

Că frecvent le rușinezi de-ale minții trăncăneli?

Încă, mai poți observa că ești jucăria minții.

Programat ca un robot, pe stres și nefericire?

Că automat răspunzi camuflând ipocrizia.

Socotindu-te isteț la a vieții întâlnire?

Ție, singur să-ți răspunzi, să vezi clar și să pătrunzi Toată vânzoleala minții, ce te obligă, forțează să-ți ascunzi mereu sub mască, nefireasca ta dublură; Comportarea-ntreagă, hâdă – o jalnică ipostază!

Dacă cele semnalate le-ntâlnești în mod real.

Și vezi falsitatea lor, prin înțeles integral.

Adevărul ți s-arată prin această falsitate Ființa-ntreagă se extinde ca Minte Universală.

Prin ea cureți și destrami tot ce e impur, hidos; în tot timpul este-n tine; te-așteaptă s-o folosești.

Să descoperi sensul vieții; Iubirea s-o întâlnești. Transformarea radicală numai prin ea se-mplinește.

Când vom părăsi Pământul prin acea pretinsă moarte, Țărâna se risipește, viul pleacă-n altă parte.

Unde măștile dispar. Noi, rămânem dezbrăcați;

Ce rușine, ce durere - vast cumul de-amărăciuni!

Răul ce l-am săvârșit, ne acuză, chinuiește.

Un adevărat infern declanșat spontan în noi: Judecătorul cel drept existent în fiecare.

Ce s-arată-n mod fatal, atunci când masca dispare.

Încă, de vrei, mai reține că tot ce-acum ai aliat, în tine s-a înregistrat ca memorie astrală.

Și, pe loc, le și obligă să-i aplice neîntârziat;

Mâine, acest Adevăr va sta-n faț-acuzator.

Cunoașterea te obligă să răspunzi cuprinzător
Tacă deci, prin destrămare, mintea individuală!

Iar în tine să s-aștearnă climatul înnoitor De Iubire Absolută, prin Iubitul Creator.

*

100. MATERIA

Bobul de nisip sau stânca, bulgărele de pământ.

Poartă-n ele, ca esență, particule de Duh Sfânt;

Întreg regnul mineral este-n fapt divinitate.

Căci Dumnezeirea-n sine este peste tot și-n toate.

Și-aici se produc mutații de-ndrumare ascendentă.

Căci Iubirea cu dreptatea, orișunde-i evidentă.

Nicăieri nu-i părtinire, toate la fel socotite.

Șansele evoluării chiar și pietrei oferite.

Regnul vegetal e treapta cu-nsușiri superioare.

Stări de sensibilitate, de-o și mai mare amploare; Regnul animal cu omul, socotit vârf luminat.

Cu înscrisuri mai alese, de-a fi în viață integrat

Asta-i scara de urcuș spre măreția divină;

Se urcă din treaptă-n treaptă, doar prin ordinea deplină: Echilibrul, armonia, pacea, liniștea totală.

Absolut esențiale către-mplinirea reală.

Ce-i materia-n esență? Energie concentrată.

Iar energia-i Conștiință – puritate neîntinată;

Deci materie și spirit au origine comună.

Ele fiind manifestări de expresie divină.

Fiecare om în parte are sfânta datorie De-a afla divinu-n sine și-a ființa în bucurie;

De fapt, toți predestinați de-a reveni la Sublim.

Sursa de unde-am purces, prin ea să ne-ntregim.

* * *

101. MEDITAȚIA Și „EGO-UL”.

Când „ego-ul” meditează, el și-alege un model.

Tot ce face sau gândește» dirijează doar spre ei; Poziție, fixitate, respir, formule rostite.

Au imensă-nsemnătate, cu interesu-impletite.

Cel ce meditează știe, conștient de-al său final, Scopul urmărit continuu - succesul său personal; Voința și cu efortul - instrumente de-mpplinire, Toate astea fiind cuprinse în procesul de gândire.

Cu astfel de meditare, prin voință antrenată.

Pot apare fenomene de natură relevantă: Clar-vederi, clar-audiții, prevestiri și levitații, Vindecări fără de leacuri, doar la simple invocații

Autor la toate astea e gândirea personală Ale cărei energii au o forță colosală;

Acele zise minuni, numai ei se datoresc.

Și greșit interpretate, gloatele se amăgesc.

Meditația reală e cu totul diferită.

Timpul nu o formulează, în niciun fel nu-i gândită; Poate fi realizată în oricare-mprejurare.

Zi și noapte, în mulțimi, sau stare de izolare.

Nu-i metodă, nici sistem, nu-i ceva organizat, Liniștea interioară - fondul de realizat;

Pier atașamente, timp, sensuri vieții acordate, Meditant și meditare într-o strictă unitate.

O mișcare - acauzală în deplină libertate»

Nimic nu imaginam, faptele-s văzute fapte.

Și, prin ele integrați, în noi liniște deplină.

Nici trecut, nici viitor n-au prilej să intervină.

Prin această meditare aflăm reala Iubire, Care-înnobilează firea doar prin simpla întâlnire;

Ea curăță, ea transformă, prin „acum” acționează, Numai în a ei prezență, etic, omul

progresează.

*

*

102. MINTEA VECHE - MINTEA NOUĂ

Când am înțeles că sunt - conștientizat ca „sine”, A-nceput și degradarea - eu mereu central pe mine; Egocentric și meschin, totalmente posedat.

Tot ce știu, ca și ce am, lor pe veci încătușat
Plăcerea ca și durerea - sentimente trecătoare. Zilnic programează viața, mărimd a mea degradare; Ale mele sed dorințe - aspirații efemere, Dimensionează „eul” prin a lui apreciere.

Am ca centru interesul și spre el toate le-ndrept.

Prin formule-mprumutate, mă prețuiesc înțelept; Ce-i străin de-a mea gândire-îl socot ca fără minte, Zi și noapte rezemat pe imagini și cuvinte.

Asta este mintea veche, de ego Împătimit.

Ce-și arogă importanță pe fundal închipuit.

Ea e propriul meu dușman - firea traumatizată.

Prin haotica-i gândire, energia destrămată.

Când, atent, o văd cum este, - prin demascare ea tace, și-n tăcere, toată ființa din temelii se reface.

Am acum o minte nouă, de proporții infinite.

Integra tăn actual, cu impulsuri consfințite.

Ea-i izvor de puritate, noutate permanentă.

În măsură să cuprindă clipa viului prezentă.
Într-o veșnică schimbare și, la fel, sacralitate;
Astfel de trăiri transformă hâda personalitate.
Prin această nouă minte ne manifestăm divin.
Intuiția fiind calea adevărului deplin.
Revelat prin simplitate și-nțelegere-absolută.
Toate astea demonstrează ființa noastră nou-născută.

Un astfel de trăitor, prin simpla lui transformare, Lumii-ntregi sprijinitor în sens de-ameliorare.

Căci Iubirea ce-l animă, dezagregă ce-i lumesc, Creând astfel perspective de climat dumnezeiesc

* * *

103. MIRAJUL PUTERII

În complexitatea minții, cea prin timp realizată, Capcane nenumărate ne țin viața-ncătușată;

Printre altele - puterea - urmărită-i insistent.

Omul devenindu-i sclav - de ea mereu dependent

Toată viața o dorim obsedant și excesiv, într-o veșnică alertă, violent și agresiv;

Niciodată mulțumit - posedatul vrea mai mult.

El, din mirajul puterii și-a format un real cult în politică sau artă, chiar pe plan religios.

Aceleași veleități - spectru trist, chiar dureros.

Egoismul prinde aripi și orgoliul ia amploare.
Tot mai degradată ființa în a ei desfășurare.
Puterea și cu „ego-ul” indestructibil legate.
Bine conștientizate, dintr-odată-s dizolvate.
Și-n loc omul nou apare – integral și fericit.
Una cu divinitatea, practic, în ea contopit

*

104. MODELAREA. MINȚII

Veniți în prezenta viață cu-nclinații anumite.
Înscrișuri din alte vieți prin eforturi împlinite.
Pe-acest fond acum începe înc-o nouă
modelare.

Mediul noii existențe, iarăși ne vără-n tipare.
Conformismul ne e legea căreia ne angajăm.
Zi și noapte-n mod mecanic, psihicul ni-l
fasonam; Educația primită de la dascăli-naintași
Ne vor face cum sunt ei – veritabili nevoiași.

Incapabili să ne-arate ce-i viața-adevărată.
Ce-i iubirea, Dumnezeu, ca și ființa integrată.
Dau și ei tot ce-au primit de la proprii-
nvățători.

Astfel s-a perpetuat tot complexul de erori
Și-acum, iată-ne aici, într-o lume ne-nțeleasă.
Fiecare prizonier, căzut în propria-i plasă.
Ne-ntrebăm ce-i de făcut pentru a noastră
salvare.

Și, prin noi, întregii lumii să-i creăm o nouă
stare.

Redresarea omenirii prin individ se-
mplinește.

Fiindcă el e cărămida lumii în care trăiește;
Opera de transformare nouă înșine revine.
Deci datori suntem cu toții, să-ncepem cu-al
nostru „sine”.

Toată tragedia lumii dănuie-n „eul” meschin.
El hrănește egoismul – veșnic izvor de venin.
Pornim deci cu „ce există” cu a noastră
modelare.

Ea-i în noi realitate – propria încătușare.
Cu ea luăm contact direct, așa cum se
manifestă.

Gând, reacție, simțire, șabloane care-l atestă.
Firea propriei structuri prin timp – mediu
educată.

Nimic nu se neglijează – în ansamblu
observată.

Golul psihic se așterne prin corecta întâlnire.
Fără de niciun efort și-n afar-de-nchipuire.
Devenim o nouă ființă integrată-n Infinit.
Orice modelare pierde – totu-în noi desăvârșit.
Ne mișcăm atemporal, în viață integrați.
Noi și proaspeți, precum clipa, ca oameni
adevărați; Sacrul din noi își găsește sursa din
care-a pornit.

Cel ce este peste tot, Divinul nemărginit.

* * *

105. N-AI NIMICA DE FĂCUT

Ce mă sâcâi, hărțuiești cu-ntrebări ce vor
răspunsuri? Vrei să dai un sens vieții prin anume
înțelesuri?

Eu, degrabă-ți ies în cale, vin de îndată și-ți ofer Tot ce am și ce cunosc, din ce știu nu fac mister.

Deși vezi, deși auzi, totuși tu ești orb și surd.
Ipocrit de când te știu și, prin acțiuni, absurd;
Vrei ca-n mica ta găoace să cuprinzi un Univers.

Și să-i dai Eternității definire printr-un sens?
Taci, ți-am spus, nu face nimic, doar te-ascuți
și te privești! Însă tu gonești mereu – toată vlaga-ți irosești;

Obosit, necontrolat, iar o ei de la-nceput.
Șați dorești o permanență – drept protecție –
un scut

„Ego* sclerozat și hâd, nu ai niciun dram de minte,
Deși prin diverse vieți, ai prins știința prin cuvinte.

Azi, comoara ta de preț! Cunoștințele adunate
Nu te-ajuta la nimic – doar prilej de vanitate!

Cât timp tu exiști și vrei – teama – chinu-ți aparține.

Fie vrei, fie nu vrei, își scriu paginile-n tine.
Înțelept, bun, integral, tu nu poți fi niciodată.

Fiindcă ești doar ficțiune, nu structur-adevărată.

Tot ce clădești se dărâmă – truda ta-i fără valoare,
înrobit prin tine însuți, suferința ia amploare;

Ce mai vrei? Ți-am spus destule, cu dragoste sfătuit.

Să dispari cu-ntreaga-ți știință - tot știutul
azvârlit!

Ești cetate dărâmată - nu-i nimic de reparat
Tot ce-aduni - observi tu bine - n-au un sens
adevărat!

Pe imagini și-amăgiri ți-ai zidit un sens
himeric;

Vezi, măcar, până la urmă, cât ești, prin el, de
nevolnic?

Fiindcă taci cu-adevărat și nu mai dorești
nimic.

Peste tot - Întreaga ființă, se așterne golul
psihic;

În acest context, deodată, te absoarbe
Infinitul.

Aici Sursa fericirii, la un loc cu Nenumitul.

* * *

106. NE-AM NĂSCUT PENTRU A DESCOPERI ADEVĂRUL

Rostul venirii aici, legați de corpul carnal.

Este-acela de-a cunoaște ce-i imens, etern,
real; Adevărul absolut prins în „Tot”, precum și-n
mine.

Asta trebuie văzut și înțeles cum se cuvine.

Dar, în ce fel să pornesc reala investigare.

Ca să nu mă rătăcesc, prins de griji și
disperare?

Cu „ego-ul” și știutul nu-i chip să mă
dumiresc.

Căci, înlănțuit de „ieri”, nicicum Sacrul nu-

ntâlnesc.

Deci, „ego-ul” complet tacă! O tăcere absolută.

Unde nu-i nici așteptare de-mplinire-nchipuită. În acest context se-nscrie minunata integrare.

Noi și adevărul - „Una” - Într-o singură ființare.

Sacrul existent în noi se afirmă-n mod plener.

Ca Iubire, frumusele - lumi-întregi - bun îndreptar; Acesta-i omul real, prin obârșie divin.

Care prin tăcerea minții se manifestă din plin.

El de-acuma operează transformări de-nnobilare, Fondul vechi egocentrist, destrămat prin integrare.

Cu Fiecare mișcare, toate-ndată-s spulberate;
Cândva, ca eliberați, vom fi iar divinitate.

* * *

107. NECHIBZUINȚA

Ce necugetat e omul când prin el se amăgește!

Una spune, alta face și total distinct gândește.

Cine ești cu-adevărat? Poți să fii cinstii cu tine?

Să-ți vezi toată necuviința, cum „ego-ul” ți-o impune?!

În fond, care ți este rostul întrupării pe Pământ? Cândva, poate, tu, prin tine, te-ai legat cu jurământ, la venind aici pe Terra, în veșmântul

tău firesc.

Să devii o altă ființă, purificând ce-i lumesc!

Or – așa cum te porți – pare c-ai uitat total că divinul te unește – dincolo de-al tău mintal;

Când te-ai născut, prin destin – te cunoștea! mult mai bine, Dar, cu vremea, amăgirea le-a cuprins în întregime.

Iată cum îi iese-n cale, bun prilej de transformări, Cunoscând al vieții sens prin Sacre funcționări.

Nu da frâu închipuirii! Stai cu tine-n actual. Gândul, vorba și-acțiunea întâlnește-n mod real!

Prin trăire înțelesul se-nsumează-n acțiune;

Numai în acest context, omul este-înțelepciune.

Altceva n-ai de făcut – totul cuprins în tăcere;

Nu da „sinelui” amplexare prin meschina ta plăcere!

Chibzuință, rațiunea se unesc prin fericire.

Ce ne vine ca un dar, cu impulsuri de iubire;

Asta ne cere destinul înscris prin Sursa divină.

Din care totul porcede, ca-n final, ei să-i revină.

*

*

108. NEMURIREA

Oare-aici – încă pe Terra – putem afla că nu-i moarte? Cum să nu! dacă atenți privim gândurile

toate!

Mintea conștientizată - într-o clipă se oprește.

Și-n liniștea ce survine, viul prin el se vădește!

Starea lucidă, atentă - demonstrează Sacrul veșnic, Existent în corpul fizic, ca și-n ego-ul" vremelnic. Teama-i nejustificată, că, desprinși de corp, pierim, Realitatea ne-arată, că-n alt tărâm poposim.

Moarte-aici - naștere acolo - viul peste tot prezent.

Și nu pierde niciodată - fiind un datum immanent că suntem nemuritori, o aflăm și-n dedublare.

Când desprinși de corpul fizic, trăim în continuare.

Și vedem cum toate-n lume, au aspecte brute - fine, în final nimic nu pierde - viul veșnic le-ntreține. Acesta-i tot adevărul, că omul nicicând nu pierde Pe parcursul existenței zisa-moarte e-nviere.

*

109. NICI CONCESII, NICI RESTRICȚII

Niciun fel de-ngăduință „eului” prin timp format,

Care vrea, consimte, speră - ca un robot programat; Nici restricții nu-i impuneți - socotite drept folos; Și-ntr-un caz, ca și în altul - psihicul mai nebulos.

Concesii, la fel restricții sunt aspirații mintale, „Ego-ul” făcându-și jocul - prin căutări ideale; în această împrejurare, ființa mai încătușată, și-ncă-n plus și alte piedici înspre viața-adevărată.

Conștientizați eroarea - deșartele opțiuni? Dacă-nțelnirea-i reală, tac sectarele-acțiunii și-n tăcere, armonia vă transcende-n Infinit Astfel pierde energia fenomenului râvnit

Și cu fiecă contact, structura mai șubreziată,
„Sinele” și mai anemic în mișcarea lui finită;
Calea spre perfecțiune prin clipe se consfințește,

Golul psihic - ambianța - unde Sacrul strălucește.

În iluminarea minții, practicantul e Iubire care radical transformă orice soi de-nlănțuire.

Unitatea - corp și psihic - integrată-n Univers.

E suprema împlinire în acest climat divers.

* * *

Prin credințe și imagini tot timpul ne amăgim.
De fapt, ne mișcăm haotic, la tot pasul rătăcim; Sprijiniți pe-nscrisuri moarte - mereu legați de trecut, Pervertit tot sensul vieții, noi, prin clipe, decăzut

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate, Incapabilă să afle rostul vieții-adevărate;

Teologi și filosofi în veșnică confruntare Pe idei, păreri, concepte - după condiționare.

Real, numai simplitatea dă acces la Adevăr.
Mintea clară și smerită – cert climat înnoitor;
Iar atenția globală – reflector ce luminează.
Și de-asemeni instrument – care vechiul
demolează.

Inocența, puritatea existente-n fiecare.
Se manifestă spontan, prin clipe integratoare;
— Tăcerea sau vidul psihic – unica modalitate
Ce deschide orizonturi spre Sacra Realitate.

Deci, credința și speranța, bazate pe-
nchipuire.

Nu-și au rostul – sunt chiar piedici – la
fericita-ntâlnire, între Dumnezeu și om – prin
Iubire Absolută;

Să nu rămânem la vorbe – mereu ființa nou-
născută.

Nu vă-mpiedicați de cioturi, mergeți până la
sfârșit;

La acea-ntâlnire simplă, când ce-a fost a
amuțit;

Numai când gândirea tace, Sacrul din noi se
ivește.

Stare de conștiință pură, ce prin clipe
strălucește.

Eliberați de trecut, stăm în față cu „ce este”.
Cu Realitatea Vieții, ce continuu se-nnoiește;
Fiind mereu prin clipe, nouă, deci, **cu ea-n**
comuniune Ne mișcăm atemporal – în starea de
înțelepciune.

Acest mod de viețuire ne desprinde de trecut.

De omul prin timp format - structurat pe cunoscut;

Prin ce știm, prin ce cunoaștem și prin câte posedăm, Singuri ne dăm importanță - pururea ne degradăm.

Poate vă-cearcă părerea, că ați fi un om corect?

Dacă da, nu vă grăbiți! Observați-vă direcți Niciun fel de interval între gând și observare.

Asta sunteți! Acel gând fără nicio motivare.

Iar când gândul este una, și-alta este exprimarea, Ipocrizia-nflorește odată cu camuflarea.

Vedem asta-n mod real sau nu vrem să ne privim?

Ori justificări aducem la procesul cum gândim?

Omul bun, corect, cinstit - omul cel adevărat.

Cu viața strâns unit, se observă neîncetat Probleme... nu-i chip s-apară, fiindcă ce-i văzut, dispare, Astfel se produc mutații - ascendentă transformare.

Gândul... necum răzgândit, nicidecum continuat, Lăsat Sacrul să s-aфирme - omul real integrat;

El, ca Dragoste apare și ce-ntâlnește-nțelege.

Că-i Lumină din Lumină - prin ea, bucurii culege!

Nefirească, chiar meschină, orice minte programată, Căci preț pune pe ce-a fost pe ficțiuni

rezemată;

Ea apreciază sfântul, cel prin amintiri slăvit.

Preț punând pe seci cuvinte, după subredul gândit

Nestemata fericire prin Adevăr se obține.

Care e străin de „ieri” și de-asemena de „mâine”; Toată importanța dată numai clipei actuale.

Aici descoperim rostul împlinirilor reale.

Gloria celui ce-a fost, la nimic nu-ți folosește!

Cât timp nu trăiești ca ei, tot ce fad te amăgește.

Ia-i exemplu, ca trăire. Tu și viața laolaltă.

Să formezi o unitate – amintirea spulberată.

Mintea inocentă, dară, prin divin iluminată,

Se-mplinește prin tăcere, cu Iubirea-ngemănată.

De-acum nimic nu-ți lipsește – totul vine de la sine, Din prisos împrăști roade și rostești ce se cuvine.

Tot ce e, are valoare numai în clipa prezentă. Amintirea dusă-n timp – goală, seacă – Insolentă, Căci se socoate reală, dându-și sens și importanță. Acest fapt ne demonstrează că trăim în ignoranții

Când descoperim eroarea, nuntea demascată tace, și-n acest gol psihologic, energia se reface. Ființa-ntreagă unitară, în Infinit integrată, Viețuiește prin „acum” – existenț-adevărată...

Cine suni, de unde vin, cum de azi exist, ființez?

Fizic, om independent, mă mișc și acționez;
Tot ce fac, prin timp gândesc, după
conștiințare.

O conștiință limitată programează-a mea
mișcare.

Și de unde, oare, vin? Din haos, cumva,
născut? Nicidecum! Falsă-i părerea, prin gândit și
conceput Fiindcă-n clipa când eu tac, am o
conștiință lucidă, Psihic, devin infinit – puritatea-
mi e oglindă.

Aici descopăr valori de „ego” necunoscute.

Ca Iubire, frumusețe, în exprimări absolute.
Revelația apare când „ce știu” e dizolvat.

Și-n acest gol, văd că sunt un om nou cu-
adevărat

La fel conștientizez, că sunt și nemuritor.

O rază de veșnicie, azi, pe veci și-n viitor.

Că descind din Sursa Sacră – statică și
mișcătoare, Ce conduce Universul, prin mișcări
transformatoare.

Ea a fost dintotdeauna și va fi și-n veșnicie;

Noi, creații trăitoare, prin imensa-i dărnicie.

Prin mutații inerente – un șir de-ncarnări și
moarte, Vom fi iar pulsații sacre, desprinși de
lucruri deșarte.

Și-n final, eliberați ne-ntoarcem iar la Izvor,
Scânteia biruitoare revine – la Creator.

Tuturor a destinată această peregrinare, însă
graba către El depinde de fiecare.

Timpul de întârziere e legat de egoism.

Ce mecanizează ființa, captivă prin conformism. Doar cunoașterea grăbește Calea către Nenumit, Prin ea se destramă, piere, tot egou-împătimit!

Taina vieții-adevărate o aflăm doar într-un fel, Nedorind, neașteptând, neimaginând model

Vidul psihic e oglinda - obligatoriu-mplinit.

În care gândirea tace - În mod cert, desăvârșit

Doar privim cu simplitate: gânduri, temeri, aspirași, Contactul direct destramă: senzuri, griji și complicații; Locul gol cuprins de-ndată, de Iubirea creatoare.

Care curăță, transformă masa de acumulare.

Deci să conștientizăm și dorința și-așteptarea.

Numai astfel vom atinge minunata integrate;

Iar atenția lucidă - instrument de-nâmpinare, Folosită-n mod frecvent, la oricare provocare.

Sacrul din noi strălucește ca o binecuvântare.

Când i-am pregătit cărarea fără scop sau așteptare. Doar atunci când mintea tace și smerită se oprește, Fiindcă-și vede neputința, ce-i real ne definește.

*

* * *

115. NU E VIAȚĂ - CÂND NU E MOARTEI

Viața - moartea - fenomene indestructibil legate, Nu-i chip să cuprindem viața, dacă nu există moarte. Numai murind psihologic, pentru

ce-am înregistrat, Luăm contact cu noul vieții și trăim cu-adevărat

Golul psihic, deci, oferă integrarea în prezent.

Corp și psihic laolaltă – om complet – independent, în măsură să-ntâlnească clar, precis și-n mod real, Ce oferă cursul vieții, nou și veșnic actual

Și ca ființă unitară, luminată de Iubire.

Rezolvăm orice problemă cu-nțeleapta-îndreptățire. Numai în acest context, „ego-ul” prin timp format.

E golit de conținut – de destin eliberat.

Tot ce-n viață adunăm: cunoștințe sau avere, împletite-n satisfacții și dulceaga mângâiere Sufletului sunt cătușe, încontinuu mai legați.

Cu sau fără-a noastră vrere, negativ influențați.

Moartea pentru cunoscut este ca o izbăvire.

Ce ne rupe de trecut și-al său proces de gândire. Iar acumularea tace, când e conștientizată Prin atenta-ntâmpinare și perfecta simplitate.

* * *

116. NU GRĂBI. NU ÎNTÂRZIA!

Dă prilejuri să s-aфирme.

Sacrului prezent din tine!

Nu oricum, nu la-ntâmplare.

Ci prin a ta integrare!

Doar ascultă și doar privești.

Gânduri temeri ce-ntâlnești.

Atent, lucid luminate.
Toate-ndată-s spulberate!
De-acum ești un om real.
Infinită energie, în momentul actual Nu-s nici
scop, dorință, vrere.

Exclusă de la-nceput a „ego-ului” plăcere.
Direct și nemijlocit trăiești Iubirea divină în
afar-de timp și spațiu – într-o ordine deplină.
Ea ne schimbă – ne transforma-n chip total
Structurarea egoistă conturată-n sens dual.

* * *

117. NU PĂRĂSIȚI ÎNDOIALA!

Niciun fel de certitudini nu-ntâlnim în
mărginire.

Aici totul relativ, prins în câmpul de gândire;
Căci trecutul perimat dă soluții învechite.
Absolut neadeccvate clipelor prezent-trăite.
Priviți mereu cu-ndoială, cunoscutul ce
survine.

Cu pretenția absurdă, c-ar ști ce e rău și bine.
În clipa de șovăială pierde continuitatea.

Și-n golul psihic ce-apare, cuprindem
Realitatea.

În această împrejurare, în contact cu ce-i
real.

Suntem om adevărat – om întreg – Universal
Energie unitara și perfectă puritate.

Momente atemporale, trăite prin simplitate.

Nici probleme, nici conflicte nu-și găsesc
vreo-ndreptățire, Fiind de-ndată rezolvate prin

impulsuri de Iubire;

Numai astfel de-ntâlniri, de fapt, sunt folositoare.

Prin ele golim trecutul – sumbra condiționare.

În noi top și-n fiecare, dăinuie sacra-usușire
De-a descoperi Eternul, prin a noastră depășire;

Iar tăcerea – vidul psihic – unica modalitate
De-a pătrunde taina vieții – în a ei Sacralitate.

Superficial, tot omul când singur se definește»

Ca posesor de formule, ce mintea i-o străjuiește.

Cadrul strâmt, vederea-ngustă încontinuu-l degradează, Prin ce vede și aude „sinele” și-l modelează.

Când doar acceptăm formule, noi ne-nchidem în tipare, Devenind prizonieri prin propria posedare.

Căci prin știință-acumulată vanitatea s-adâncește, Fondul psihic, fără vrere, mai profund se otrăvește.

Se rostesc cuvinte-alese, despre ce e rău și bine.

Cu aplomb și-nfatuare, de-a fi chiar înțelepciune.

Gol lăuntrul, urâciuni – peste ele măști frumoase, Care-nșală în afară, prin comportări mincinoase.

Lipsa de temeinicie, de cunoaștere reală, ti dă omului măsura – ca structură ideală;

Formula-i imaginară și-i lipsită de valoare Cât timp nu-i verificată prin proprie integrare.

Deci, mers dincolo de vorbe, de cuvinte exprimate.

Și văzut prin retrăire, de-s sau nu, adevărate.

Orice om dispune-n sine de-nsușiri nebănuite, în măsură să-i confirme adevărurile sfinte.

Maxime sau cugetări, sentințe sau aforisme.

Chiar acele axiome – ca-nsușite conformisme, Puse-n practică de-ndată, prin noi redescoperite, Doar așa ne sunt utile, când sunt și de noi trăite.

Indiferent cin-le-a spus: sfinți, maștri-învățători.

Nu le dăm nicio crezare, cu toții suntem datori să retrăim fenomenul, susținut de cugetare.

Nu primit-automat printr-o simplă conformare.

Adevărul prins în vorbe, și păstrat ca amintire.

El, de-acum ne aparține, rostit cu-ntreaga simțire, Nouă, precum lumii-ntregi ne este folositor, Redescoperit mereu – e factor transformator.

* * *

119. NU ȘTIU, NU IMAGINEZ!

Iată cum întâlnim clipa! Noi – muțenie totală! Fiindcă ea ne-aduce noul – ca proștețime reală, Ce pe loc și-mbătrânește – piedică clipei ce vine, Noutatea absolută – nouă prin succesiune.

De-aici naște rațiunea unei astfel de porniri.

Vieții oferind acces minunatei întâlniri Nu știu, nu imaginez, țel sau scop de împlinit.

Gol de ieri și fără de mâine - gol de „eul” mărginit;

La fel ca un vas deșert - totdeauna disponibil să primească ce-i acum - fără dubiu - infailibil. Real întâlnită clipă, ea-i de fapt, Eternitate.

Noi - prin ea - complet uniți, devenim divinitate;

Nu există altă cale de-a trăi Marea Iubire.

Decât goliți de trecut, într-o veșnică-nnoire.

Iar de vechi ne liberăm numai într-un singur fel: Destrămând întreg „ego-ul” fără urmări vreun țel.

Dorințele sunt capcane, noi, prin ele, prizonieri.

Fie proiectați spre mâine, fie reîntorși spre ieri; Numai corpul stă-n prezent, vlăguit de energie.

Asta consecvent se-ntâmplă - bietul om - o jucărie

O dorință-și trage seva, din „ceva” ce ne lipsește.

Cu sau fără de folos - după cum „eul” gândește;

Ea-i proiecție mintală, ce se vrea realizată.

Psihic, traumatizare pe eforturi rezemată.

S-ar putea oare atinge o trăire integrală.

Complet desprinsă de „eul” cu-a lui structură duală? Sigur, da! Și chiar acum!

— Fiecare pentru sine va putea descoperi o asemenea minune!

Dacă dorința-i cuprinsă prin atenta luminare.

Se mai mișcă"! mai există?! Dăinuie-n continuare?! Nicidecum! Ea-ndată piere cu fictivul doritor.

Care e de fapt „ego-ul” - prin mișcări - dăunători

A trăi fără’ de dorințe - e trăire-n actual.

Mulțumiți cu ce dă viața - uniți cu faptul real
Numai în acest context, înțelepciunea-ntâlnită,
Care-i la fel și Iubire - prin ea fința Infinită.

121. OAMENI CU „EGO” ÎNTREG ȘI „EGO” SPART

Un om cu „ego” întreg e un ins obișnuit.

Îl găsim în mod frecvent, vieții lumii dăruit.
Fiind preocupat de sine, în oricare-mprejurare.

Tot ce gândește și face, sunt spre a lui realizare.

Egocentric prin născut, lot la fel și-atunci
când moare, Altă lege nu cunoaște fără-a lui preocupare.

Centrul său e „interesul” - psihic - în jur -
conținutul închis într-un perimetru, unde domină
plăcutul în spațiul său definit, contradicții și
conflicte.

Zarvă multă, vânzoleală și nenumărate lupte:
Dorințe ce se confruntă într-un iureș infernal.

Fiecare aspirând a se afirma total în acest climat confuz, omul se luptă cu el.

La fel cu-ale lumii „euri”, urmărindu-și propriul țel; Om de știință, de cultură, om de rând sau erudit.

Toți o apă și-un pământ cu „ego-ul” plămădii.

În a doua ipostază – un om cu „ego-ul” spart, Psihologic, stări distincte, categoric, îi despart;

Omul vechi, de altă dată, își pierde din însușiri.

Rând pe rând, din suflet pleacă serbedele amăgiri:

Crezuri, practici, idealuri nu-și mai află-n el suport, Pur și simplu-l părăsesc, fără a face vreun efort; Ambiția, vanitatea, ura, disperarea, teama.

Pier prin conștientizare, tainic, fără să-și dea seama.

Se constată lipsa lor, fără vreo justificare.

Faptic, el nu mai răspunde prin a lumii măsurare; Viața, altfel abordată de cum era mai înainte.

Iar de se ivesc probleme, toate – simplu întâlnite.

Liber și de-atașamente: idei, persoane, avere.

Toate privite cum vin – justa lor apreciere.

În relație cu viața, el răspunde prin Iubire.

Ca o stare naturală, desprinsă de scop, gândire.

Ei, perfect își înțelege seamănul prins de „ego”.

Și cu dragoste-l ajută, numai la apelul său.
Altă cale nu există, cunoașterea nu forțează.
Insul lăsat să-și aleagă propria lui ipostază.

În schimb, un astfel de om e-nțeles doar parțial, Mesajul fiind însușit numai intelectual.

De cei dispuși să-l asculte, fie din curiozitate.

Fie dintr-un interes - spre mai mare vanitate.

În ambele circumstanțe, „eul” m-au mult sentărește, Omul mai încătușat, prin știința ce și-o nsușește.

Iată cum, un fapt real însumat egocentrist.

Face din achizitor, efectiv, un rob mai trist

Numai acei trăitori ce-n fapt, pun în aplicare
Tot ce-n mesaj se vădește, ca-nțeleaptă îndrumare,
Se vor bucura deplin, trăind viață-adevărată Cu-
nregistrări adecvate, ce transformă-ntreaga
gloată.

* * *

122. OBSERVATORUL ȘI LUCRUL OBSERVAT

Văd un seamăn, pom, o gâză, de asemenea o floare, și mintea-mi, prin timp formată, vine cu o formulare; Ea grabnic apreciază sau doar, simplu, definește, îmbrăcând realu-n vorbe - după felul cum gândește.

Observatorul apare ca „ego”, cu-al lui știut, Trecutul fiind „creatorul” - totdeauna mărginit;

El blochează observarea de îndată ce s-afirmă și, prin toate cât cunoaște» devine făloasă cârmă.

Din acel moment conduce tot procesul observării, Vechiul impunându-și legea cu firescul

degradării. Noul – proaspăt, viu, prezent – erodat de fapte moarte, întâmplări cândva trăite și de minte-nregistrate.

Între realul de-o clipă și trecutul – consumat.

Totală nepotrivire – Înțelesu-i deformat Cu-acest mod de abordare, viața-ntreagă-i pervertită, Armonia-n noi dispare, ființa-n haos azvârlită.

Cât timp dăinuie „ego-ul”, ca activ observator.

Orice relație piere, și-n noi, și-n exterior.

El, în orice-mprejurare, nu e decât ficțiune.

Ce exclude și-nțelesul și reala acțiune.

Văzut clar, așa cum este, prin deconspirare, tace.

Și-n noi toată energia, instantaneu, se reface;

Iar ca om întreg, prezent suntem numai observare, în contact nemijlocit cu noul, ce-n clip-apare.

Prin integritatea ființei ne mișcăm atemporal și-nțelegem rostul vieții în cuprinsul său real. Bucuria se înscrie pe structura lui „a fi”.

Cu relația directă, fără-a vrea sau a gândi.

Iubirea și frumusețea ce apar ca nechemate, înnobilează făptura cu înscrisuri minunate. Simplitatea observării află, prin ea, Adevărul.

Când noi ființăm fără „sine”! Acesta e tot misterul.

123. OBSERVI SPAȚIUL DINTRE CUVINTELE ROSTITE?

Cât de repede-am vorbi, cuvintele nu-s legate, între ele sunt tot timpul spații goale, distanțate:

Prin ele vine-nțelesul vorbelor înșiruite.

Dac-atenți, doar ascultăm, cum prin clipe sunt rostite.

Spațiul gol dă unitatea - corp și psihic - laolaltă.

Nefiind gânduri, nici imagini - ființa-n Etern integrată. De-acum, Energie pură - prin această simplitate, Cunoaștem ce-i armonia, în a ei realitate.

Ea ne vine ca ofrandă a vieții împlinite.

Când „ego-ul” singur pierde, ca și sensuri încâlcite; în vid Sacrul se ivește ca lumină-scânteiere.

Și ne luminează calea - cu sau fără noastră vrere.

Dacă privești acest spațiu, fără nicio opțiune, în mod sigur ești capabil s-afli buna acțiune;

Ea din Adevăr purcede și-i inteligent impusă.

Unanim recunoscută - orice eroare-i exclusă.

De vreți, pășim mai profund, privind spațiul dintre gândul Simpla conștientizare dă vieții alte sensuri; Existența-adevărată - revelată prin Iubire, în acest context apare - desprinși de-ngusta gândire.

Nu există **ceva-n** lume mai de preț, mai de valoare.

Ca descoperirea ființei în imensa ei grandoare; Să-ntâlnești omul real - absolută puritate.

Iubirea și-nțelepciunea prin lumină-

ngemăniteel

Astfel de dezvăluire n-are-n lume-asemănare.

Nu-i ceva de comparat - ca preț de evaluare.

Doar în această structură în om au loc transformări, Fiindcă-ntreg ego-ul piere, cu-al său fond de degradări

Fără condiționare, complet liber de trecut.

Integral, independent, prin lumină nou-născut;

Altfel abordez viața, de cum făcea mai înainte.

Prin întâlnire directă, ce exclude: stres, conflicte.

Ca o flacără ce arde, alimentată prin sine.

Stare de conștiință pură, în constantă acțiune.

Ce spulberă-amărăciuni și destramă ce-i lumesc.

Sacrul din om și Sublimul, la un loc se contopesc.

Asta-i suprema-mplinire a vieții pe Pământ.

Fericit continuată și dincolo de mormânt;

Om liber, om împlinit, cu „ego-ul” fisurat.

În mers pururea-nainte cu viața integrat

Evoluția va duce la desprinderea totală De energii cauzale, ce impun viața carnală;

Rostul venirii pe Terra numai atunci se sfârșește.

Când Sacrul eliberat în Etern se contopește.

*

Mintea geniului legată de corpul uman astral.
La acest nivel mai fin, e cumulum personal;
Câte-n timp s-au adunat, din vieți anterioare.
Acum simple derulări, dup-a lor înregistrare.
Într-un geniu se reflectă munca dârză-
nversunată.

Dusă dintr-o viață-n alta, cu pasiune-
abordată;

Energii ce se conservă și spontan se
declanșează.

Geniul prezent în copii, deseori se
semnalează.

Deci, „ego-ul” este baza geniului ce se
afirmă»

Efortul egocentrist – insului îi este cârmă;
Ambiția, vanitatea, stresul și amărăciunea
Nu-l părăsesc toată viața – legat cu deșertăciunea.

*

Omul integral și geniul nu-s valori de
comparat.

Fiind dimensiuni distincte. Primul – om
eliberat.

Geniul – om obișnuit, posedat de-al său
trecut, în el genialitatea – un fapt prin timp
obținut.

* * *

125. OMUL SINGUR ÎȘI ESTE PROPRIUL
SĂU DUȘMAN

Funcționând ca „ego”, ne suntem propriul

dușman, ne Căci fugim spre „ieri” sau „mâine” – energii pierdute-n va Haosul ne definește cu griji, temeri ce sporesc.

Și prin orice-ncrâncenare, stres și zbucium sufletesc

Vedem asta-n mod real, cum privim chipu-n oglindă?

Și percepem nefirescul, cu mentalitate-absurdă?

Că gândirea aberantă ne degradează constant.

Atât moral, cât și fizic, viețuind ca ignorant?

Educația greșită, mii de ani continuată.

A-nscris rezultate sumbre – ființa-om mai degradată.

Și, prin om, societatea neîncetat conflictuală.

Acest trist final prezent în structura actuală.

Redresarea omenirii, prin individ se obține.

Și doar într-un singur fel – prin „Cunoașterea de sine.

Conștientizat „ego-ul*” – posedat de-a lui plăcere, Temător, chiar îngrozit, ce socoate-a fi durere.

Ambele dăunătoare, fiind energii relative, Care-nchid și stăpânesc minți meschine și naive; Piedici în calea Iubirii, cu-nțelesuri absolute.

Pim ea omul e divin, cu calități nou-născute.

Omul ca Iubire, prieten lui și-oricărei făpturi.

El oferă garanții sacrelor înfăptuiri:

Numai Dragostea rezolvă temeri, ură,

nedreptate, și la ea, spontan ajungem, prin trăire-n simplitate.

*

*

126. O, NEBUNULE, OPREȘTE!

Stai, nebunule, oprește-ți plăsmuirea ta nebună! Hai, trezește-te o dată, vino grabnic împreună!

Prin noi să descoperim al vieții sens real.

Nici trecut, nici viitor nu-și au rost în actual.

Golul psihic este punctul de plecare și sosire, Depășirea mărginirii se-nscrie fără gândire. Lanceput eliberat - eliberat și-n final Astfel se-ntâlnește noul - viu, activ și natural.

În integritatea ființei, Adevărul se reflectă, Universul și cu noi, în relație directă;

Acum și-aici, fiecare, ne-afirmăm inteligent.

Asta se-ntâmplă firesc, când omu-i independent.

Iar deplinătatea ființei o-ntâlnim spontan, real, Când e spulberat „ego-ul”, ce ființează-n chip dual Flacăra ce-l nimicește e atenția - lumină.

Ea fiind Sacru-n acțiune - în noi - flacăra divină.

*

* * *

Opinia sau părerea e rostire relativă.

Creată de-al nostru „eu” - gândirea veche - activă.

În contact cu Adevărul, nu ne exprimăm

părerii.

Doar, comunicăm „ce este”, fără a noastre aprecieri.

Numai în tăcerea minții, ce-i real se oglindește.

Și el singur, clar, precis, în mod cert se definește.

Și-n astfel de-mprejurare, toți îl vom vedea la fel.

Ca reflectarea-n oglindă, determinată de el.

Dar ce facem cu părerea, când survine-automat.

Ca reflecție-a gândirii - omul prin ea, posedat?

Chiar nimici cu atenția spontană, doar o conștientizăm!

Și ea, dintr-odată piere - noi - în viață integrăm.

Și-acum, ce-i real s-arată și prin sine se exprimă.

Noi, doar potrivim cuvinte, prin gândirea ce s-afirmă.

Deci, atenție la gând și la orice reflectare întâlnite-așa cum vin fiecare - și dispare.

* * *

128. PAGUBA, CA ȘI CÂȘTIGUL - TOT LA FEL DE-NȘELĂTOARE

Paguba ca și câștigul, își au propriul lor destin:

Fie trecut - cauzal - azi efect - firesc deplin;

Fie dorința de-acum, anacronic urmărită.

Ce-n fapt, cauză devine – prin efect cândva-implinită.

Cauze ca și efecte – sunt, prin ele-nșelătoare.

Dacă nu suni luminate prin completa integrare. Când sunt bine-ntâmpinate, pierd a lor însemnătate. Psihic, desprins de egou-omul e Realitate.

De-acum, paguba – câștigul în *mă* un fel afectează, Căci trăind atemporal, ambele s-armonizează; Faptic, ele sunt privite cu-nțeles și cu iubire Nici traume, nici Imagini nu-și găsesc ueo-fidreptăgl

Fiecărui trăitor, un fapt cert i se onpune:

De-a-i ieși vieți în cale, fără nicio opțiune.

În astfel de-mprejurare, efectul, spontan dispare.

Și nici cauză n-apare prin această confruntare.

Deci, atenți, cu mintea dară, în totală simplitate. Unde nu-i nici așteptare – corp și psihic-unitate, Doar privim și ascultam clipele-n rostogolire: " Astfel apare tăcerea și prin ea Sacra-împlinire.

Paguba la fel câștigul sunt prilejuri minunate, De-a-nțelege sensul vieții prin contacte-adevărate; Orice provocări utile – tuturora necesare.

Căci prin ele se demască „eurile” fragmentare.

* * *

129. PEDEAPSA DIVINĂ

Revoltați adeseori de-ale vieți-ntâmplări.

Grabnic punem etichete prin a noastre cugetări; Acuzăm destinul, soarta, semenii ce ne-nconjoară, și, nu rareori „divinul – ca foiță exterioară.

Imaginativ aducem un mănunchi de motivații Legate de-a noastră minte și de proprii înclinații;

Gânduri» fapte și intenții, împreună asamblate.

Ar fi pricina de bază a pedepsei suportate.

Iar, divinul – un călău – gata să ne pedepsească la greșeli și la păcate, dreptatea s-o consfințească; Teama astfel implantată, ca factor de îndreptare, însușită ca memento în a vieții comportare.

El – judecător sever – ce-mprăștie teamă și groază.

Are bici, ștreang, ghilotină – prin acestea operează, Conducând destinul lumii, după propria lui vrere, Justiția întronată prin a omului durere.

Asta vede și susține mintea condiționată.

Ea repetă ce-au spus alții – o gândire-n timp formată. Mediul ei de dezvoltare i-a impus un mod „de-a fi\ în prezent subordonată prin a vrea și a gândi.

Greșeala ca și pedeapsa în noi își au rădăcina.

Legea cauză-efect, practic, se rotește-ntruna;

Și fiindcă nu-i înțeleasă, mereu ei, prizonieri.

Murim și iar ne-ntrupăm – șir imens de

reîncarnări.

Binele, precum și răul, au energii pe potrivă.

Deci, răsplata și pedeapsa le-atrage mintea activă. Acesta e tot secretul la toate câte se-ntâmplă, în noi cauza – motivul – cu atracția ei simplă.

Nimic din afară nu vine, totul în noi zămislit.

Noi, tot timpul vinovați de neplăcutu-ntâlnit:

Mai devreme, mai târziu, datoria se plătește.

Răul, – cândva săvârșit – în prezent se ispășește.

Dumnezeu e bunătate și iubire absolută.

Pe nimeni nu pedepsește, nimănui nu-i dă răsplată; Omul are libertatea de ales și rău și bine, Conștiința îi e lumina, tot timpul prezentă-n sine.

„Eu”, bătrân încărungi, împovărat de necazuri.

Niciodată liniștit, purtat pe-ale vieții valuri.

Iată-ne-n final ajunși în ape mai liniștite.

Putând, practic, derula filmul vremilor trecute!

Istoric, cu o vechime în ani – multe milioane.

Mă refer la corpul fizic și la corpuri diafane, între două vieți terestre și petreceriie-astrale.

Unde-i repetat trecutul, prin forme memoriale.

Dar Esența care-animă structura materială.

Are sorginte divină – structură atemporală;

La-nceput viața – moartea, cuprinse cu bucurie.

Nu știai ce-i suferința sau motivele mâniei.

Orișunde-n orice formă, în oricare ipostază,
trăiai în chip natural.

Viața și cu fericirea se-mbinau în actual.

Tu și cu Divinul - „una” - ca Iubire creatoare.

Tu în „Tot” și „Totu Mn tine, niciun fel de
separare!

Dar, la un punct crucial, ai pus „cuiui” temei.

Și prin el nenorocirea tristei tale epopei;

A fost o primă eroare, ce te-a smuls din
actual, Azvârlindu-te-n trecut, formulând sensul
dual.

Te-ai separat de „întreg”, creând „sinele”
fictiv.

Dându-i însușiri concrete - sectar -
imaginativ;

Cu timpul egocentrismul a proliferat tot răul.

Haosul, prezent în lume, l-a determinat „ego-
ul”, în periplul existenței degradarea s-a mărit.

Ura, ambiția și teama progresiv te-au definit.

Rătăcind pe căi greșite, viața mai nefericită.

Revenirea, pe potrivă - la fel de nesăbuită.

Ai ucis șăai fost ucis de nenumărate ori.

Violența pulsa - În line prin cumulul de erori;

Niciodată mulțumit în conflict mereu cu tine
și cu lumea din afara» neștiind ce-i rău sau bine!

La un alt punct crucial, prins de-o mare
suferință.

Spontan se făcu lumină cu o vagă năzuință;

C-ai putea să te desprinzi de împricinatul

„Sine”.

Și s-atingi mărețe culmi prin a lui inacțiune.

Credințe, filosofii, tehnici, diverse sisteme.

Rând pe rând le-ai practicat fără să-ți arate
semne l-ar H-n stare să înscrie transformări
revelatoare.

Edenul să-l regăsești prin fireasca integrare.

Constatarea ta spontană află cheia minunată:

Că prin vidul tău mintal se deschide calea
dreaptă Ce transcende mărginirea în sferele
Infinite.

Fără efort – siluire sau formule-nchipuite.

Cu atenția drept laser, observi fiecă mișcare.

Cum „ego-ul” se agită! Fără-a urmări vreun
scop sau aiun așteptare

Această simplă-ntâlnire, dezagregă tot ce
vine.

Și-n golul ce se ivește, atingi sferele divine.

Numai când „sinele” tace, nedorit, imaginat.

Ci prin al lui înțeleș, cuprins și vizionat;

Ca ficțiune deșartă, temătoare, ignorantă.

Ființa-om independentă află viață-adevărată.

Ea devine ce-a mai fost – una cu Eternitatea.

Nici probleme, nici conflicte, fiindcă în
Integritate. Se dizolvă-n mod complet mintea cea
particulară.

Și-n locul ei se așterne Mintea cea
Universală!

Permanența-i un refren care se vrea repetat.

Ce ne place, ne convine, vrem a fi continuat

Mâine și pe-ntreaga viață, ca strictă necesitate.

Ideal de urmărit, de extemă-nsemnătate.

Dar, real, ce observăm? Toate-n jur sunt în mișcare, Nimic fix, încremenit; ce e azi, mâine dispăre; în imensul Univers, veșnică succesiune.

Niciodată repetare... nou mereu prin acțiune

Numai mintea limitată vrea un fel de-asigurare, Transferând spre viitor, pe cărări imaginare.

Clipele trăite-acum în plăceri și desfătări.

Mângâieri care răsfătă „centrul” de acumulări!

Averea ce-avem acum - prin ea viața-asigurată.

Sigur sprijin pentru mâine și-n plus, mai îmbelșugată; Bogatul ăsta pretinde, urmărind cunverșurare.

Tot ce viața îi oferă prin a lor acumulare!

Glorie, succes, renume - realizări de moment.

Le dorim instaurate, le urmărim consecvent.

Precum hrana, precum apa, aerul ce-l respirăm.

O statornica-ncordare - cu scopul ne integrăm.

Și pe plan spiritual aceeași preocupare.

Prin eforturi disperate căutăm cu-nfrigurare
Sens de continuitate în Adevăr și Iubire.

Fericire, Bunătate și Perfecta împlinire.

Asemenea căutări sunt o falsă abordare.

Nimic sigur, nimic cert - toate-n lume-s

schimbătoare, Nici minuscula clipire nu-i în stare să-ți ofere Altceva decât e-n sine „Sanctuar de întâlnire”.

„Eul” – centru năvălit, axat pe dualitate.

Dă imaginii contur, creând continuitate;

Ficțiune-ntreg „ego-ul” și tot ce imaginează!
Permanența!... o himeră. Ce-i real –
dezintegrează!

Dacă cuprindem global structura
egocentristă.

Imaginea de ansamblu, simpla și
neconformistă, Dă-nțelegerea reală – „sinele” –
complet exclus.

Iar în golul ce s-așterne – omul – infinit extins.

Ca imens, clipă de clipă, fericirea-i integrală.

Fără altă căutare – independența-i totală;

Nu e loc de aspirași, griji, speranțe către
mâine.

Trăire doar prin „acum”, fără „eu”, „ego” sau
„sine”!

* * *

132. PIARĂ TIMP, LA FEL GÂNDIRE!

Gând vremelnic, gând hoinar – mâncător de
energie, Tu ai rădăcini în timp, din semințe de
mândrie;

Când cu tine plec la drum, îți sunt rob și m-
amăgesc, Mă comport ca un bezmetic, când ca
„eu” mă definesc.

În prezent nu-i chip să stau să privesc și să
ascult, Fiindcă tu, ca un despot, te socoți faimos și

cult;

Și-ți impui a ta părere despre ce e rău și bine;
Toate le judeci prin timp - contrar - de cum
se cuvine.

Gând cu gând însăilat, conturezi „omul-
gândire”.

Ce-i un cumul limitat de trecut și-nchipuire.

Eu - omul adevărat - niciun pact nu fac cu
tine; Fiindcă-n orice-mprejurare, nu ești decât
ficțiune.

Singur ești răspunzător de netrebnica-
nvrăjbire, Existentă azi în lume: haos, crime,
siluire;

Ura dintre om și om, prin line-i determinată.

Ambiția și trufia înscriu firea degradată.

Piară timp, la fel gândire. Tu, „ego\ cu ele
pieri! De-acum calea-i luminată - fără mâine, fără
ieri;

Sunt un consecvent prezent - făptură
iluminată Prin ce văd și ce ascult, cuprind viața-
adevărată.

Integrat în actual, sunt cu toate-n unitate.

Dispar probleme, conflicte, toate.» toate...
spulberate. Pierind timp, cu el gândirea,
funcționez prin „acum”.

Și eliberat total, nu mai exist nicidecum.

Eu - „nimicul psihologic” - nici n-aștept, nici
nu doresc, Sunt una cu tot ce fac, ce aud și ce
privesc.

Atenția-i folosită ca făclie permanentă.

Toate mi se luminează, numai când ea e prezentă.

Când întunecimea piere, căci lumina ne cuprinde, Ființa-ntreagă, ca Iubire, la infinit se extinde;

Astfel de clipe transformă - în noi - Sacrul operează, Trăitorul, fără vrere, prin smerit evoluează.

* * *

133. POARTA REALITĂȚII

Largă-i poarta amăgirii - oamenii spre ea ținesc.

Biciuiți de-al lor „ego” - tiranul ce-i stăpânesc; Permanent interesați de un scop, ca împlinire.

Iar, ce caută găsesc - seaca - goala-nchipuire.

Apoi, și mai însetați, iar pornesc în căutare.

Un alt scop, altă minciună, cu o nouă încordare, îi tot mână, biciuiesc, să-și plinească propriul vis. Sfârșitul mereu același: rostogolirea-n abis.

Aceasta e tragedia lumii-n care viețuim.

Eronat plecând cu „ieri” spre adevărul ce-l dorim;

Și primim pe-a lui măsură: decepții și-amărăciuni, Niciodată mulțumiți, vlăguiți de-nșelăciuni.

Spre poarta Realității, la intrarea-n Infinit.

Nu-s cărări, nu-i niciun drum, nu e ceva definit;

Toate astea fiind trecutul - obsedant și posesiv, Structurări determinate de „ego-ul* agresiv.

Vedeți oare toate astea, evidente - acum și aici?

Nu vă duceți în trecut, n-alergați după năluci!
Priviți trepădușul „eu” - atât și nimic în plus.

Stați atenți, cuplați cu el - comentariul strict exclus:

El e gândul, e dorința - plăcute sau neplăcute.

Nu-i nicicând realitatea - sunt impulsuri cunoscute, Care ne vin din trecut - trăiri vechi, acuma moarte, Toate astea, încontinuu, de nou, pe om îl desparte.

O astfel de-ntâmpinare realizează tăcerea.

E o liniște firească, unde absentă-i gândirea, întreg meritu-i revine iluminării atente.

Prin ea insul, fără vrere, oferit clipei prezente.

Aici - punctul de răscruce - fința-om independentă, în perfectă armonie și de-asemeni inocentă.

Are-n față Universul - poarta spre Realitate, De-acum el - una cu-ntregul - cuprins în Eternitate.

Acesta-i visul de-a pururi al întregii omeniri.

Tainic, fiecare om vrea așijderea-ntâlniri.

Fericirea fără margini, numai aici se-ntâlnește, Când omul, ca om-Iubâre, în Sublim se

contopește.

134, POȚI CUPRINDE INFINITUL?

...— * * \$.

E posibil să cuprinzi acel „ceva” necuprins?

Unii socot fenomenul imposibil de atins!

Alții susțin - prin credință - c-acest fenomen e rar.

Oferit de Dumnezeu unui fiu - lumii îndreptar.

Ce e fals, ce-i Adevăr, privind tainica-
mplinire?

Tema astfel abordată, nu-i decât închipuire!
În noi toți și-n flecare Infinitul e prezent;

El prin clipe se afirmă, când „ego-ul” e absent

Deci tăcerea-i tot secretul cuprinderii
minunate.

Când făpturii unitare îi sunt toate revelate.

Practic, ce-ar fi de făcut în a noastră
depășire.

Și-a întâlni Eternitatea, în afar-de scop-
gândire?

Chiar nimic! Doar luăm contact cu mintea
prin timp formată, și nu urmărim nimic - numai
conștientizată.

Prin asemenea-abordare, ea smerită se
oprește.

Fiindcă-i vede neputința „eului” ce-o
definește.

Și-n aceasta-ncremenire, psihic, ființa-i
infinită Topită-n imensitate prin destrămarea-i
finită.

Ca atare, Infinitul prin Infinit se-ntâlnește
Când toată structura veche, instantaneu se
topește.

De mii de ani mă uit la tine, așa cum se
cuvine.

Cu dragoste înțelegând ce-i rău și ce e bine,
în tine integrat în pacea și-adânca bucurie, însă
desprins vremelnic, privind a ta trufie.

Împuținat la minte, cu inima-ți de piatră.

Ai străbătut prin vieți, croindu-ți a ta soartă;

Din rău, tot mai spre rău, legat în jurul tău.

„Ego” împătimit, ai consfințit ce-i rău!

Ambițios și lacom, avar nesăbuit, adesea
ucigaș și nu de rareori, la tâlhării părtaș.

Prin miile de ani, cu viclenii și ură

Ți-ai conturat continuu, vremelnica făptură.

Și ca revers, destinul ți-a demonstrat mereu.

Că tot ce-ai săvârșit, e-nscris în centrul „eu!

Și răul dintr-o viață, îl vei plăti în alta.

La cauza creată, efecty-i veșnic plata.

Eu, Sacrul vieți-n tine – particulă divină.

Te-am sfătuit tot timpul, să mergi pe calea
bună, și-ades ți-am reproșat greșeli ca și păcate,
Lăsându-ți totuși vrerea – perfecta libertate.

Sfetnic mereu ți-am fost, cu dragoste certat,
Când unele păcate erau de neiertat;

Adesea-n vise, noaptea, te și avertizam Prin
semne și simboluri, necazu-ți semnalam.

Din cele săvârșite, nimic nu s-a uitat.

Prin cauze, tot timpul, efecte-ai generat;

Ai înșelat, mințit sau ai ucis, trădat.

La rându-ți, toate astea pe drept le-ai suportat și vieți după vieți, constant egocentrist.

Al lot aglomerai un fond meschin și titet;

Necazdri deopotrivă te-au încercat ftaionic
Atrase de-al tău sine” – deșert, pustiu, nevolnic.

Și iată că-ntr-o zi, strivit de-o grea-ncercare.

La o răscruce-a vieții, în mare disperare.

Mi te-ai predat total, prin viață și prin moarte.

Înțelegând, în fine, pomirile-ți deșarte.

Înțelepciunea vieții n-o aflî-n altă parte.

Decât cu mine alături – trăiri îngemănate;

Atent, mereu s-ascuți îndemnul meu frecvent.

Eu – Sacru! vieți în tine – ființez independent

Supune-te complet, predă-te-n mod total.

Și vei afla tu singur, al vieții sens real;

Prin mine-altă soartă îți este hărăzită.

Adevărata viață cu bucurii eterne, de niciun nor umbrită.

*

*

136. PREJUDECATA

Lipsa noastră de-nțeles duce la prejudecăți.

La opinii personale și false necesități;

De-a întâlni Realitatea – existența în mișcare.

Noutate absolută și prin clipe, înnoitoare.

Am idei preconceptuate despre Adevăr, Iubire.

Toate-n mine-nregistrate și active prin

gândire. Clipele de mai-nainte n-au fost bine întâlnite.

Și-au permis înscrisuri oarbe - azi păreri închipuite.

Masa de prejudecăți în prezent mă limitează, îmi conturează „ego-ul”, toată ființa-mi degradează; în conflict mereu cu mine și lumea exterioară.

Nimic nu pot înțelege - viața-mi toată, o povară.

Un flux de prejudecăți bântuie în lumea toată.

Cu energii negative și gloata-i influențată;

Psihic traumatizați cu sau fără-a noastră vrere.

Potrivit cu propriul „eu”, după gust și apreciere.

Fondul nostru psihologic dă - primește, prin ce are.

După cum a adunat: el punctează a lui valoare; Frumusețea, urâciunea - împrăstie și primesc Energii pe-a lor factură, ce pe om îl definesc.

Practic, întâlnirea vieții, cum e ea - **n** realitate.

O realizăm direct, într-o strictă unitate;

Și, cu „eul” spulberat, golul psihic se impune, Ființa-ntreagă-i infinită, angajată-n acțiune.

Pier prejudecăți, opinii, doar la simpla întâlnire.

Atenția folosită ca instrument de-mplinire;

Ea dizolvă și destramă tot ce-apare-n

conștient.

Prin ea, orice trăitor, e spontan independent.

În această ipostază, Adevărul ne cuprinde,
Ființa-ntreagă - puritate - la infinit se extinde;

Sacrul - Iubirea din noi - se manifestă deplin.

Impunând și atitudini firii omului divin.

* * *

137. PREOCUPAT! DE APARENȚE - PIERDEM REALITAT

Câtă lipsă de respect pentru ce-i real, divin.

Ce sălășluiește-n noi - ca legitimat deplin!

Sensul venirii pe Terra, stă-n a lui
descoperire, și-ncadrarea-n sfânta Lege, fără nici
o-mpotrivire.

Din start, greșit educați, punem preț pe
aparențe și lor le-nchinăm viața lot șirul de
existențe;

Dincolo - prin zisa moarte - regrete și-
amărăciuni, l-am trăit fără folos - robiți de
deșertăciuni.

Dacă ai ajuns aici, ia-nțeleșul potrivit.

Are rost să mai continui cu „ego-ul” mărginit?

Greșeala e și mai mare când, aflând calea
Iubirii.

Tu mereu te-ntorci la ieri - prin șabloanele
gândirii

Anulați preocuparea de-aparențe efemere»

Și-ncercați întâmpinarea viului cu-a lui
mistere!

El din veșnicie așteaptă! Să-i dăm ce i se

cuvine.

Iar în schimb, el ne oferă fericirea-n întregime.

N-avem nimic de făcut! Doar de perceput eroarea.

Că drumu-i total greșit! Și-i exclusă integrarea! Cunoașterea ne desprinde de tot ce e trecător și ne unește cu-ntregul Nenumitu-lndrumător.

* * *

138. PRIMA ELIBERARE

De fenomen poți vorbi, doar când l-ai realizat.

Prin trăire personală, - Infinitul integrat;

Vine fără programare, ca surpriză absolută.

Nici nu-i chip s-o definești, când se face cunoscută.

Practic, o deschizătură în centura egoistă.

Care nu se mai închide - zi și noapte ea persistă;

Și prin ea se scurge, piere, masa de acumulări.

Ce dă „sinelui” structura - îmbâcsită de-n tâmplări

Totuși, ea e rezultanta „Cunoașterii cea de sine”.

Prin întâlnire directă, care e și acțiune;

Atent, doar privim „ce este” - tot ce-apare-n conștient, Cu tăcerea absolută, prin clipe - „eul” absent

Într-o astfel de postură, energia-i diluată.

Trăitorul în contact cu viața adevărată;
Cândva, nu se știe când, are loc cea
spărtură.

Ce va duce, în final, om și Divin – o structură

* * *

Ființa noastră divizată prin două structuri
distincte, în profunzime e Sacrul, cu-ale lui
îndemnuri sfinte.

El vine din veșnicie și-i Lumină din Lumină.

E Iubire, bunătate și frumusețe divină.

Când îi dăm prilej s-aфирme – suntem om
desăvârșit!

Niciun fel de contradicții prin știut sau prin
gândit, Nu-și găsesc vreo aplicare, în viața ce-o
trăim.

Căci cu fiecare clipă în Etern ne contopim.

*

La suprafață-i „ego-ul”, plin de-nscrisuri
relative, Ficțiunea-n timp creată pe suporturi
posesive;

Lui, pe veci prizonieri – viața-ntreagă
tulburată, Cât timp nu-i cunoaștem rostul și-
nclinarea lui deșartă

Prin „ego” omul e diavol, plin de vanitate,
ură.

Tot negativismul lumii află-n el suport,
măsură; încontinuu egocentric, plin de patimi și-
nvrăjbire, în conflict cu el și mediul, prin meschina
lui gândire.

Conștientizat „ego-ul”, în ansamblul său

privit.

Fără altă urmărire, cu simplitate-ntâlnit, într-o clipă el dispare, și-n gol, Sacrul – spontan vine.

Noi prin El, omul real, prins în Sferele divine.

Mai întâi să ne dăm seama că suntem încătușați.

Că „ego-ul” ne domină – prin cumuluri – realmente posedați; Prizonieri prin credințe, idealuri diferite.

Că prin toate-s anulate adevărurile sfinte.

O pasăre prinsă-n la doar în uml ei se mișcă.

Zborul li e-mpiedicat, se agită, îi e frică.

Ea, prin toată frământarea își grăbește-al ei sfârșit.

Și-ncă prin destin își duce zbuciumul la nesfârșit

Tot la fel este și omul, egocentric posedat Al lui laț e interesul, de el, tot timpul legat.

Câmpul lui de observare, încontinuu limitat.

Prin ce face, ce gândește, consecvent înspăimântat

Vedem astea-n mod real? Sau numai ca teorie?! întrebările-s cu tâlci Ființa-i prinsă-n bucurie?

Sau, la fel ca mai-nainte, e un simplu joc mintal!?

Firea încă-i timorată cum a fost inițial?

*

De-acum singuri ne răspundem, prin descoperiri reale.

Nu prin vechi interpretări, cu-nscrisuri
memoriale!

Întâlnirea dar, precisă cu ce-n noi acum s-
arată.

Ne transcende-n Infinit pe cărarea minunată.

Simpla-ntâlnire cu noi, dezagregă ce-i
lumesc.

Și liberi din început, copleșiți, în mod firesc.

De Iubirea-nnoitoare, ne mișcăm acauzal;

Toate se-mpletesc armonic în omul cel
integral.

Libertatea n-are preț, nu e scop, nici ideal.

Nu prin efort se obține, în postura de dual.

Nimeni nu ne-o poate vinde, oferi sau da-
mprumut:

Fără intermediari, vine – simplu prin tăcut

Liberi – ca bun început – la Fel liberi la
sfârșit.

Nimic nu s-acumulează când „eul” e depășit
Infinitul e-ntâlnit prin clipe, eliberați.

Noi – de „vidul psihologic” – încontinuu
rezemați.

*

*

141. PSIHIC, RĂMÂI CU „CE ESTE”!

A rămâne cu „ce este*” – fără de „ego” –
gândire, Liniștea-i, de fapt, perfectă, în afar-de-
nchipuire; Stare de conștiință pură – tu extins la
infinit;

Unica modalitate de a-ntâlni pe Nenumit

Astfel Sacrul ți s-arată și te-ndeamnă prin Iubire, Binele să-l săvârșești, cu întreaga ta simțire.

Nici trecut, nici viitor nu mai au de-acuma sens.

Te miști numai în prezent – cu el în perfect consens.

Nici efortul, nici dorința nu au vreo utilizare.

Doar atenția lucidă – spontan realizatoare;

Singur, descoperi efecte – dacă-ntâlnirea-i corectă, Nemijlocitul contact, îți dă-mplinirea perfectă.

Depășind și timp și spațiu – ca reală unitate Prezent „acum” și „aici” prin divina simplitate îți dizolvi întreg trecutul – împovărat de destin și atingi supremul rost – Contopirea în Sublim.

* * *

Iată marea întrebare:

Poți ființa ca puritate în Întreaga ta mișcare?

Mintea absolut tăcută și-n privit și-n ascultare.

Toată firea-ncremenită!

Doar în astfel de ființare

Tu devii atemporal

Mai presus de scop, sforțate!

De-acum toate ce-ntâlnești.

Creier proaspăt, minte nouă Cu Sfințirea le-mpletești.

Ca instrument de-mplinire Doar atenția globală, îndreptată-n gând – simțire...

Ea e Sacru-n acțiune Ce destramă tot ce-
apare.

Hâdul „eu” - drept opțiune.

Ură, vanități deșarte.

Temeri, griji, dorințe vane.

Toate-ndată-s spulberate.

Și-n loc nu-i decât Iubire Omul împlinindu-și
rostul.

Sfânta lui desăvârșire.

Ce fel de minte e asta, că nu știe să asculte?

Nici să-și vadă mărginirea cu-nscrișuri prin
timp născute? Ea e mintea personală, ce se
exprimă ca „sine”.

Și-n tot ce gândește, spune, nu-i nicicum
înțelepciune.

Prin vremi condiționată, proaspătă nu-i
niciodată, Inocența-i e străină, mai tot timpul
frământată;

Ea știe, dorește, speră să-ntâlnească
fericirea, însă fiecare clipă o-mpletește cu-
amăgirea.

Iată un test pus în față, invitați să-l rezolvăm:

„Un sunet cu-a lui vibrație” putem noi să-l
ascultăm?

Ce se-ntâmplă când ascult? Trece sunetul
prin mine? Opu cumva rezistență? E vreun gând
ce intervine?

Iată cum noi, fiecare, poate singur a-nțelege
că și-a-nsușit ascultarea, ca o immanentă lege.

Faptul de-a ști să ascuți e o minunată artă.

Ce pretinde multă trudă, doar prin practică-nvățată.

Deci, în clipa când ascult, nu sunt decât ascultare, Sunetul trece prin mine - psihic - nu-i nicio mișcare; Mentea mea-i complet tăcută, și-așa rămâne mereu, Urmărind clipă de clipă - prin acest „nimic” - ca eu!

Atenția-i folosită constant, ca iluminare.

Orice mișcare-ncetează prin a ei străfulgerare;

Ea destramă-ntunecimi - ființa-ntreagă luminează, Cuprins de-a ei claritate, firea mi se integrează.

Sunetul, deci, bun prilej ca să ne cunoaștem bine.

Modul cum funcționăm, reflectat în acțiune; întâlnirea lui corectă ne deschide (fără vrere) ferestre spre

Infinit.

Mult râvnita fericire, stă-n acest simplu-ntâlnii.

Dacă aruncăm privirea peste globul pământesc.

Nu-i chip, laude s-aducem fondului psihic lumesc;

La tot pasul contradicții - semeni prinși în confruntare, Crime, conflicte, războaie - degradarea tot mai mare.

Tehnica, știința, cultura - progresiv s-au dezvoltat, însă, etic, individul încă-n plus s-a

degradat;

Cauza este aceeași - hâda, proasta-nsemnătate.

Tot fondul egocentrist cu-nregistrări degradante.

Când știința nu-i corelată cu „Cunoașterea de sine”, întunericul lăuntric de la sine se impune.

Omul dându-și importanță prin fondul de-acumulări, Care, de fapt, se opune minunatei integrări.

Înțeleptul, azi se-ntreabă de-i posibil-transformarea, Insul, brutei vanitoase, să-i aducă redresarea.

Și prin el, lumea să schimbe - să-i dea altă-nfățișare, Practic, tot răul să piară cu a lui încătușare.

Istoric, se demonstrează astfel de preocupare.

Omul inventând metode în a lui realizare. Rezultatele se văd! Noi ne sprijinim pe fapte:

Toate căile-s greșite - tentativele-s deșarte.

Filosof) și teologi prin teorii și credințe. Se reazemă pe „ego”, cu-ale sale neputințe. Incapabil să-și aducă sieși singur transformări, Dimpotrivă-și întărește vechile lui degradări.

Nici credința și nici știința nu ne conduc la Iubire, Singura modalitate de-a scăpa de-nlănțuire:

Când acestea încetează, și-ntreg „eul” amuțește, Sacrul, existent în noi, ca un soare

strălucește.

Fiecare om e-n stare, „ego-ul” să și-l dizolve și prin el, a lui probleme; singur să și le rezolve.

Ni se cere simplitate, privind viața precum vine Atent, se-ntâlnește clipa, cum se reflectă în „sine”.

Gând, imagine, dorință, sunt direct întâmpinate.

Nimic nu se urmărește, nu le dăm vreosenmălate; întâlnite prin tăcere – vor pieri în mod fatal.

Când vom întâlni Iubirea, ce ne schimbă radical.

* * *

145. REALITATEA

Când trăim imaginar dăm ideilor valoare.

Și lor, grabnic, sclavi ajungem – permanentă-ncătușare; Niciodată mulțumiți prin gând, vorbă, acțiune Totu-i fad, plictisitor, strâmt, arid în întregime.

Încontinuu egocentric mă-nvârtesc în jurul meu.

Zi și noapte priponii de acest hidos „ego”;

Interesul e focarul ce-mi dă ghes să acționez.

Lui rob în veșnicie, prin ce fac mă degradez.

Tot ce știu, câte cunosc, gânduri care năvălesc.

Puse-n slujba importanței, prin care mă definesc; Erudiția m-așază pe socluri închipuite.

Cu dispreț și aroganță sunt mulțimile privite.

Un „ego” alimentat cu substanțe ideale, întreținut zi de zi cu rostiri de osanale, în timp ajunge un monstru, sângeros, demential.

Ei, prin ură, răutate, e cel mai crud animal.

Când trăim la suprafață cu-al nostru „ego” meschin, în pericol fiecare de-al realiza deplin.

Iată unde poate duce necunoașterea de sine.

Lipsa noastră de-nțeleș, despre ce e rău și bine.

*

Dacă cele semnalate sunt cuprinse-n mod global, Atenția folosită la privitul integral, întâlnim Realitatea - faptul - fapt adevărat.

Așa cum apare-n noi, într-o dipă-nvederat

Astfel de-ntâlniri directe, spulberă spontan, stârpesc. Impulsuri negativiste, ce-n prezent ne stăpânesc.

Sunt energii degradante ce-nsoțesc mentalitatea.

Modul fals de a gândi - ca revers, însemnătatea.

Autentica-ntâlnire cu omul prin timp format.

Zămislește un alt om cu „ego-ul” dizolvat;

Integrat în actual, cu el Iubirea-i prezentă.

Tot ce gândește și face, bunătatea-i inerentă.

* * *

146. RELATIVITATEA CUVINTELOR

Cuvintele nu sunt fapte - nicidecum realitate.

Cât de mult ar exprima, n-au nicio Sacrahtate;

Sunt numai simple simboluri, prin care comunicăm; Gânduri, fapte, sentimente – mintea ce-o-ntrebuințăm.

Practic, ele se-adresează la nivel de intelect.

Ca atare și-nțelesul se-nsușește incorect;

De-aici apar contradicții, impuse de-acumulări, „Eurile” dând soluri dup-a lor interpretări.

Realitatea ne cere depășirea de cuvinte.

Și de mers în profunzime – Sursa-nscriș urilor sfinte. Ea – **n** tăcerea absolută, instantaneu ni s-arată.

Și ce-apare, de îndată, prin cuvinte embrăcată.

Nu vă lăsați copleșiți de cuvinte sunătoare, Totalmente relative în pretinsa lor valoare.

Dați-le însemnătate așa precum se cuvine.

Tăcerea are valoare implicată-n acțiune.

Relativ, incert, nesigur e tot ce interpretăm.

Prin „ego-ul” posesiv, căruia ne conformăm, Denaturând sensul vieții prin bătrâne-aprecieri, Întâlnirea: vechi cu nou – sursă veșnic de dureri.

Clar văzut acest conflict, cu lucida simplitate.

Ne desprindem de trecut și-n gol – Sfânta puritate; De-acum, noul ce survine, ca absolut se reflectă, Noi, cu el în uniune, în relație directă.

Nu căutăm Absolutul, fiindcă nu știm ce-i anume, Se-ntâlnește indirect, prin clipe – ca proștețime; Pornim de la relativ – el e piatra de-ncercare, Dacă-i perfect întâlnit – spontan, el pe

loc dispare.

Iar în vidul ce s-așterne, fără nicio urmărire
Absolutul ne cuprinde prin a Lui desăvârșire;

Minte nouă, creier proaspăt sunt cuprinse-n
acțiune Astfel se deschide calea spre Sacra
Perfecțiune.

* * *

148. REVELAȚIA

Fenomenul revelării e un fapt independent,
Poarată-n sine prospețime, nou cu fiecă moment;
El, tot timpul e surpriza și nicicând nu se repetă,
Nu-i dezvăluire-n timp, ci-i deodată și completă.

Are ea vreo preferință față de vreun muritor?
Desigur, omul ca „sine”, nu-i suport revelator!

Dar când e complet smerit, calea i-o
prilejuiește; Numai în acest „gol psihic”, adevărul
se vădește.

Doar acea minte tăcută cu-al său conținut
golit E-n măsură să primească „ceva”
nemaîîntâlnit;

Pe plan fizic sau somatic, tot la fel e
rezolvarea.

Niciun fel de diferență, și-i exclusă
așteptarea.

Revelația, adesea, e greșit interpretată.

„Eul” asumându-și merit în taina cea revelată.

Dar, să venim cu-n exemplu la această
imputare, Tema: o descoperire cuprinsă-ntr-o
cercetare.

Mai întâi, cercetătorul caută, se informează.

Cumulează cunoștințe, de tot ce interesează;
Problema-i necunoscutul, dincolo de ce se știe.

Și el caută cu vechiul, cu a lui nimicnicie.

După multe frământări, cu-ntrebări fără
răspunsuri, Mintea-și vede neputința - ca lipsită
de-nțeleșuri, și-n mod natural, ea tace - o tăcere
absolută, în ins, toată energia, ca o minte nou-
născută.

În astfel de conjunctură se afirmă revelarea,
Răspunsul la întrebare, nerezolvat cu gândirea;

Noi celule cerebrale sunt luate-n considerare.

De-a exprima noutatea, ori de câte ori apare.

Însă-n clipa următoare și „ego-ul” grabnic
vine, Asumându-și lui răspunsul, prin știut și
acțiune;

Asta trebuie văzut și demascat de îndată.

Toată ponderea-mplinirii adevărului redată.

La fel de frecvent și cazuri fără de
preocupări.

Când revelarea se-nscrie, total goală de-
ntrebări; Prevestiri, presentimente au această
calitate.

De-a se afirma spontan, și-ntr-o strictă
simplitate.

La o răscruce de drumuri, cu diverse căi de-
ales.

Să recurgem la tăcere» pentru bunul înțeles;

Orice problemă de viață, poartă rezolvarea-n
sine și când știm s-o-ntâmpinăm - reveierea-ndată
vine.

14». ROSTUL VENIRII PE TERRA

Chiar așa, pornind de-aici, omu-și pune-o întrebare.

Fie când e amărât, fie într-o meditare:

Care-i rostul, rațiunea venirii lui pe Pământ.

E-mplinire de blestem, sau e dat ca legământ?

Ignoranța totdeauna, grabnică justificări.

La orice succes, eșec, o suită de-ntâmplări.

Menite să consoleze suflete nedumerite.

La bine ca și la rău, dând răspunsuri încâlcite.

Unii zic că dreptul Zeus, ne-a trimis la ispășire.

Răul ce l-am săvârșit să-l plătim prin chinuire;

Binele de altă dată plătit cu daruri lumești:

Glorie, averi, renume, satisfacții omenești.

Alții văd în sensul vieții, doar o simplă întâmplare, Dumnezeu lor - hazardul - Sacrul - completă negai Linia de conduită - un negativism netrebnic, Nimănui de vreun foios, în acest climat vremelnice.

Dacă-n mintea noastră-i clară: Legea cauză - efect, Atunci din cuprinsul vieții, e-nțeleș orice aspect; Cauzele-ntotdeauna atrag împliniri corecte.

Efectele - consecințe clare, logice, directe.

Venirea noastră pe Terra, scrisă deci, în fiecare.

Tot ce gândim sau facem, are cândva, o

urmare; Noi, prin fiecare clipă, plătim sau creăm destin.

Și, la anumită vreme - reversul simțit din plin.

Cauzele din trecut ne-au adus la reîncarnare.

Datori să le lichidăm în mers spre eliberare.

În vasul conștiinței noastre, egocentric structurat Dăinuie de mii de ani, tot trecutul însumat

Și când acest vas se sparge, de noi, toate se desprind, Fără să facem efort, ci urmărind orice gând.

Căci prin gând „eul” s-afirmă, negativ și mpovărat cu energii deopotrivă - omul lui înfeudat

Cunoașterea cea de sine, dacă-i corect practică, în mod sigur vă desprinde de conștiința încărcată.

Se privește și s-asculță tot ce-n conștient apare.

Prin această simplitate conținutul va dispăre.

far când cauzele pier, dispăre și-ai Terrei rost.

Pe Pământ nu mai venim și goliți de tot cea fost, Sacrul fiind eliberat, se întoarce în Sublim.

E suprema fericire, ce-n adânc, toți ne-o dorim.

*

150. SĂ NU TE SPRIJINI PE NIMENI!

Nu te sprijini pe nimeni! N-ai nevoie de-ajutoare, Sfetnici să te dirijeze, de minți

povățuitoare;

Toy și toate fără-folos! Dimpotrivă, sunt nocive.

Căci măresc la nesfârșit „eurile” posesive!

Importanța ce le-o dăm, totdeauna limitează.

Mereu închiși în tipare – viața ni se degradează.

Bazați doar pe suprafață, pe acumulări mintale.

Fictiv ne dăm importanță pe susțineri ireale.

Fenomenul se înscrie într-o logică firească.

Căci trăind în limitare, îi vom da prilej să crească; Frecvent mai încătușați – suferința tot mai mare.

Prin conflicte, contradicții – mai acută confruntare!

Or, în noi sta Infinitul! Datori să-l descoperim
Și legați de corp și Terra, cu el veșnic însoțim.

Atomul divin e viul, cu aceeași însușire și
aceeași calitate Prin el, noi ființă unită, suntem
chiar Infinitate.

Numai când finitul tace – smerit și
neputincios.

Cu el, implicit, „ego-ul” – construit defectuos.

Ne unim cu Necuprinsul și trăim în fericire.

Acest fapt, real se-ntâmplă – și doar prin
simpla-ntâlnire

* * *

151. SENTIMENTUL PLENITUDINII

Sentimentul plinătății – un fapt cert,
adevărat.

Însă, pe cât de real, la fel greu de exprimat;
Invitați să-l întâlnim prin trăire personală.

Altfel, Adevărul vieții nu-i decât o vorbă goală.

Când mă văd, așa cum sunt - făptura
fărămițată, Tras-napoi, zvârlit-nainte de-o gândire-
automată, Conștientizarea-n sine - poartă spre
Infinitate.

Unde una sunt cu-ntregul - cuprins în
Eternitate.

În perfectă armonie, fericit în mod plinar.
Viața reconsiderată, ca cel mai prețios dar.
Toate privite cum vin și tratate cu Iubire.

Nicio umbră, niciun nor nu-i în astfel de
trăire.

Se ascultă și privește în totală puritate
întregul complex al vieții în a lui realitate;

Nici trecut, nici viitor - n-au ce căuta-n
prezent, Căci funcționăm constant ca „un tot”
independent

Aceasta deplinătate, prin clipe realizată,
Transformă în mod temeinic, ființa condiționată,
într-o ființă complet nouă, inocentă, fericită, Făclia
iluminării - minții veșnic hărăzită.

Nimic mai de preț în lume și nici în
Imensitate Decât această împlinire de Sacră
Totalitate; Simplitatea-n fața vieții, este raptul ce-l
pretinde.

Când întreaga noastră, fire la infinit se
extinde.

Acest sumum se obține, când mintea e inactivă, în tăcere absolută - aparent - stare naivă; înțelepciunea umană în acest climat se nscrie.

Ca o binecuvântare dată lumii-n veșnicie.

* * *

152. SINCERITATEA

De ce hidoasa minciună atât de des folosită?

De ce ne-ascundem sub măști, ca ființă schimonosită? De ce etic degradăm, urmărind scopuri meschine? Suntem oare, incapabili să-nțelegem ce e bine?

Întrebările-s utile pentru orice trăitor.

Ele deschid orizonturi Sacralui revelatori
Numai astfel vom cunoaște omul cel adevărat.

Ca și șubreda-i structură de ego infatuat.

Practic, moral degradați când acesta ne domină,
Prin el legați de lumesc cu subjugare deplină.

Un egocentrism vremelnic, ne urmărește constant la un blestemat destin, agresiv și posedant în asemenea postură nu-i loc de sinceritate, Fiindcă eul, prin natură, e avid de-nsemnătate.

Și falsitatea e masca ce-o folosește frecvent.

Ca să-și împlinească țelul, fără greș și consecvent

Numai văzând toate astea, falsul „ego” amuțește, Lipsa de onestitate, cu ei, pe loc se topește;

Și-n gol, divinul din om, prin loialitate-apare,
Franc, deschisă-i e purtarea, în stare de integrare.

Trăind la acest nivel – cu toy – fără-deosebire,
Vom ființa ca unitate, în Adevăr și Iubire;

Șt, prin reala Iubire, sinceritatea-i firească.

Căci lipsește egoismul – deșertăciunea
lumească.

* * *

153. SOMNOLENȚA SUFLETULUI

Suflet lănced, somnolent, inactiv în mod
frecvent.

Cu pretenția absurdă c-ar fi chiar inteligent.

El privește și nu vede, ascultă și nu-nțelege.

Superficial în toate – numai nimicuri culege.

Fuga-n trecut – viitor, o socotește normală.

Iar integrarea-n prezent – consfințită vorbă
goală; Tentativa de-a percepe ce-i real, adevărat.

O cuprinde în formule, repetate neîncetat

Un veritabil drogat, prin ce știe și ce are.

Autoaprecierea, sursa lui de îngâmfare;

Prin ce gândește și-afirmă, scoate falsa
mulțumire, Relevantă hibernare, dusă pân-la-
nesimțire.

Agitația privită ca util-activitate; înspre ieri
sau înspre mâine, motivările-ndreptate;

Liniștea... o vorbă seacă, pentru el, fapt
neînțeles.

Prins de iureșul vieții, chiar o neagă-n mod
expres.

*

Un mănunchi de semnalări - simplă atenționare Pentru cel interesat în a vieții integrare;

Mereu pune-ți întrebări, privind toată comportarea.

Când vrei să-ntâlnești „realul**”, folosind anticiparea.

Tot ce-a fost, ce știm, cunoaștem în prezent nu au valoare, Căci prezentu-i constant nou, într-o veșnică schimbare.

Și, pentru înțeles, pretinde să-i ieșim la fel în cale, Proaspeți întocmai ca el - prin clipe-ntâlniri reale.

Astfel de-ntâlniri cu viața, în deplină simplitate.

Dau prilej s-o înțelegem în a ei realitate.

Psihologic, nicio criză, contradict» sau conflicte, Nu-și mai au în noi suport, cu urmări nefericite.

Somnolenta sufletească - boală prin timp instalată, Cu dureri și suferințe - toată viața sufocată.

Medicul e-n flecare 1 Leacul sigur, salvator E „Cunoașterea de sine”, la-ndemâna tuturor.

* * *

154. SPARGEREA „EGOU-LUT

Straniu, dar și fericit, fenomenul fisurării.

Psihologic, trăitorul află calea integrării;

„Ego-ul” - ca un vas spart - din care se scurg, dispar Acumulări ancestrale, care-l fac deficitar.

Cunoașterea insistentă, prin clipe realizată,
Sapă-adânc la temelia firii noastre, posedată.

Unde binele și răul – cu efecte relative.

Demonstrează-n chip vădit, formulările naive.

Spargerea e o surpriză – Stare de Eliberare.

Și ea rămâne deschisă – noapte-zi – fără-
ncetare Prin ea pier atașamente, viclenii, credințe,
teamă, Fără vrere sau eforturi, tot trecutul se
destramă.

Și, golit recipientul, cândva, nu se știe când.

Piere rostul reîncarnării, legat de dorințe –
gând; Eliberata total, scânteia din noi-divină, De-
acum revine la Sursă – ca puritate deplină.

Când „ego-ul” e vas plin – și mintea-i
preocupată.

Nu putem cuprinde viața – ființa-ntreagă e
blocată. Rezolvăm doar într-un fel: vasul trebuie
golit.

Iar” Nimicul psihologic” e apt, a fi folosit!

Numai o astfel de minte devine universală,
Ca-ntindere-i infinită și necum conflictuală;

Doar așa percepem toate, precum clipa ni le-
aduce, Drept ofrandă sfințitoare, ce spre Divin ne
conduce.

Deci, degrabă sparge-ți vasul! Câte sunt în el,
dispară! Niciun fel de preferință, din ce-a fost,
cumva, s-apară! Faptic, ne predăm total – vieții în
desfășurare, și-Absolutul ne cuprinde – faptic, fără
vreo chemare.

Cu voința și efortul, analize, sublimare.

Sau credințe, rugăciuni ori mantre
cuprinzătoare Nu s-atinge fenomenul fisurării
înțelepte;

Numai smerita tăcere dă asemenea efecte.

* * *

156. STAI CU GOLUL DINTRE GÂNDURI!

Nu dau sfaturi nimănui, ci îndemnuri
insistente!

Tot omul prin el să afle: temeri, griji,
atașamente, Care-l țin prizonier prin stres și
amărăciune, împiedicându-l să vadă sensul vieții-n
acțiune.

Masa de gânduri - trecutul în prezent - *fără*
valoare, Obstacol de ne trecut la a viețif-
ntâmpinare;

Viaja-i pururi noutate - gândirea-i veșnic
bătrână.

Ca ipostaze distincte, nu pot merge
împreună.

Numai golul dintre gânduri ne desprinde de
trecut.

În el stări înnoitoare - fiecare-i nou-născui
Contopiți în Sacrul vieții, aflăm reala Iubire care
curăță, transformă turbulenta amăgire.

Dacă v-ați întâlnit golul, ivit întregând și
gând.

Stap, opriji-vă cu el, cum survine rând pe
rând;

Prin ei - Energie pură - corp și psihic strâns
unite, Ine-aici, legați de Terra, trăiți Adevăruri

sfinte.

Starea de Infinitate vine ca un har ceresc și pe Loc, spontan rezolvă toate câte se ivesc.

Deci, conflicte, contradicții, ambții și vanitate.

Doar prin simpla-ntâmpinare, dintr-odată-s spulberate.

*

*

157. START SPRE INFINIT

De-nceput pun întrebarea: Cum m-avânt spre Infinit? Tot cu mintea mărginită, prin imagini și gândit?

Sunt cu sinele-nsotit, programat de-a mea-mpunire, Urmărind un scop precis - dreapta lui desăvârșire?

Când „ego-ul” îmi e dascăl, cu-a lui minte mărginită, Orice fel de-activitate, veșnic cu timpunsoptă.

Nu mă depășesc pe mine niciodată-n niciun fel, Toate-s vis și amăgire, strict legate de model.

Vedem asta-n chip global, direct și nemijlocit.

Cum ne-am privî-ntr-o oglindă, fără-a fi răstălmăcit? Dac-am atins acest sumum, mintea pe loc amuțește, și-n tăcere, ca prin farmec, ființa spontan se-ntregește.

În perfectă armonie - corp și psihic - unitate.

Fără vrea sau a dori, sunt) a fel, Infinitate.

Practic, străpung mărginirea și devin Nemărginit, De-acum energie pură - etic - moral Împlinit

Startul deci, spre Infinit, se obține prin tăcere.

Ea e sfânta rugăciune, ce mă scapă de durere.

Și-mi deschide poarta vieții, ce mă face fericit
La-nceput, ca și-n final, tot la fel de Infinit!

* * *

158. STAI, OBSERVĂ-ÎNCHIPUIREAT

Iată clipa, cu ea, viața în perpetuă mișcare!

Ea ne-ndeamnă s-o-ntâlnim, fără-anume
motivare; Fiindcă e realitate, în mod cert, precis
ne-ajută.

Noi datori s-o-ntâmpinăm - prin recepție-
absolută!

Dar, de fapt, cum o-ntâlnim? îi răspundem
potrivit, Cu aceeași puritate, inocent, complet
smerit?

Dacă, da! Pe Loc cunoaștem Existența fără
margini, Ce conferă fericirea - nelegată de
imagini.

Dac-apare-nchipuirea - prin „ego-ul” -
ficțiune.

Stai atent, observă totul - fără nicio opțiune!

Numai astfel de-ntâlnire, te desprinde de
trecut, Unitar cu Infinitul - psihologic - nou-născut

Prin această simplitate ne desprindem de „ce-
a fost”, Structurarea egoistă, care-apreciaza prost;

Și-aflăm calea înțelepciunii cu Iubirea-
ngemănată care curăță, transformă, firea noastră
degradată.

Nid-napoi și nici-nainte.
Stai pe loc și fii cuminte!
Pacea, liniștea atinsă.
Ființa-n Infinit extinsă!
De-acum Iubirea-i stăpână, Fericirea-n noi -
deplină!

doar un joc de cuvinte Spuse de făloasa
mintе?

Puse-n practică de-ndală Afli viața-adevărată.
Care ți dă integritatea.
Frumusețea, bunătatea!
Nici efort și nici voințo Doar atent cu-ntreaga
flintă. Cuprinzi toate precum vin.

Cu ele-n contact deplin.
De fapt, acesta i misterul Ce ne-aduce
Adevărul;

Iar a noastră datorie Stă-n pliniri prin
armonie!

* * *

A crea o lume nouă, de ură descătușată.
Fără conflicte, războaie - cu Iubire-
nveșmântată.

Depinde numai de noi și de fiecare-n parte.
Chiar destinul ne obligă - scris în sfânta
noastră carte.

În final, top vom ajunge să fim constant
creatori.

Lumii să-i dăm altă față - noi reali
îndrumători, în ce fel realizăm? Poate mintea s-o
conceapă.

Prin gândire, ca „egouw - cu acumularea stearpă?

Sigur „NU”, căci toate-s vechi! Și-aici totu-i noutate, într-o veșnică schimbare - prin clipe - Realitate, în tăcere-i tot secretul - stării de creație.

Șinele” - complet exclus - ne-afirmăm înțelepciune.

Disponem de-o nouă minte, prin înscris Universală Câte vin, real cuprinse, cu-nțelegere totală;

Și, desprinși de timp și spațiu, ne clădim o altă soartă, Prin trăire creatoare, pe-adevăruri rezemată.

* * *

161. STRATEGIA TRANSFORMĂRII

Psihic, transformarea noastră - din om lumesc - om divin, Din funcțional vremelnic - în Sacru firesc - deplin, Impune o strategie - tuturora la-ndemană.

Căci toți - fără osebire - avem Sorginte divină.

În perfectă simplitate, întâmpinăm tot ce vine:

Gând* imagini, sentimente - fără rad o opțiune;

Atenția folosită ca faclă ce luminează.

Prin ea, ce-ntâlnim dispare - ființa se eliberează.

Altceva nu-i de făcut, sau cumva, imaginat.

Nici voința, nici efortul n-au vreun rost la transformat; Dimpotrivă, ele-s piedici – de „ego” însămânțate.

Care, de fapt, degradează, când sunt întrebuințate.

Grea, desigur, întâlnirea cu mintea robotizată
Ce haotic năvălește, de cunoașteri posedată;

Deci, atenția dublată, și cu sfânta pasiune la
contactul cu „a fi – considerat și-acțiune!

* * *

62. SUFERINȚA PE CELE DOUĂ PLANURI: FIZIC ȘI PSIHIC

Fizic – psihic – suferința afectează-ntieaga
ființă.

Când nu-i bine-ntâmpinată și mai gravă
neputința. Energia se destramă, corpul de ea
văduvit.

Cu timpul se șubrezește – sănătatea-n defidț
Fizic, orice maladie se tratează adecvat.

Știința oferind remedii – un set cât mai variat;
Armonia, optimismul – fiind de un folos real.

Fiecărui tratament – drept suport esențial.

Pe plan psihic, suferința e creată de gândire.

De „eul” neputincios, prins de-a lui înlănțuire;

Practic, bine-ntâmpinat, cu atenția globală.

Orice tulburare pierе – insul ființă integrală.

În această-mprejurare, noi – imensă energie.

Toate câte le-ntâlnim, pier – topite-n bucurie.

Corp și psihic – unitate – vom funcționa
normal Sănătatea și-nțelesul conjugate-n mod

real.

*

*

ies. SUNT CE SUNT

Sunt eu altceva, ce sunt?

O bectsnă structură când cu mine mă
confrunt

Fug-napoi, alerg-nalnte.

Niciodată liniștit.

Frământat de-ngusta minte!

De văd clar și mă-nțeleg Făr-a face
comentarii.

Dintr-odată mă dezleg.

Nici trecut, nici viitor.

Sunt aici și-acum prezent.

Calm, lucid interior.

În acest climat apare Fără nicio urmărire.

Starea de Iluminare.

De-acum, devenit Iubire.

Ea purifică, transformă Toată hâda-nlănțuire.

Spre Sacra-îndumnezeire.

Nu există altă cale.

Făr-această întâlnire.

Când începi a le cunoaște prin cuprinderi
absolute.

Din adâncuri năvălesc gânduri care se
confruntă; Fiecare-n a lui lege aspirând la-
nsemnătate.

Conturând bătrânul „sine” - cu falsa-i
dualitate.

Un gând pleacă și-altul vine cu energii relative.

Care, practic, demonstrează ale noastre firi naive; Dacă le dăm importanță, în profund ne-nlănțuiesc.

Și dau „eului” viață pe fundalul lor lumesc.

Dar când, simplu, le privesc, fără nici o-ncriminare, Ele pier cu energia și cu falsa lor valoare.

Și-n golul ce se ivește, sunt, de fapt, independent, în măsură să-ntâlnesc noul, viu, spontan, prezeni.

Iar, de el desprins de-ndată, devin iarăși disponibil, La-ntâlnirea altei clipe – fapt perfect realizabil. Revelația se-nscrie prin această simplitate:

Prin vidul biruitor, iau contact numai cu fapte.

Faptele strict înțelese prin vădita mea trăire.

Nu doar intelectual, înrobit de-a mea gândire. Acesta îmi e secretul dezvelit prin integrare.

Când cu viața eu sunt „una”, într-o singură mișcare.

Revoluția se-nscrie prin mutații radicale.

Psihic, urc din nou spre nou, prin îngemănări reale. Astfel întâlnesc ce-i pur, ce mă curăță, sfînțește, Vasul conștiinței golit, tot trecutul se topește.

Și-n vid, Scânteia divină se manifestă plenar.

Ea apare ca Iubire – prin ea – omul unitar.

În relație directă cu toate câte-ntâlnește.

Numai în acest context, insul se desăvârșește.

Știința-n două ipostaze: Infinit și mărginire.

Ambele complet distincte, prin a omului trăire.

Cu topirea-n Necuprins, prin desprindere de sine, Știința e Realitate – nu-s păreri, nici opțiuni.

Totu-i clar, totu-i concis – cunoașterea absolută, Aid știința și Iubirea – perfecțiune-limăscută.

Se exprimă solidar, prin ființarea înțeleaptă A ființei ca unitate – puritate neîntinată.

Ea-i îmbrăca tân cuvinte, cu o intensă energie, Rostită de trăitor, în perfectă armonie;

Ce-i văzut, direct cuprins, prin atenta luminare.

Va găsi ușor, expresii de corectă relatare.

Câți ating acest nivel, le văd toate precum sunt.

Nu apar disensiuni, nici de fond, nici de-amănunt; Perceperea-i unanimă, cu rezultate la fel.

Aici nu sunt calapoade – exclus orișice model.

Astfel de conviețuire, tot purifică, sfințește.

Om și colectivitate, permanent se reînnoiește; Evoluția se-nscrie în ins ca și-n Univers.

Căci unitatea și-ntregul se realizează-n mers.

*

Și-acum, știința-n mărginire, prinsă-n personalitate, Cunoștințe, informații de „ego-uri”

adunate;

Se disecă, se compară și s-aplică etichete.

Opinii, păreri distincte, dau și concluzii incerte.

Toate-aici sunt relative – puse sub semnul întrebării, Căci „eurilediferite dau impuls denaturării;

Fiecare văzând altfel, după condiționare.

Astea se-ntâmplă frecvent, în a lunii-nfățișare.

Chiar și unele consensuri – axiome definite.

După un anume timp sunt altfel răstălmăcite.

Fiindcă-n lumea definită, totul este îndoielnic
Demonstrând fără de greș, cât e omul de nevolnic.

Și-ntrebându-mă pe mine – cu ecou în lumea
toată Are rost a mea mândrie, pe cunoașteri
rezemată?

Fără sens, complet deșartă autoaprecierea,
însoțită-ntotdeauna cu-ngâmfare și durerea.

Când a lumii știință tace – tăcere desăvârșită.

Ființa-ntreagă-i copleșită de Conștiința
Infinită;

Aici omu-i rezonabil, prin trăire – fericit.

Și descoperă pe Terra, rostul sacru de-
mplinii.

* * *

166. ȘTIUTORUL CADE-N CURSA PROPRIEI NEȘTIINȚE

Tot ce știu e cunoscutul, mai nainte-
nregistrat.

Eu, prin el, întotdeauna, voi fi mereu limitat.

Dincolo de-a mea conștiință nu pot trece niciodată, Orice-ncercare-i himeră, de „ego” imaginată.

Cu știutul, deci, cuprindem numai lumea cunoscută, Desigur, acumularea aici se vrea-mbogătită;

Tehnic, cu cât știm mai multe, ne vom descurca mai bine, Căci plusul de cunoștințe se-mpletește-n acțiune!

Pe plan psihic, diferit - știutu-i calamitate.

Cu el nu putem percepe faptele-n realitate
Fiindcă greșit le vâram în tipare învechite.

Și, de-aici tragem concluzii cu totul nepotrivate.

Iată-mă căzut în cursa întinsă de-a mea neștiință.

Fără măcar să-mi dau seama de reala neputință.

Dac-am sesizai eroarea, mai e ceva de făcut?

Sigur nu! Oeconspiraia m-a desprins de cunoscut.

Fără știut și-a mea vrere, devenit-am Infinit.

Fiindcă vidul psihologic, de la sine m-a-mplinit Unitar în a mea ființă, fără știut sunt Iubire.

Ea de-acuma mă conduce cu un alt gen de gândire.

*

*

167. TACI GÂNDIRE!

Taci gândire! Taci, îți spun! Toată știința ta-i bătrână, Ea - mi încurcă rostul vieții - înțelegerea deplină. Toate câte le repeți, totdeauna-s lucruri moarte, Cândva - fapte-adevărate - acum - ficțiuni deșarte.

Tăcerea nu ți-o impun prin voință și efort.

Fiinde-ar fi un gând contrar, acționând ca despot; Atent, lucid, fără scop - te privesc cu simplitate.

Tu - surprinsă - te oprești - pieri orice activitate.

Ființa mea eliberată, nou-născută - ca Iubire.

Una e cu Necuprinsul și-n trăire și-n vorbire.

Sacru din noi, asta cere - cale etern luminată, Realizată prin clipe - doar ca ființă integrată.

Altă cale nu există de-a-nlâni Realitatea Precum marele mister - Omul și Divinitatea.

Când dispare tot ce-a fost într-o singură sclipire Fericitul trăitor - Sacru prin desăvârșire.

Ce lipsuri, deficiențe ne-ndeamnă să căutăm Faptul neobișnuit, prin el fruntea-ncununăm?

Poți privi deșertăciunea - al tău cumul neînțeles? Observi cum conglomeratul e centrat pe interes?

Când percepem toate astea - prin trăire - se-înțelege, Toate pier, spontan dispar - întreg „eul” cu-a lui lege! Armonia ce survine, naște ființa fericită, Ipostaza-ndestulării, de la sine așternută.

Lucrul extraordinar - paranormala-nsușire.

Nu-și mai află niciun rost, la asemenea-ntâlnire.

Noi, prin sfânta simplitate, ca ființă eliberată.

Am atins Marea Iubire, de la Sursă destinată.

Când viața ne oferă un atare fenomen cu durată efemeră, sau, eventual peren Importanța ce ne-o dăm se-nscrie ca degradare; Asta neîncetat văzută cu perfecta integrare.

* * *

169. TIMPUL FIZIC

Timpul fizic, ca o apă, ce curge fără-ncetare,
N-are-nceput, nici sfârșit – Într-o veșnică mișcare;
Fiind real, ireversibil – o perfectă unitate.

Nu poate fi ciopârțit în a lui integritate.

Totuși, din nevoi acute, l-am divizat în orare.

Căroră ne conformăm, cu gândirea-
nsoțitoare;

Chiar de viață obligați, la acest năvel lumesc.

Unde toate-s relative și „eurile” se-ntâlnesc.

Însă, când curgem cu el, cu clipele-n uniune.

Sacrul de-ndată-ntâlnit – cu el în comuniune;
Ș-acum, ce ne-aduce viața, pe loc e și rezolvat,
Integrarea-n acest timp – naște omu-adevărat

Timpul, acum ne oferă slăvită Eternitate.

Noi și Ea în uniune în perfectă libertate;

Nici probleme, nici conflicte, niciun fel de
tulburare Nu-și găsesc vreo rațiune în această
integrare.

* * *

170. TIMPUL PSIHIC

Acest timp nu e real, ci o umbră, ficțiune.

Amprenta unui trecut, care-n prezent intervine; Fapte-ntâmplări, sentimente, cândva trăite-n trecut, Astăzi năvălesc haotic - ca știut - vechi cunoscut

El perturbă noul vieții, dându-i sensuri eronate;

Cu amărăciuni și temeri, ne sunt clipele afectate; Cu e! neputând cuprinde, ce-i acum și-adevărat, Imperios ni se cere, grabnic, spontan, dizolvat.

Demascându-i existența și-ntreaga nocivitate.

De la sine el dispare - proiecțiile spulberate. Și-ncadrați în timpul fizic, cu atenția - lumină, întâlnim Realitatea și fericirea deplină.

Practic: gânduri, sentimente ce haotic năvălesc, Spontan bine-ntâmpinate deodată se topesc;

Iar în golul ce survine - noi - ca Om Universal, Suntem un „TOT” unitar-prin trăire-atemporal

Cu rutina, obiceiul - psihic legați de trecut.

Noi, prin ea, anchilozati - ca „ego” Întreținut Frecvent căutăm plăcerea și evităm ce-i durere, Mereu în conflict cu viața dup-a noastră-apreciere.

Fiindcă tot ce ea ne-aduce e de timp predestinat, Bune - rele laolaltă, după cum ne-am comportat Viețile anterioare, prea puțin sunt cunoscute.

De-aici apar neînțeleșuri cu contradicții și

lupte.

De timp condiționați, traumele ne-nsoțesc.

Plăcutul și neplăcutul, tot la fel ne copleșesc;

Fiindcă la acest nivel, opiniile-s prețuite.

Totu-i relativitate cu-nregistrări mărginite.

Bucuria și tristețea, tot la fel sunt de fatale.

Psihic – fizic degradează, prin impulsuri ancestrale. Insul fragmentar s-agită spre-mpliniri imaginare.

O mașină programată de-acceptări și de negare.

Tirană-i obișnuința, care, faptic, ne-apartține.

Ego-ul îi e părinte, prin îngusta-i opțiune;

Deci, de la-nceput reduși – egocentric mărginiți Prin greșite-activități pururea nefericiți

Una vrem și alta vine, adus de-a vieții mișcare
Astfel se ivesc dezordini, ce ne rup de integrare.
Desprinși de „Marele Tot”, ne manifestăm meschin, Vertabili izolați – niciodată om deplin.

Numai când ego-ul tace – el fiind timp și obicei, Adevărul ne cuprinde, punând vieții alt temei;
De-acum una cu viața, ne mișcăm atemporal, îngemănați cu „ce este” – fericiți în mod real.

* * *

1 AA

Iuda fuse trădătorul, ce trădă divinitatea.

Aurul – prețul trădării – conexat cu răutatea.

Tot la fel și noi trădăm noul vieții în mișcare.

Când cu vechiu – îl întâlnim – întocmai ca o

sfidare.

Eternitatea prin clipe, ni s-arată permanent.

Și noi cu mândria noastră, îi răspundem insolent.

Iar ignoranta plăcere este chiar prețui trădării.

Noi trădăm Sacrul din noi, pe altarul desfătării.

Nu disperăm, precum Iuda, cineercăm să ne cunoaștem, Să ne destrămăm trădarea! Prin Adevăr să renaștem! Atent, lucid, doar privim viața cum se desfășoară.

Prin tăcere se topește zgura care ne-nmpresoară.

Și ca ființă renăscută, liberă, nemărginită Aflăm frumusețea vieții cu bucurii împletită.

Mintea tăcută, lucidă e smerită și loială.

Aptă să cuprindă viața în mișcarea ei reală.

* * *

173. TRĂITORUL LA CULES

Și când sunt, și când nu sunt.

Rup din cer mereu o floare Pentru al „sinelui” mormânt Tot ce fac, orice mișcare.

Fie vmlă sau nevrută.

Mă transcende-n Infinit cu trăirea integrală wEulw hâd și mărginit Niciodată nu-i în stare să-nțeleagă, să pătrundă Absoluta integrare.

Și făptura s-o extindă Mai presus de-a sa valoare.

La cules de flori și roade Cu TMimicur se

pornește.

Când plăcutul complet cade.

Gânditorul se topește în abisul ce destramă
Timp și spa (în de o seamă.

Laserul ce nimicește Fără greș, fără-ndoială E
atenta totală.

Prin ea, „Sacrul* înflorește.

* * *

174. TRECUTUL ESTE UN FAPT MORT

O frântură de viață înregistrată mintal.

Fiind adusă-n actual, dă prin sine sens dual;

Eu și trăirea bătrână - în prezent - doar
ficțiune, Care-i permanent obstacol la firesc și
acțiune.

Ce-am trăit cândva - azi - mort - lipsit de
realitate, Deși mintea-i dă amploare printr-o falsă-
nsemnătate. Cum, de pildă, un conflict, imprimat
memorial.

Ce-i dăm curs și-l re trăim pe fond emoționa).

În acest fel, neglijăm clipele și-al vietfi sens,
într-o constantă-nnoire, manifestă viu, intens.

Astfel demascat mereu „ego-u!” imaginar.

Energia lui dispare, ca și suportul precar.

Și-n loc vidul psihologic ce survine natural.

Ne desprinde de ce-a fost și trăim atemporal.
Armonia din lăunini ne transcende-n Infinit.

Noi în El - o unitate, practic, omul depășit în
acest climat de pace, Sacrul din noi se impune.

El din Sursă e Iubire, tot la fel și-înțelepciune.

Care faptic ne conduce, prin îndemnuri

potrivite.

Cu smerita ascultare - toate perfect
întocmite.

* * *

175, TREZIREA CONȘTIINȚEI

Cu activitatea minții - construită pe ce-a fost.

Insul se mecanizează și apreciază prost.

Tot ce-ntâmpină, compară, judecă,
etichetează.

La tiparele bătrâne, încontinuu conformează.

Și când vechiul intervine, nu-i chip, noul a-
nțelege.

În această conjunctură, omu-amărăciuni
culege. Vedem asta chiar acum? Constatărea-i
personală! Altfel, totu-i teorie - formă seacă,
ideală.

Perfect conștientizat modul de funcționare.

Toată suprafața tace - „sinele” cu-a lui
mișcare;

Așa vom trezi conștiința ce s-afirmă ca Iubire,
Practic, ea-i omul rea! - desprins de orice-nrobire.

Cu atenția lucidă - flacără strălucitoare -
Deci, cuprindem mintea-ngustă - posesiv
înșelătoare, Care demascată, Tace! Și-n loc altă
mintă apare Drept Conștiință Infinită - puritate
creatoare.

„176. UNDE SĂ TE CAUT, DOAMNE?

Unde să te caut, Doamne și pe veci să fiu cu
Tine.

Să mă folosești continuu, în fireasca acțiune?

Iată-mă complet tăcut, înăuntru și-n afară.
Gândirea e total mută - liniștea mă
Împresoară.

În liniște nu-s nimic - de trecut eliberat.
Cuprind clipa ce apare, fără vreun deziderat;
Eu **cu ea-n** comuniune, o-nțeleg desăvârșit.
Niciun reazem din afară, nu apare la-ntâlnit.
Iar din înțeles țâșnește desăvârșita Iubire Cu-
ale ei îndemnuri sfinte, detașate de gândire.
Și-mi impune atitudini de-o perfectă puritate.
Binele determinându-și propria Sacralitate.
În simplitatea-ntâlnirii cu clipa cea actuală.
Doamne, Tu Te-ai arătat prin cuprindere
totală.

Eu, smerit, ți-am deschis drum către ființa
mea tăcută, Altceva nu am făcut, de-a fi ființă nou-
născută.

Tot timpul ai fost în mine, precum ești în tot
și toate, „Ego-ul” a fost obstacol întâlnirii
minunate; în clipa când a tăcut, Tu, spontan, Te-ai
revelat.

Deci, eu nu am niciun merit, prin anume
căutat

Un dumnezeu căutat e proiecție mintală.

Omul despărțit de-ntreg - structură fictiv -
duală; Căutăm doar ce cunoaștem, lucru bine
conturat și cuprins de-a noastră minte, într-un
cadru limitat.

El însă e Necuprinsul și-i la fel Necunoscut
Real, singur, ni s-arată, când mintalul e tăcut; în

tăcere, Infinitul ne cuprinde-n întregime.

Noi în El - prin contopire - noutate,
prospețime.

Trăim» deci, dumnezeirea în unitate deplină.
Una cu Infinitatea - fericirea-n noi divină;
Stare veșnic de Iubire - absolută puritate.
Prin momente-nnoitoare cuprinse-n Realitate.

* * *

177. UNIC DRUM, CĂRARE ÎNGUSTĂ

Drum necum băătorit, parcurs prin „aici” și
„acum” 1 De nimeni croit-nainte, niciodată,
nicidecum;

E un drum complet virgin, și-așa rămâne
mereu.

Pași făcuți în Infinit, totdeauna fără „eu”;
Ieșirea din timp și spațiu, prin clipă-i
realizată.

Urmă nicidecum nu lasă, fiindcă nu-i
înregistrată; Noua clipă-alt consens - întâlnire
total nouă, Niciodată două clipe nu se-ntâlnesc
amândouă.

Viața fiind o noutate, prospețime
consecventă.

Cere, corespunzător, o întâmpinare certă;

Unic drum, cărare-ngustă, prin cunoașterea
de sine, Noi prin ea, înscriem tainic, minunata
acțiune.

Îl vedem unicitate, fiindcă clipa-i e măsura, în
ea - ncepe și sfârșește a vieții aventură;

Este și cărare-ngustă - trecere fulgerătoare

De la mărginirea ființei, la starea de integrare.

Nu-s împliniri pe etape - omul progresiv mai bun, Clipele, real trăite, a lor lege și-o impun;

Omul vechi cu clipa moare, altul nou pe Loc renaște, Astfel de trăiri transformă, când „sinele” se cunoaște.

Pe-acest drum (impropriu-zis), nimic nu se proiectează, Exclus orice ideal, scopul nu s-anticipează;

Se observă și s-ascultă, tot ce-apare-n conștient:

Gând, imagini, sentimente privity-n mod insistent

Ele sunt fapte reale, - energii prezente-n noi.

Și-ale vieții provocări, fac să curgă în șuvoi;

Numai ele demonstrează omul cel adevărat.

Condiționat prin timp drept „ego” încătușat
Întâlnirea simplă, clară, le obligă să dispară.

Golul psihic e fereastra, ipostaza necesară

De-a transcende ce-i finit - omul prin timp construit, într-o nouă structurare, de-atins fără-efort, dorit.

Numai practica ne-arată - când bine-i executată.

Că-n lume nu-i altă cale de-mpplinire-adevărată;

Clipa-i unicul prilej de-a scăpa de tot ce-i rău.

Omul degradat prin timp și definit ca „ego”.

* * *

178. VALOAREA MESAJULUI

Iată-ncerc să mă destăinui, relatând cele-ntâmplare, Care m-au condus aici, de-a privi cu simplitate.

Tot ce viața ne aduce: bune, rele laolaltă.

Ce-n fapt impresionează, programând a noastră soartă.

Real, sunt trei fenomene cunoscute prin trăire, Practicate cu migală și întreaga mea simțire.

Tot timpul verificate - pe loc și în mod constant, Amăgirea fiind exclusă ca și „eul” aberant

Le numesc cum au venit, ca surprize permanente:

Mai întâi e „Dedublarea” prin noutăți inerente; Întâlnirea mea cu mine, prin „Cunoașterea de sine”; Și-n final Eliberarea, fără nicio opțiune.

Fenomenul dedublării mi-a demonstrat că nu-i moarte, Că viu! nicicând nu pierde, când de corp el se desparte; O nouă dimensiune ne e patrie și casă.

Moarte-aici, naștere-acolo - viața mai bine-nțeleasă.

Prin el mi s-au revelat alte vieți anterioare.

Ca chip, eu deosebit, la fel și preocupare.

Și că nimic nu se pierde - știutul s-acumulează în acea minte astrală, prinsă-n noua ipostază.

Demn de reținut ca fapt: c-am pornit

neinformat.

Nu citisem, n-auzisem despre ce v-am relatat;
Experiența-implinită în totală inocență.

Un șir de opt ani de zile, legați de-a mea
existență.

Contacte nenumărate cu pretinșii decedați
Mi-au confirmat prin dovezi, oamenii adevărați;

Acolo măștile cad – fondul psihic demascat.

Nivelul evolutiv în mod cert e revelat

După ani și ani de zile de trăiri pe două
planuri Transformări n-am observat – eu rob de-a
vieții valuri. Deși ruga neîncetată, zece ani dârz
împlinită.

Cu posturi, privațiuni, încontinuu însoțită.

Confruntat mereu cu mine, cinstit fără
părtinire.

Una vream și-alta vedeam – prins de-a mea
închipuire Am pus sub semnu-ndoielii nețărnamurita-
mi credință.

Că cineva din afară mi-ar plini sacra dorință;

Nici că efortul, voința ar fi factori de-
ndreptare.

Ambele înscrise-n „sine” cu aplomb și-
nfatare.

A fost alt punct de răscruce în mișcarea vieții
mele, Gândurile-ntâmpinate așa cum s-afirmă ele.

De-acum atent, fără scop, am început să
privesc întreg fondul psihologic – simplu – cu el
mă-ntâlnesc; Altceva n-am în vedere. Inocenta-
ntâmpinare îmi oferă Necuprinsul, ca și sfânta

integrare.

Cu acest experiment pe loc am văzut efecte:

Gânduri, temeri, sentimente, instantaneu
spulberate.

Și, de fiecare dată, în Infinit integrat.

Inocent, prin puritate, de trecut eliberat

După un anume timp, fără de pregătire-anume
Prima mea eliberare de-o veșnică proștețime.

Surprins și nedumerit¹ Termenul - vag
cunoscut Despre sacrele efecte, nimeni nu m-a
lămurit

Credințe, atașamente, ambiții și vanitate
Singure-au plecat din mine, numai prin simple
contacte; Și-apoi din îndemn profund, poezia
Indicată.

Spre „Cunoașterea de sine”, cu inocență
abordată.

Într-un an și jumătate am scris trei sute de
teme.

Fiecare prin trăire, imprimând nuanțe ferme;

După cam două decenii, alt îndemn, din nou a
scrie. Și-alte patru sute teme, scrise-n timp cu
bucurie.

Ce-am cuprins e-aceeași temă, a „Cunoașterii
de sine”, Pusă-n practică de-ndată - viața privită
cum vine.

Când singuri veți constata efecte nemijlocite.

Pe loc desprinși de trecut: porniri, gânduri
încâlcite.

Tot ce-am scris nu-s teorii, nici lucruri

imagine.

Ci un alt mod de viață, cu efecte adecvate.

Redresarea omenirii pe plan etic și moral
Numai pe această cale își găsește rost real

Lumea, o vedeți cum este! Înălțată de
„sine”.

Educat egocentrist, omu-acceptă ce-i convine;
în conflict cu el și alții – omenirea-i divizată.

Pe credințe, teorii, bulversată-ntreaga gloată.

Urmările-s potrivite cu greșita-nvățătură Prin
fals și imaginar, insul desprins de natură;

Timpul l-a denaturat și rupt de Realitate >

Iar mesajul demonstrează cum sunt faptele-
ndreptate.

Prin întâlnirea cu noi – simplă și nemijlocită.

Când nu-i nicio așteptare de-mpănire-
nchipuită Golul psihic ne cuprinde ca o stare
naturală și ne unește cu-ntregul – prin absorbție
totală.

Fiecare întâlnire ne golește de trecut.

Practicantul prin trăire, la fel ca un nou-
născut;

Prin natura lui smerit, fără efort, siluire,
Depășește-ntreg finitul prin infinita Iubire.

Nu rămâneți la cuvinte, care-adeșea se
repetă.

Treceți dincolo de ele și-ntâlniți-viața
concretă;

Numai în contact cu clipa – totdeauna
noutate.

Vom atinge fericirea și-a noastră Sacralitate.

Poeziile-s oglinzi – prin citit – să ne privim.

Noi, prin simplitatea ființei, consecvent să ne-
ntâlnim; Practicarea personală demonstrează lor
valoare Când, de fiecare dată, aflăm sfânta
integrare.

Simplitatea întâlnirii se verifică prin sine.

Când ce e văzut dispăre, și vidul psihic
survine. Inteligența umană în acest context apare.

Ființa noastră-n ritm cu clipa – real – Forță
creatoare.

* * *

179. VĂD CONȘTIINȚA PURĂ, PESTE TOT ȘI-N TOATE

Universul – fără centru, fără margini –
existență infinită; Imposibil de cuprins de mintea
cea mărginită;

Toate câte-l definesc: văzute și nevăzute.

Sunt prin ele energii și conștiințe înnăscute.

De la piatră pân-la om – galaxii, stele,
planete.

La nivelul respectiv, au conștiințele lor nete;

Căci energii și conștiințe merg continuu
asamblate.

Nu se despart niciodată, totdeauna conjugate.

În nucleul de atom și-ale lui structuri mai
fine, Particula de conștiință se manifestă prin sine:

Puritate-n afirmare, ea, prin clipe-i noutate.

Nicicând nu-i repetitivă – tot timpul Realitate.

Atunci când privim o piatră – când e privire

corectă, Contact strict, nemijlocit - în relație directă.

Conștiința pură din noi, cu cea din piatră e „Una”.

Fiindcă Sursa lor e-aceeași, ce se manifestă-ntruna.

Noi, și toate câte sunt, prinși de-această energie.

De fapt, singur-ea există, în perfectă armonie.

Toate-n ea - forme diverse - distincte exterior.

Dar, ca fond, formăm „Un Tot” - prin Sacrul interior.

Când prin noi, descoperim această Conștiință pură, Ființa-ntreagă se transformă - pierind energia dură;

Prin ea dizolvat „ego-u!” - un conglomerat fictiv.

Brutal, egocentric, dur, obsedant și posesiv.

În locul liber lăsat, spontan, apare Iubirea.

De-acum ea ne dirijează și distinctă ne e firea;

Mila-n noi constant prezentă - miile și pentru piatră, N-o lovim dintr-un capriciu, mutând-o din a ei vatră.

Nu există separare între noi și câte sunt, Unitate-nveșmântată și-unic acoperământ;

Nenumitul, prin Iubire, ne cuprinde laolaltă.

Atât cât ființăm aici, cât și-n lumea cealaltă.

* * *

180. VERIFICAREA PRIN EXPERIENȚĂ

DIRECTĂ

Lipsa de verificare a tot ce știm, ce cunoaștem, Rămâne doar informare și, prin ea, „ego” - 1! creștem; Și-n pas cu vremea ce curge, firea ne-o mecanizează, Căci mintea repetitivă, singură ne-ncătușează.

Noi, la probleme vitale, răspundem nepotrivit.

Prin formule seci și goale, ca „ego” împătimit. Conflictele se țin lanț, amărăciunea stresează, Superficialitatea totdeauna degradează.

Nu acceptați, nu respingeți, câte știți, tot ce aflați, Mereu să vă informați, dar, pe loc, verificați De sunt sau de nu-s reale - fapte-n prezent integrale; în noi toți, există, practic, înțeleapta calitate.

Multe sunt rostite-n lume: paradigme, cugetări.

Nu le dați acreditare dup-ai lor emițatori; încercați să le trăiți, prin întâlnirea directă.

Controlați experiența dacă e sau nu corectă.

Dacă spusa-i fapt real - adevăr necontestat.

Prin voi redescoperindu-l, cu el v-ați înveșmântat; De-acum totul v-apartine și-l roștiți cu energie.

Altfel decât mai înainte - spus c-o vagă inerție.

Cuvintele cât mai simple, sunt cele mai potrivite, Singuri le găsiți ușor - prin trăire definite.

Căci Adevărul - prin el - vă indică exprimarea; Consecința-i strict firească, odată cu integrarea.

În final socot util încă-n plus, noi semnalări.

Pentru bunul înțeles, precise orientări: îndoți-vă tot timpul de pretenșii-îndrumători.

Și investigați de-ndată, orice fel de formulări.

Nicicând, sprijin în afară: filosofi, maeștrii, sfinți, Sacrul - permanent în voi - încercați să-l întâlniți; Numai el eliberează ființa cea neputincioasă.

El vă dă înțelepciunea - viața constant luminoasă.

Inocența de copil, este absolut utilă;

Demascați meschinul „eu” nu-i acordați nicio milă;

El vă ține sechestrați prin nesățioasa-i plăcere Care-n umbră-i secondată de-nfricoșata durere.

Atenția folosită ca Lumină-nsoțitoare.

Ea destramă-ntunecimi - omului dăunătoare;

Pacea, ordine-armonia, vă cuprind în mod total, Astfel se-mplinește practic, Omul - Sacru - integral.

* * *

Veșnicia - efemerul - termeni ce ne definesc, în noi pururea prezente - totdeauna se găsesc;

Ne-am născut din Veșnicie - suntem și vom fi mereu, Căci izvorul are-n sine viul, în asamblul

său.

Impulsul din Veșnicie mi-a dat prilej să ființez.
Eu, prin scânteieri divine, în Etern mă integrez;

Ipostaza veșniciei prin veșnicie-nțeleasă.
Altă cale nu există mai de seamă, mai aleasă.

*

Efemerul e măsura lucrurilor trecătoare.
Tot ce are început are și-o finalizare.
Corpul psihic și carnal, doar o vreme însoțite,
în final – prin zisa-moarte – cele două despărțite.
Toate cele omenești, fie glorie, avere.
Faimă, putere, renume, a lumii apreciere.
Sunt o vreme și-apoi pier, înghițite de uitare.
Fiindcă au sursa-n „ego”, prins de-aceeași
destinare.

*

Când descoperi Veșnicia, prin reala integrare.
Tot ce afli dup-aceia, n-are-n sine vreo
valoare;

Iar Veșnicia-i atinsă, doar când pier
efemerul, în această ambianță trăim spontan,
Adevărul.

* * *

Greu de pus în aplicare, minunata simplitate;
Fără ea nu-i chip s-atingem Viața – ca
realitate. Deci, datorită ca să-nvățăm, cum anume s-
o-ntâlnim, și prin ea, cu Adevărul, în mod cert să
ne-mplănim.

Dacă vezi și-ascuți mișcarea vieții în

desfășurare, Simplu văzul și-ascultat – fără vreo interpretare.

Ce fenomen are loc? în noi, totul e tăcere, Nedorită, neforțată, nici chemată din plăcere!

O asemenea tăcere e, de fapt, Infinitate.

Noi – cu ea în uniune – conștientă puritate;

Cu atenția cuprindem Existența-n derulare
Nici trecut nici viitor nu revin la întâmpinare

Trăind asemenea clipe, cândva ne eliberăm,
Fenomenul e firesc, ca-n Imens să ne-nglobăm! în
final, Sacru! din noi – absolut învingător. Se
reîntoarce la Sursă, fiindcă e nemuritor.

* * *

183. VIAȚA CÂMP DE RĂTĂCIRI

De la naștere la moarte, viața-i câmp de
rătăcir, Fiindcă trăim egocentric, cu speranțe și-
amăgiri. Tot la fel, desprinși din corp, vom trăi-n
continuare Prin amintiri ce revin, cu energii
similare.

Râul ce l-am săvârșit se reflectă-n ispășiri.

În noi fiind judecătorul, ce dă sfinte hotărâri;

Cauzele prin efecte găsesc dreapta rezolvare.

Asta-i forța ce ne-atrage pe Pământ – la
reîncarnare.

Am putea cuprinde viața, făiă-nscrisuri
negative?

Și prin integrări reale să-i dăm impulsuri
active, Destrămând tot ce separă de sfințire,
puritate?

Singuri vom afla **r** (spunsu! în smerita

simplitate!

Când-meschinul „ego” tace – liniștea ce ne cuprinde E fereastră spre divin – ființa-n Infinit extinde.

În astfel de conjuncturi – clipele ne definesc.

Ca suucturi desăvârșite, care ne-ndumnezeiesc.

Trăind asemenea clipe, cândva ne eliberăm, Fenomenul e firesc, ca-n Imens să ne-ngiobăm!

În fined, Sacrul din noi – absolut învingător. Se reîntoarce la sursă, fiindcă e nemuritor

184. VIAȚA – MOARTEA – DEZGUST ȘI FRICA1

Pentru omul egocentric, viața-i câmp de confruntări, Rare clipe de odihnă cu-a! e vremilor uitări.

Moartea privită cu frică și-nsoțită de regrete.

Pururea predestinate prin dâverse-atașamente.

Cuprins de dezgust și frică, practic ce-ar fi de făcut? „Răspunsul de-ndată vine, doar când „eu!” a tăcut! Fiindcă-n e! prind rădăcini energii deficitare.

Ce-aduc suferințe-n suflet, prin a lor înfeudare.

Psihic, viața și cu moartea se-mpletesc armonios, Realitatea-ntâlnită, când pierе ce-i nebulos;

Clipele cândva trăite și mintal înregistrate.

Spontan fie destrămate și-n loc, clipe-

adevărate.

Numai murind pentru vechi, viața poate fi
ntâlnită, Ea fiind prin mișcare, nouă - cu-adevărul
însoțită.

De-asemenea-i puritatea și la fel și armonie;
Fericirea fără margini în acest climat se-
nscrie.

Toate, ușor obținute prin a noastră simplitate!
Care-i dificil de-atins de mințile complicate!

Mereu s-aveți în vedere c-atenția tot dizolvă,
întregul fond anacronic, ce-l remarc, constant,
prin slovă.

* * *

185. VIAȚA NU ESTE O ÎNTÂMPLARE!

Tot ce-aduce cursul vieții, nu-i nimic
întâmplător.

Plăcute sau neplăcute - omul e-al lor creator;

Cauzele din trecut, le simțim azi ca efecte.

Și când nu le dizolvăm, devin cauze directe.

Psihologic, prizonieri jocului repetitiv.

Demonstrând cu prisosință, cât e „eul” de
naiv.

Noi ne făurim destin și îl reținem din plin,
împletit cu interese, cum e insul de meschin.

De fapt, doar de noi depinde, cum azi,
pregătim pe mâine, și-i putem realiza prin
„Cunoașterea de sine”;

Deci, efectele - reacții să le dizolvăm
constant.

Punând capăt existenței „sinelui” cel ignorant

Iar când totul va dispărea în noi va fi doar lumină.

Viul împlinindu-și rostul ca unitate deplină.

Sacrul din noi se va-ntoarce la Părintele Divin
Sursa de unde-a purces - ca-mpănire de destin.

186. VIAȚA - SCENA UNUI TEATRU

Viața-i scena unui teatru - noi - și-artiști și spectatori, Jucând roluri diferite, după timp și împrejurări;

Măștile mereu schimbate, cum nevoile o cer.

Interesul personal - prețiosul giuvaer.

Unii mai vicleni formați, ating chiar perfecțiunea» înșelându-se pe ei și, la fel pe toată lumea.

Fie-n roluri de artiști, fie doar ca privitori.

Cu ce văd și ce aud, ipocriți animatori.

și-n final cade cortina! Aici totul s-a-ncheiat!
De-acum suportăm reversul modului cum ne-am purtat în astral desfășurarea strict legată de gândire.

Retrăim concret efecte aduse prin amintire.

Satisfacții și reproșuri se succed neconținut, încorsetate organic, așa precum am trăit; Toată activitatea noastră de la gând până la fapte.

Vrând - nevrând se-nregistrează cu efecte-îngemănate.

S-ar putea conduce viața fără prefăcătorie?

Sinceri lăuntric și-afară - fără măști -

dizarmonie? Artistul din noi „ego-ul” – ficțiune degradantă.

Dacă-i bine demascat – el dispare de îndată.

Simplu și nemijlocit, noi cu viața-n uniune.

Trăim clipe-adevărate, ce-nscriu buna-
acțiune;

Cu smerenia, Iubirea – mutații
transformatoare.

Căci ne leagă de Divin prin efecte sfințitoare.

187. VIAȚA ȘI VISUL

La omul obișnuit – viață – vis – amestecate.

Zilele și le petrece în închipuiri deșarte;

Rare clipe conștiente, trăite cu-adevărat.

Când se-ntâlnește cu clipa, în mod spontan,
integrat.

Vina-i revine gândirii de timp condiționată.

Ce-aleargă ca o nălucă, când spre ieri
înapoiată.

Când imaginând un mâine, dorindu-l realizat,
Bazându-se tot pe ieri – pe fondul înregistrat.

Vechi trăiri – de altă dată – acum doar imagini
moarte, Identificat cu ele – trăim clipe dezbinat;

Ca un vis – retromișcarea cu emoții însoțită.

Teama, ura sau plăcerea nicidecum
îndreptățită.

Și-alergarea-n viitor este la fel o minciună.

Fictiv, dorim o-mplinire în formă cât mai
deplină;

O anticipare seacă, nimănui folositoare.

Pentru om și-ntreaga lume - în mod cert, păgubitoare.

Cuprins spontan, în ansamblu, psihicul rătăcitor.

Prin deconspirare pieri! Liniște-n interior!

Și-n acest climat de pace, Sacrul din noi, se vădește, Unit cu Realitatea, el prin clipe sennoiește.

Asta-i suprema împlinire, tuturor a destinată;

Numai desprinși de trecut, trăim viață-adevărată;

Și-n Adevăr nu-s conflicte, neînțelegeri, contradicții, Toți îl vom vedea la fel, fără-părerii sau complicații.

188. VICII CARE SE SUCCED!

În câmpul conștiinței noastre perimetru limitat.

Din vremuri îndepărtate s-au înscris și adunat.

Multe lucruri necesare vieții-n lunga adaptare.

Astăzi toate laolaltă ne ajută la ființare.

Printre faptele-nsumate, multe sunt real - nocive, înregistrate haotic, cu efecte agresive;

Atât fizic cât și psihic, ele sunt dăunătoare.

Ne șubrelesc sănătatea și-s moral... devastatoare!

Vicii toate - socotite, ca energii negative,

strâns legate de „ego” El le naște și-ntreține, fictiv, în adâncul său;

Ca: dispreț, minciună, ură, ignoranță, vanitate.

Avariție, trufie, ambiție și dezmăț - toate... toate... blestемate!

Strâns legate împreună, se cunosc și se-ntrețin, Demonstrând cu prisosință „eul” desprins de divin!

Nu viciile sunt probleme, care se cer rezolvate.

Ci structura egoistă, în a ei totalitate.

Deci, de luat contact cu noi - gând, imagini, sentimente, Ele sunt, de fapt reale - prin clipe - acum prezente;

Le privim și ascultăm cu atenția sacrală.

Fără s-așteptăm ceva - ca-mplinire ideală.

Prin acest simplu contact, tot ce-ntâlnim și dispare și-n pacea care survine, are loc o transformare:

Eu - topit în Unitate! Nu-i decât Infinitate;

Numai în acest context omul e divinitate.

Viciile sunt prilejuri, cu-ndemnuri de-a ne cunoaște.

Așa cum suntem de fapt; Și astfel a ne renaște într-o nouă structurare, dominată de iubire;

Acest sumum ni se cere, Drept fericită-mplinire.

189. VICIUL ÎȘI ARE ÎN EL PROPRIA PEDEAPSĂ

Viciul - cusur omenesc - nuanțat ca degradare.

De la un simplu capriciu, la patimi înrobitoare.

Al lui câmp de afirmare - „eul” veșnic posesiv.
Prin repetări susținute încontinuu mai activ.

El, în clipa când s-afirmă, cu pedeapsă-i însoțit, Practic, psihic degradăm, devenind mai încâlcit; Corpul fizic, șubrezit prin griji, temeri și-nvrăjbire.

O consecință firească, fondată pe-nchipuire.

Orice viciu dăunează, ființa întreagă-i afectată.

Cât timp rămânem închiși în cetatea blestemată, Construită de „ego”, ahtiat după plăceri.

Și fugind de ce socoate că i-ar provoca dureri.

O viață eronată, plină de deșertăciuni.

Unde binele și răul sunt dublate de minciuni;
Ignoranța e-nchisoarea ce ne ține la popreală.

Pe vecie prizonieri - prin trăire ideală.

Când percep că eu sunt vina - ca ins condiționat, Prin luciditatea clipei - fondul minții dizolvat, lax în golul ce survine - Sacrul - ființ-adevărată. Se afirmă-n chip plenar - Puritate Sacrosanctă.

Viciul și nefericirea zac în omul mărginit,
Fiecare-i creatorul „sinelui” de el tocmit;

Și-n mod logic și firesc, izbăvirea ne revine,
însă numai într-un fel – prin Cunoașterea de sine!

190. VICIUL LUPTĂ CONTRA NATURII

Viciul ca: desfrâu, minciună, dezmăț sau destrăbălare, Tuturor a ne arată stări de „euri” fragmentare; Comportări egocentriste, cu plăceri exacerbate.

Care practic degradează omul – ca moralitate.

Prin repetări insistente – subjugă și stăpânesc, Viciosul pervertit cu-ntregul fond sufletesc.

Se hrănește cu speranțe, are temeri și urăște.

Și când nu-i satisfăcut, violența-l definește.

Cu el nu-i chip de luptat, de supus sau anulat, Fiindcă-ntreaga lui structură, li „ego” denaturat;

El prin orice confruntare, prinde aripi, ia amploare, Mai înrăit viciosul, prin exprimări, comportare.

Când descoperim în „eu” – viciosul – Ficțiune.

El, surprins, de-ndată tace și numai viciul rămâne; Practic, o obișnuință care se vrea repetată.

Niciodată mulțumită, pururea nesaturată;

Luminat în mod frecvent, ori de câte ori apare, Numai prin simpla-ntâlnire, energia lui dispare, în final, el se destramă și-n loc, altă energie.

Puritate infinită, împletită-n bucurie.

Noi, prin vidul psihologic, Infinit am devenit.
Trăim la un alt nivel, ca Iubire consfințit.

Starea de Iluminare în acest context se-
nscrie; în afar-de timp și spațiu - o firească
armonie.

191. VICIUL ȘI PROSTIA UMANĂ

Viciul - spectrul degradării - slăbiciune
omenească.

Cu el însoțit „ego-ul”, ca dezordine firească.
Ignoranța) definește și-i dă continuu valoare.
Ca revers și suferință dup-a lui înfățișare.

Din imagini și simboluri creăm stări
conflictuale; Niciodată mulțumiți urmând sensuri
ideale;

Fiindcă din trecut aducem numai imagini de
fapte, Acum simple ficțiuni-amăgitoare, deșarte.

Tot ce spun, descriu, susțin, nu-i decât o
semnalare.

De vicii înmănunchate ca „ego” și
degradare;

Că neputința umană naște din egocentrism.

Îndemnul deconspirării socotit mesianism.

Pe drumul spiritual - al transformării totale.

Nicicând nu pornim cu „eul” - prins de
scopuri ideale; Ci complet desprinși de el - o
totală libertate;

Liberi, deci, de la-nceput - liberi și-n
finalitate.

Viciul – prostia umană și „ego-ul” posesiv.

Sunt deodată spulberate, când suntem prezent și-activ. Atenția folosită la-ntreaga capacitate.

Sacrul existent în noi – prin ea, ne-arată ce poate.

192. VICTORII PĂGUBITOARE

Dornici de-a-mplini „ego-ul” structurat pe vanitate, Mintea fiindu-ne robită de-a lui seacă-nsemnătate, Ne creăm mereu probleme, dorindu-l victorios.

Dar, prin orice-activitate, tot mai rău – mai păgubos.

Efortul și siluirea nu sunt sfetnici potriviți.

Pacea-n suflet să ne-aducă și să devenim smeriți.

În măsură să-nțelegem Sacrul ce ne definește.

Ca făptură unitară, unde Iubirea-nflorește.

Orice fel de ideal, cât de nobil socotit.

Are sursa în „ego”, fiind tot timpul mărginit; Reușita împlinirii nu-i decât păgubitoare.

Căci victoria-i ispită spre mai mare-nfatare.

Când deconspirăm „egou-ul”, obsedant și agresiv, la trăsnet – deodată tace! Și-n gol, Sacrul viu, activ, Ne conduce-ntreaga ființă înspre sferele divine. Faptu-i fapt real și sigur prin „Cunoașterea de sine”!

Dirijați de-nțelepciune și Iubire Creatoare.

Din viață vom culege lucruri de certă valoare.
În măsură să transforme sărăcia sufletească.
Rostul omului pe Terra e ca-n spirit să sporească.

193. VINO SFÂNTĂ LIBERTATE!

Poate fi ea invocată, cucerită prin gândire?

Poți să faci din ea un crez - cu speranță-nchipuire? Poate fi ea oferită de vreun sfânt, învățător?

Fii atent, nu-ți face iluzii, căci drumul e-nșelător!

Cu „ego-ul” psihologic, imposibil s-o-ntâlnești,
Piedică fiind totdeauna, ori de câte ori dorești.
Conștientizat ansamblul - totul tace, totul piere,
Smeriți suntem de îndată, în afar-de-a noastră vrere.

Doar în golul nostru psihic, libertatea se reflectă.
Așadar, ea ne cuprinde - ca-mplinire indirectă;
între-nceput și final, nu e nicio diferență.

Liberi pornim și sosim - cu Sacra Independență.

Și ca ființe-mplinite, libere, independente
Vom crea o lume nouă prin înscrisuri evidente.
Armonia și Iubirea, comportări revelatoare
Vor statornici continuu o mai bună așezare.

* * *

194. VIRTUTEA ȘI ÎNȚELEPTUL

O virtute cultivată nu-i decât caricatură.

AI ei dascăl fiind „ego-ul”, prins de-a vieții aventură.
Măști ușoare de hârtie pentru uz

exterior, Urâciunea din adâncuri vicleanul conducător.

Când trăim egocentrist, unde sine! ei stăpân.

Nu cunoaștem armonia, nici Sacrul – etern, divin și virtutea fără ele este doar o vorbă goală.

N-are niciun conținut, o structură ireală.

Înțeleptul o trăiește, fără să știe c-o are.

Fiindcă ea-i tocmește firea, în atare-mprejurare; înțelepciunea – virtutea întrunite-n unitate.

Când insul desprins de timp trăiește-n realitate.

Deci, nu-i chip să ne-o-nsușim prin imagini, siluire! Încercările-s absurde – rezultatul – plăsmuire!

Atenți – vom privi prin clipe – tot ce este-n noi real, Cum se frământă gândirea în contextul ei dual.

Această simplă-ntâlnire dă-nțelegerea globală.

Care curăță, destramă acumularea totală.

Și-n golul firesc creat, Sacrul – ca virtute-apare.

Omul – ființă renăscută – e Iubire creatoare.

* * *

195. VOCEA DIN ADÂNCURI

Vocea ce ni s-adresează – din profunzime transmisă, Nu ne vine din „ego” – din îngusta minte-nchisă, Limitată la ce-a fost – prin timp condiționată, Niciodată în măsură de-ntâlnire-

adevărată.

Sursa-i dincolo de timp - în imensa puritate.

Ce nicicând nu se repetă - totdeauna-i noutate;

Ea nu-nșală, nici nu minte - prin îndemn sfătuitoare, Gata oricând să ne-ajute, la simpla solicitare.

Mintea smerită să tacă - tăcere desăvârșită și nu-i nicio așteptare - țel - plinire-nchipuită; în acest vid psihologic - puritatea-n noi apare la Iubire, frumusețe sau Adevăr în mișcare.

Clipele ce le trăim, ne unesc în Infinit cu toate câte există - om întreg desăvârșit Nici greșeli și nici păcate - niciun fel de tulburare Nu-și găsesc climat în noi cu această integrare.

Consultați mereu adâncul printr-o simplă întrebare: Ce să fac? Cum să rezolv? Tăcere-n continuare! Simplitatea dă răspunsuri de-o imensă claritate.

Iar mintea doar le culege, prin cuvintele-alăurate.

Deseori aceste sfaturi desfid logica lumească.

Ele, cândva-n viitor, au împlinirea firească.

Dați-le, totuși, urmare, depășind ce-i trecător.

Vasul conștiinței golit, fiindcă-i orb conducător.

* * *

196. ZGOMOTUL CUVINTELOR

Atenție la gândire! Ea s-afirmă prin cuvinte.

Și cuvintele sunt zgomot - chiar de-s socotite

sfinte. Ele vin automat, la a vieții provocare.

Ca răspuns neadecvat - permanentă provocare.

Ce-i real e tălmăcit prin formule învechite.

Scoase din acumulări - în prezent nepotrivite,
Fiindcă noutatea vieții cere, obligă impune.

La fel să-i ieșim în cale, cu aceeași
prospețime.

Oare-i ceva de făcut, fără efort, siluire.

Unde nimic să n-apară din bătrâna-nlănțuire?

Și să fim independenți, într-o ordine perfectă,
în măsură să-ntâlnim viața-n forma ei concretă?

Nu vă duceți în trecut, căutând vreo teorie.

Căci e „ceva” perimat - prezent prin
dizarmonie;

Nici spre viitor nu mergeți - fiindcă-i veșnic
ficțiune.

O proiecție mintală ce dă falsa-acțiune.

Rămâneți exact ce sunteți - În relație directă.

Nu anticipați nimic - întâlnire strict-directă!

Și-ntâlnirea și efectul întru totul v-apartine.

Eu, doar, simplu, semnalez un mod de-a privi
ce vine!

Observați ce se întâmplă, prin această
simplicitate!?

Cumva „ego-ul” mai mișcă? Mai e-n noi
dualitate?

Privitorul și privitul sunt dublă manifestare.

Sau a rămas doar privirea - o perfectă-
ngemănare?

Și dacă-i privire simplă, mai e loc de vreun conflict? între ce este real și acel lucru dorit?

Trăirea și constatarea ne revin în mod complet!

Suntem fiecare-n parte, acest pur contact - direct

O tăcere absolută - stare de iluminare - ne-mbrățișează total și deschide orizonturi, spre Etern - acauzal;

Infinită ni-i conștiința, Energie creatoare.

Trăire-n afar de timp, în veșnică transformare.

*

*

197. ZÂMBETUL E SEMN ȘI RĂSPLATĂ

Când real ne întâlnim cu structura fragmentară.

Gând, imagine, dorință - mintea cea particulară, Ființa-ntreagă se unește, armonia-i inerentă.

Zâmbetul pe chip reflectă seninătatea perfectă - Nu-i un zâmbet programat, însușit prin educare.

Ce-i așijderea c-o mască, bună pentru camuflare.

Pusă pe insul artist, pe un fond complet străin
De iubire, bunătate - întregul aspect divin.

El s-afirmă-n mod concret, fără dorință, efortare.

Ca o stare naturală, unde nu-i scop,

așteptare;

Deci, nu-i zâmbet dirijat de „ego - central pe sine, Ce se caută tot timpul, prin oricare acțiune.

Semn al Sacrului din noi e tăcerea absolută, Zâmbetul e și răsplată pentru firea renăscută.

El fiind rupt din frumusețe, ființa ne-o înnobilează, în profund ca și-n afară, totul înfrumusețează.

Ori de câte ori „ego-ul” prin înțeles, complet tace, Sacrul existent în noi, de-achiziții se desface;

Acum avem altă minte, cosmică, universală.

Ființa unită cu-ntregul, e fidel, atemporală.

Gândim și acționăm bazați pe realitate.

Și nimic din tot ce-a fost, n-are acum însemnătate; Fericirea-n noi se-nscrie prin zâmbet și bucurie, Toată lumea e a noastră, noi cu-ntregu-n armonie.

În relația umană, când oferim sau primim, fie inima deschisă.

Atunci zâmbetul s-afirmă - Sacră frumusețe-nscrisă; Și mai parfumat contactul, mai multă afecțiune, într-o veșnică înnoire, permanentă prospețime.

Feriți-vă de-acel zâmbet, comandat de-ngustul „eu”, Căci e fals și-nșelător, prin tot conținutul său;

De-l observați insistent, el dispare, se topește.

Și-n loc, alt zâmbet apare, ce cu ființa se-ntregește.

198. ZÂMBETUL REAL ȘI ZÂMBETUL ȘIRET

Când atenți privim „ce este” cu deplină simplitate.

Se așterne golul psihic – noi, prin el, Infinitate.

În acest contact spontan, ființa-n pace, armonie, Zâmbetul real apare prin sclipiri de bucurie.

Nu-i cultivat sau dorit – e o stare naturală.

Prin care Sacrul din noi, ca structură integrală, își manifestă-nsușirea purității înăscute.

Scopuri, sensuri, formulări nicidecum nu-s urmărite.

Depășirea firii noastre – egocentric cultivată.

Prin acest zâmbet s-afirmă, ca ființă eliberată;

E un test, de bună seamă, în relația umană.

Și pentru cel ce privește cu simplitate spontană.

Și-acum zâmbetul șiret, viclean, fals, înșelător.

Pe care „eul” fățarnic îl ia drept însoțitor.

Mască pe chip aranjată spre mai bună camuflare, Vizând un anume scop, în meschina lui favoare.

În ce fel terța persoană poate-n fapt să deslușească, Realitatea și falsul – singur să se lămurească?

Se ascultă și observă în perfectă nuditate.

Tot ce zâmbărețul spune cu sau fără-nsemnătate.

În această circumstanță Sacrul din noi decantează fie una, fie alta, după cum se derulează.

Ego-ul – absent total cu-ale lui anticipări.

El fiind permanent obstacol la aceste descifrări.

199. ZI ȘI NOAPTE - ATENT, LUCID!

Văzând cât de jucăușă e gândirea planetară.

Câte pagube mi-aduce și-năuntru și-n afară.

Că energia-mi dispare fără de niciun folos.

Mi-am zis, Stop! nu-i după tine! Piară tot ce-i nebulos!

Atent, privesc și ascult, tot ce-apare-n conștient.

Un contact simplu, lucid, – realizat în prezent;

Văd că ce-ntâlnesc astfel, pe loc – volatilizează.

Prin iluminarea minții, pacea-n mine se așază.

Practic, sunt un om întreg, prin Iubire, nou-născut, Eliberat de ce-a fost, rupt complet de-al meu trecut, Nici conflicte, nici dureri, toate-ndată spulberate, Fericită-mi e ființarea prin a mea integritate.

Toți, avem capacitatea împlinirii minunate.

Practica spontan înscrisă prin aceleași rezultate;

Viul ăsta ne oferă pe clipe de existență.

Puritatea fără margini, în a „sinelui” absență.

* * *

200. ZISA-ISPITĂ SUNTEM NOI!

Confrunțați mereu cu viața - prin surprize succesive, Fiecare-i o ispită cu îndemnuri obsesive;

Plăcutul și neplăcutul - sensuri date provocării, Mintea proprie - măsura, și suport aprecierii.

Ispitirea imputată mediului exterior.

Semeni, lucruri, întâmplări - tot spațiu-nconjurător.

Ba, mai mult, chiar un să ian, în acest scop inventat.

Omul - victimă căzându-i - socotit nevinovat!

Simple calcule meschine, de „ego” împătimit.

Ce-aruncă vina pe alții - nu pe fondul său smintit!

Noi suntem, de fapt, ispita-îndemnul dizgrațios.

Prin reacții noi aflăm, omul din noi păcătos.

Real, omul este diavol prin gândire, vorbe, fapte.

Când „ego-ul” îi e sfetnic, la toate cele-nâmplăte; condiționat de ieri - timpul ce l-a structurat, în prezent se manifestă prin imbolduri spre păcat întâlnindu-ne direct cu-ntreaga denaturare.

Ce ne-apare ca ispită - nedorind nicio schimbare, Atenția folosită la a ei capacitate.

Instantaneu o dizolvă - și-n loc Sacra -

unitate.

Omul cel adevărat, în acest moment apare.

El, de-acum cu Infinitul, e o singură mișcare:

Ca Iubire, bunătate, etic - moral împlinit
Rostul vieții pe Terra stă-n a fi desăvârșit!

*

*

201. ÎNCHEIERE

Gol de tot ce-am adunat, prins de sfânta
simplitate.

Mă desprind și de ce-am scris și ființez în
libertate;

Alt chip nu-i de-a-mi înțelege viața mea-n
desfășurare, Mintea, singură, tăcută, poate fi
folositoare.

Și la despărțire, iarăși, tot „Cunoașterea de
sine”, Singura modalitatea, spre fireasca acțiune.

Prin cunoaștere - tăcerea se obține-n chip
normal, Când atenți, privim „ce este” - fondul
psihic actuat

Gânduri, temeri - ca reacții, fiecare provocare,
Dacă-s direct întâlnite, fără vreo anticipare.

Pier, se sting, sunt spulberate cu întreaga
energie, 5 i-n loc, golul psihologic - o imensă
armonie.

De-acum am o nouă minte - smerită prin
puritate, Absorbită-n infinit, într-o strictă unitate;

Mă mișc și acționez prin impulsuri de iubire.

Nimic nu-i misterios în această contopire.

Doar în astfel de postură nasc mutații

radicale, Fiindcă-i șubrezit „ego-ul” cu înscrisurile sale; Practicantul e lumină, prin trăire-ndrumător.

Cu el naște-o lume nouă și-un strălucit viitor.

Fiecare ins, în parte, are-această calitate.

De-a putea singur să afle tainica sacralitate.
Îndrăzniți, nu pierdeți vremea, fiți cu Sacru-n uniune, Căci doar în acest context, omul este înțelepciune.